

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Fibiger, Mathilde.; udgivet af Forfatterinden til
Clara Raphael [i.e. Mathilde Fibiger].

Titel | Title:

En Skizze efter det virkelige Liv

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. A. Reitzel, 1853

Fysiske størrelse | Physical extent:

146 s.

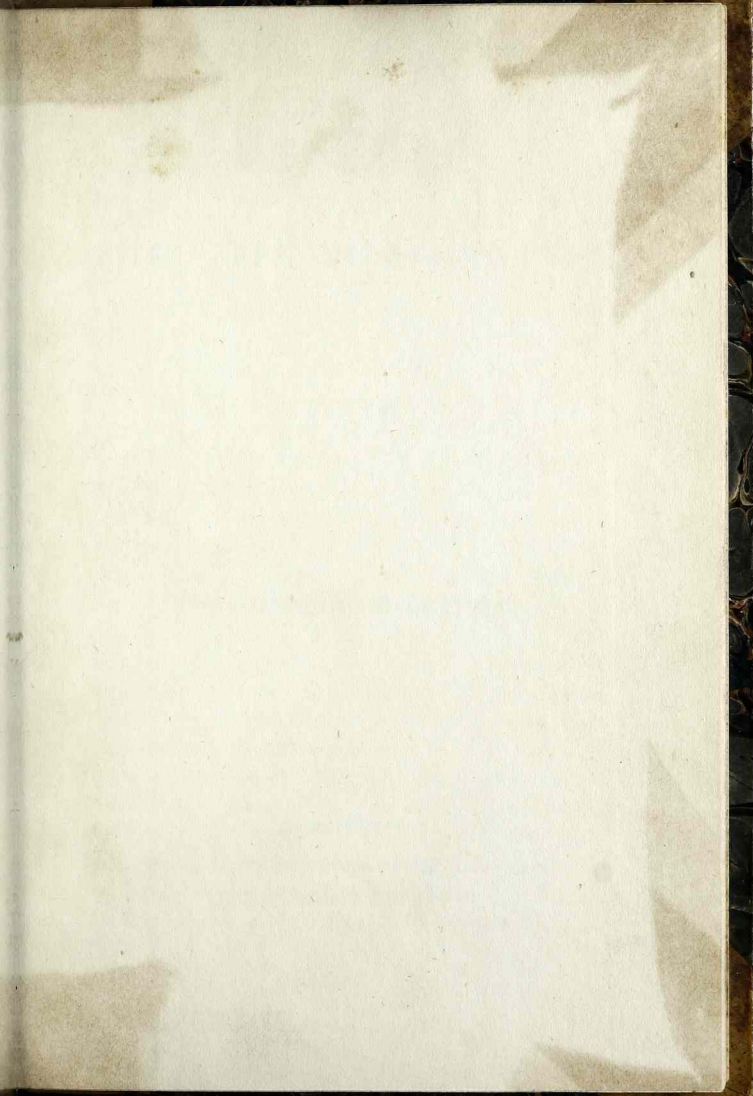
DK

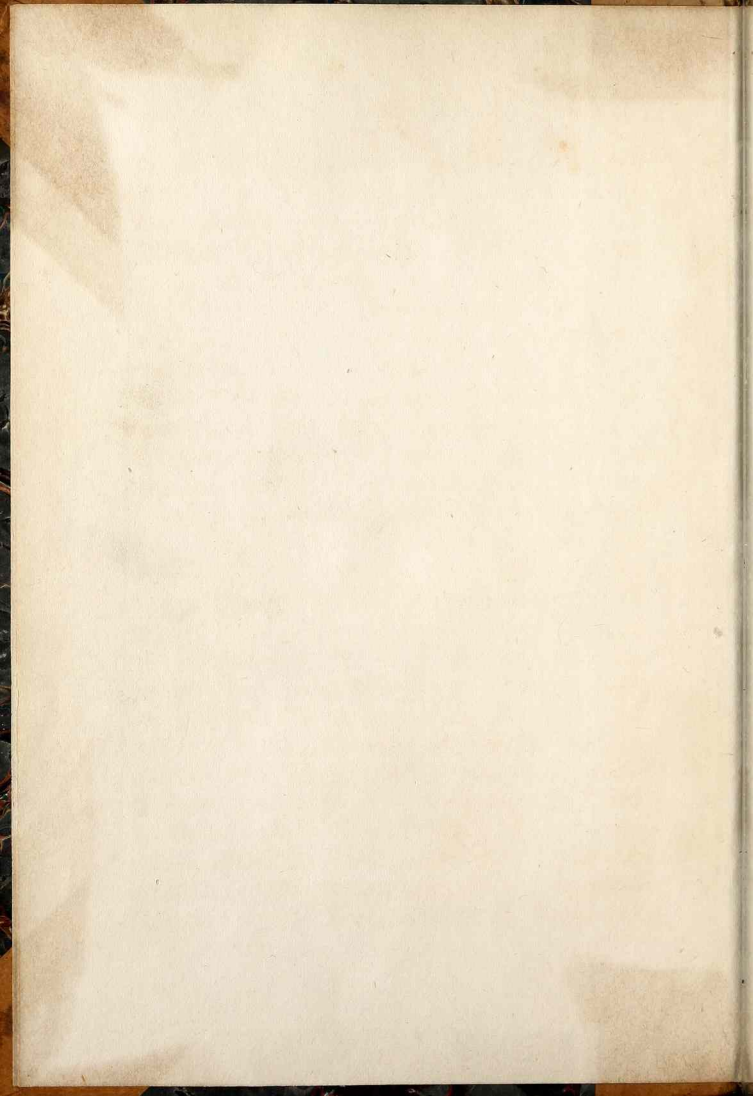
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

En Skizze

efter det virkelige Liv.

Udgivet

af

Forfatterinden til Clara Raphael.

Kjøbenhavn.

Forslagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1853.

Man kan ikke let forestille sig to Søstre, hvis Skjønhed er af en mere modsat Natur, end Margrethe og Victoria Rosens. Billedhuggeren vilde med Overraskelse betragte Margrethes ædle og rene Former, og uden Betænkning erklære hendes skønne Skikkelse og regelmæssige Ansigtstræk for en herlig Model til en Statue. Men Digteren vilde ved Synet af den unge Victoria med glad Beundring udbryde: Skjønheden er Aand og Liv! At hendes Træk ere langt fra at udmærke sig ved en regelmæssig Form, lagde han neppe stor Vægt paa, thi hvor Aanden saaledes triumpherer over Formen, glemmer man Diet for Blikket, Munden for Smilet, Figuren for Bevægelserne — at sige, naar Diet ikke flæser, naar Munden ikke er stjæv, eller Figuren aldeles vanfskabt. Med Victoria var ingen af Dele Tilfældet; om en Kunstjender end kunde gjøre mange Indbendinger mod hendes Former, vilde han dog indrømme, at der er ualmindelig Harmonie i den hele Skikkelse, saa selv Feilene synes uundværlige, og at man ikke uden inderligt Velbehag kan betragte den ungdomsfriske Pige.

I den Provindsby, hvor de to Søstre vare opvorede, gjaldt de uomtvistelig for de største Skjenheder i mange Miles Omkreds, og man paastod endogsaa, at Rygtet om dem loffede Fremmede til Egnen; thi aldrig havde Gjæstgivergaarden været saa besøgt af reisende Kunstnere, der tilbragte hele Sommeren med at tage Prospecter af de saa smukke Udsigter og taalelige Skovpartier, som den temmelig øde Egn frembød. Endnu mindre havde det været en almindelig Skif blandt unge Studerende at trække sig tilbage fra det bevægede Liv i Kjøbenhavn, for at læse til Embeds-examen paa Landet, før de to sidste Aar efterat „Roserne“ som vorne Piger var indført i de selskabelige Kredse, og deltog i de offentlige Baller og Fester, der til deres Ære hyppigere end nogenstunde foranstaltedes i Nr. Man skulde nu rigtignok troe, at disse Udspreddelser betydeligt maatte forstyrre de unge Herrers Læsere, saa de ligesaa gjerne kunde blevet i Kjøbenhavn, som indlogere sig Sommeren over i Møller og Forpagterboliger i Omegnen af Nr., men de maae dog selv have fundet dette Liv særdeles tjenligt for deres Studier, thi det hændte endogsaa undertiden, at En og Anden overvintrede derude; og Malerne fulgte af og til deres Exempel, under Paastud af i usforstyrret Ro at kunne udføre de store Malerier, de Sommeren over havde taget Skizzer til. Saaledes dannede sig efterhaanden en Colonie af Udvandrere fra Hovedstaden, der ikke lidt bidrog til det selskabelige Livs Udvikling, da alle Familier i

Kr. med stor Begjærlighed søgte at inddrage dem i deres private Kredts af Omgangsvener.

Begge Søstrene vare naturligtvis i Begyndelsen Gjenstand for udelukkende Hyldest, dog var Margrethes fuldendte Skjønhed Victorias saa langt overlegen, at denne tildeels vilde være bleven sat i Skygge, dersom ikke hendes muntre, utvungne Væsen og livlige, piquante Samtale, havde skaffet hende et Ry for Mandrighed, der vel kunde rivalisere med Søsterens Skjønhed. En af disse indvandrede Tilbedere sthyldte de unge Damer den poetiske Benævnelse, som snart blev almindelig Talebrug: han forandrede nemlig det provindsielle Udtryk „Jomfru Rosenerne“ til „Jomfruroserne“, hvilket man forforktede til Roserne.

Men — „Rosen ohne Dornen“ — findes kun i Musik og i flette Romaner. I Virkeligheden udgjøre Tornene en væsentlig Bestanddeel af et Rosentræ, selv om det tages figurligt. Dette maatte Margrethes og Victorias mest entusiastiske Tilbedere bekjende, da de ikke lagde Vessels Raad paa Hjerte, men først bleve kloge af Erfaring. Denne ubehagelige Erfaring forbittede mange imod de unge Piger, de før saa lidenskabeligt havde sværmet for; og da Margrethe ved sin Kulde og tidt fornærmende Spot overskred endog den simple Høfligheds Grændse, blev hun efterhaanden ligesaa forhadet, som hun tidligere havde været forgudet. Selv det ubarmhjerterigste Coquetterie tilgive Herrerne, da det forudsætter en Interesse, som medrette smigrer dem. Men Margrethe var ikke coquet; hun var

stræng, alvorlig, og en Blanding af Egeghedsighed og bitter Foragt udtalte sig i hendes Aldfærd imod dem. I sit Hjem var hun vel indeffuttet, men mild, tjenstagtig og kjærlig mod sine Nærmeste; men i Selskab, overhovedet i Fremmedes Nærvarrelse, forvandlede hun: det saae ud, som hendes Træk stivnede; det Udtryk af Ironie, der altid dæmrede om hendes Læber, det stolte Blik, der ellers mildnedes af elskeligere Bøvelser, traadte talende frem, som det herskende Udtryk i hendes Ansigt. Hun skjulte aldeles ikke sin Stemning og tog intet Hensyn til hvad der er vedtaget som passende, som sagt, ikke engang til den almindelige Høflighed, men forstod sig bag sin bidende Ironie som indenfor en Tryllekrebs, hvilken tilsidst ingen af de tappre Riddere vovede at overstige. Endelig blev hun saagodtsom forladt af den hele Skare af Tilbedere, der tidligere havde flokket sig om hende, og imod al menneskelig Formodning lod hun til at befinde sig vel derved.

Jo mere den hele Flok trak sig tilbage fra Margrethe, desto mere sluttede den sig med udelukkende Hyldest til Søsteren; thi vel øvede ogsaa hun af og til sin Bittighed paa Andres Beforsning, men hun sigtede mere til Begreber end til Personer, og naar hun undertiden traf disse, vidste hun enten at gjøre det godt igjen ved sin naturlige Elfskærdighed, eller at stemple sine Offere som Caricaturer, hvilke man havde Lov til at vise i det rette Lys; og Pluraliteten sluttede sig til hende af Frygt for at blive stillet i Klasse med de omtalte mislykkede Væbner.

Victorias livlige, modtagelige Mænd gjorde hende snart de Grændser, Conveniensen har draget i det selskabelige Liv, yderst forhadte, paa samme Tid som hendes Stolthed oprørtes over den nedværdigende Foragt for al sand Menneſkenatur, der udtaler ſig i det indbyrdes Forhold, Herrer og Damer der ſtaaer i til hinanden. Og ved den Indflydſe, hun havde opnaaet i hele ſin Omgangsfreds, lykkedes det hende ſnart at organisere en Friſtat — ſom hun i ſin Stolthed og Glæde kaldte den — hvor Frihed og Lighed var Grundlov; en Lov, der bedre end Conveniensens Forordninger ſtemmede overeens med hendes høie Begreb om Menneſkeværd og Menneſkelykke.

Harde denne Lighed været mere end en uſtyldig Illuſion, vilde hun maaskee ikke have følt ſig ſaa ganſke tilfreds dermed, da der udfordres en langt ſtørre Energie og Mandhaftighed til at gjennemføre den, end denne unge forvante Pige havde at raade over. Uden at vide det, har hun ſig ad ſom en af de Frihedshelte, der kæmpe for en republikanſk Forfatning, og ende med at lade ſig krone til Keiſer; hun vilde have anſeet det for den ſkammeligſte Bagtalelſe, om nogen vilde lade ſig forlyde med at Gnevoldsmagten var indført i hendes Friſtat, endſkjøndt hun uden at ane det, ſelv udøvede det uindſtrænkede Herredømme, og ſkyldte det alene, at Alt gik efter Dnſke. Enhver slog gjerne ind paa den Tone, hun angav, da den ſtillede ham i et langt friere Forhold til hende, end Skik og Brug tillader, men paa den anden Side vogtede man

sig for at misbruge denne Frihed, af Frugt for derved at berøres den; thi Victoria var, tiltrods for al sin Spot over den saakaldte Kvindelighed selv for meget Kvinde til ikke, ledet af en ubevidst Tølelse, altid at holde sig indens for Sømmelighedens og Skjønhedens Grændse. Hun var frimodig, men ikke fræk; aabenhjertig, men ikke fortrolig; hun hengav sig til sine Venner, men overgav sig ikke til dem; hun kunde proclamere Lighed — men ikke indgaae Kammeratskab.

I det sidste Aar var der imidlertid foregaaet en paafaldende Forandring i de unge Pigers Liv, da deres Tante tog i Huset til dem, efter deres Faders Død. Han havde ingen større Glæde kjendt end den, at see sine Døttre, især sin kjære Victoria, glimre fremfor alle andre i det selskabelige Liv. Derfor indførte han hende i alle anseete Familier, tog med hende i Selskab og paa Baller, hvor han med en Elfers Henrykkelse og uden hans Skinsyge var Vidne til den Opsigt, hun vakte, og gjorde fremfor alt sit eget Huus til et Samlingssted for alle hendes Beundrere. Saaledes levede hun i en evig Selskabelighed: den ene Fæst afløste den anden, den ene Udsitour fulgte den anden saa uafladeligt, at hun fra sit færtende til sit attende Aar ikke havde Leilighed til at prøve hvad Ensomhed er, undtagen naar hun sov. Saameget sørgeligere overvældede den hende under Faderens sidste, langvarige Sygdom, og efter hans Død forekom det hende, som al hendes Ungdoms Glæde var død med ham. I saa ung en Alder, med et saa livligt og heftigt Sind, lader man sig ikke kue af Sorgen. Victoria begræd sin Fader med al den Vidskabelighed, hvormed hun havde elsket ham, men hun elskede ogsaa

Glæden og Livet, og vendte snart med sin Længsel tilbage dertil. Men Glæden var udelukket af det før saa muntre Huus: Margrethe var nedbøjet af Sorg og maatte bruge al sin Styrke for at bære den med Fatning; og Fru Staal, en Søster til deres tidligere afdøde Moder, som tog i Huset til sine Niecer i denne sørgelige Tid, benyttede sig af sin Indflydelse til at udvirke en Forandring i hele deres Levemaade. Hun havde tidligere været et misfornøiet Vidne til den Maade hvorpaa hendes Svoger tillod Victoria at realisere sine Frihedsideer i det selskabelige Liv, da hun indsaae den Bildfarelse, der fra den unge Piges Side laae til Grund derfor, og den Fare hun kunde blive udsat for, hvis hun under andre Omstændigheder fik ijsinde at gennemføre dem. Havde hun nu ligesfremt yttret denne Misfornøielse for Victoria, og erklæret det for sin Hensigt at gjøre Ende paa det Lighedsforhold, der var hende saameget imod, vilde hun have mødt en heftig Opposition, og Intet have opnaaet. Men dertil var hun for fleg. Hun sagde ikke: Det er upassende at omgaaes Folk paa den Maade, Du udsætter Dit Rygte for Folkesnak — hun hentydede til, hvor bleg og lidende Margrethe endnu saae ud, og Victoria sagde selv med et Suk: Jeg vil blive hjemme hos hende, eller: Det er ikke værd at her kommer Fremmede for det første, det piner hende! — Da der var gaaet længere Tid hen, og Victoria med mere utaalmodig Længsel tænkte paa at tage ud og more sig, havde Fru Staal altid et eller andet Paaskud for at holde hende til-

bage, og hvad der tidt hjalp, naar alt andet blev tilbageviiſt — Bønner. Saaledes blev Victoria lidt efter lidt vant til at finde ſig i det ſtille og enſomme Liv, og da det først var blevet Vane, tænkte man ikke længer paa nogen Forandrings Mulighed.

En ſmuk Sommerestermiddag, Aaret efterat den gamle Roſen var død, ſad de to Søſtre udenfor den aabne Haveſtuedør, hver med ſit Haandarbeid. Margrethes Opmærſomhed var henvendt paa de ſmukke Blomſter, hun ſpede i ſin ſtore Brodeerramme. Idet hun med et Udtryk af Fornøielſe bøjede ſit fine Anſigt over det kunſtige Arbeide, ſom hun med ſtor Omhyggelighed udførte, ſaae hun overordentlig deilig ud — hvid ſom en Lilie og guldhaarſager ſom en nordiſk Gudinde.

Victorias Anſigt ſtraalede af Glæde; man ſyntes at kunne ſee de muntre, forhaabningsfulde Tanker ſkinne ud af hendes klare Øine, og vugge ſig i Smilet om hendes Mund — og dog vidſte hun ikke ſelv hvad hun tænkte paa! Af og til ſtrikede hun et Par Maſter, hvorved hun bevægede Pindene med ubant Haand, derpaa ſank Arbeidet ned i hendes Skjød, mens hun med Fornøielſe lod Blikket hvile paa den Roſenſlor, hun ikke uden lidt Skjælmerie havde ladet plante i ſaa overflødig Mangſoldighed paa Terraſſen, hvor de yndige Blomſter netop nu glimrede i al deres nyudfoldede, friſke Skjønhed. Hvorfor mon hun med ſaa ſmilende Forkjærlighed ſeer paa de høiſtammede

Rosentræer, der danne Alleen op til Havedøren? — de have til hendes Ære faaet Navnet Victoriaroser.

Ved en Ideeforbindelse kom hun til at tænke paa sin Søster, og saae pludseligt op til hende, idet hun udbød: „Du er altid smukkest, naar Ingen seer Dig! Alt hvad Du tager Dig for herhjemme klæder Dig saa godt — at stænke Thee, stryge, brodere! Du seer saa venligt paa de dumme Ting, Du har med at gjøre, og tager saa omhyggeligt paa dem, at det ret stjarer mig i Hjertet — thi paa saadanne livløse Redskaber spilder Du Din Omhu og Kjærlighed, istedetfor at glæde Mennesker dermed.“

„Det er ogsaa langt almindeligere, at Themastiner og Strygejern svare til deres Bestemmelse, end at Mennesker gjør det! Og er der Noget iveien med Tingene, kan jeg lade dem reparere — men naar de ere aldeles ubrugelige, befatter jeg mig heller ikke med dem!“

„Hvor tør Du tale med en saa grændseløs Gøymodighed om Mennesker — Du, som saa vel har forstandset Dig bag Din ukjærlige Eigegyldighed, at Du ingen af dem har lært at kjende undtage Dine Nærmeste. Os holder Du af, os er Du god og kjærlig imod. Troer Du da, at Tante og jeg ere Idealer, som fra en høiere Sphære ere faldne ned paa Jorden, siden Du endogsaa rangerer os over Strygejern og Theekopper i Dit Hjerte, istedetfor at stjære os over een Kam med hele den øvrige forulykkede Menneskehed, som Du ikke anseer for bedre værd, end at seies ud og kastes i Skrallemændens Vogn.“

„Jeg skulde ikke have sagt at de vare ubrugelige! deri havde jeg Uret, thi Noget udrettes der jo altid ved dem. Men hvad forlanger Du ellers af mig? — at jeg skal elske dem? — Jeg har — Gud forlade mig! — ikke nogen kjærlig Følelse for dem, og det vilde kun være Hyklerie, om jeg viste mig venlig mod Folk, som jeg ikke kjender.“

„Vær dem at kjende, saa kommer det øvrige af sig selv!“ — „Jeg har ingen Lyst dertil. Der maa dog være en indre Bevæggrund for at man skal give sig af med Folk, men hos mig er der slet ingen. Jeg kan begribe man gjør det, fordi man interesserer sig for dem eller holder af dem, men ikke at man gjør sig afholdt, for om muligt at finde noget at elske igjen. Er Kjærligheden blevet levende i Hjertet — saa er der Nok i Himlen og paa Jorden, den kan slutte sig til, den behøver ikke at gaae paa Opdagelse! Naar jeg veed det — skulde jeg da see paa Værelse iblandt Menneſker, til den Kjærlighed, jeg gjerne vilde føle? — Med Dig er det en anden Sag! Der er — det troer jeg vist! en levende Forestilling til Grund for Dit Menneſkesværmerie! Du seer Verden med andre Øine, og jeg nænner ikke engang at ønske, at Du skulde see den med mine. Derfor vil jeg nødig disputere, thi naar Du ikke kan overbevise mig, og jeg hverken vil eller rimeligvis kan overbevise Dig, fører det jo til Ingenting.“

„Hvad seer Du, som jeg ikke veed eller kjender?“
udbrød den letbevægelige Victoria heftigt. Veed Du noget

Øndt om dem, har eet af disse Mennesker, som Du behandler med den fornærmeligste Spot og Grovhed, ved en æreløs Handlemaade givet Dig Ret til en saadan Udfærd, saa sig mig det rent ud, heller end pine mig med disse gaadefulde Hentydninger."

"Gud hjælpe os, skulle vi stole paa Menneskers Ord!" svarede Margrethe sagtnodigt. "Lad os ikke tale mere derom, kjæreste Victoria! jeg kan ikke taale, at Du er vred paa mig. Jeg veed intet om nogen enkelt af Dine Venner, som jeg troer Du vilde kalde æreløst, og selv om jeg vidste det Værste, vilde det aldrig berettige mig til at foragte noget Menneske. Gjør jeg det, er det en stor Synd, og en Skam for mig selv!"

Victoria kunde mindst af alt finde sig i Selvbebrejdelser; hun søgte derfor ved en hastig Vending i Samtalen at bringe Margrethe paa andre Tanker. "Det Hele er igrunden en Smagsag, og jeg kan ikke beklage mig over, at Du ikke har samme Smag som jeg, skjøndt det baade ærgrer og bedrøver mig. Som Barn var det en af mine største Sorger, at jeg aldrig kunde faae Dig til at læse de Digte, jeg holdt af. Men nu er det en dobbelt Sorg, da Du ikke bryder Dig om de Mennesker, jeg interesserer mig for! thi Du taber ikke alene ved at undvære dem, men de tabe ved at undvære Dig. Jeg holder af dem! Naar jeg, som idag, venter et Menneske hertil, som jeg ret har glædet mig til at gjøre Bekjendtskab med, saa vil jeg gjerne modtage ham godt og meddele ham det

Bedste, jeg veed og kjender. Og naar jeg tænker paa, hvor sød Du er herhjemme, hvor eiendommeligt Du taler, naar Du undertiden indlader Dig paa Noget, hvor glad Du bliver, naar Du seer noget smukt, som gaaer Dig til Hjerte — saa synes jeg vor Gæst bliver bedraget, naar han reiser herfra i den Tro, at Du er ligesaa stiv og sølesløs, som Du er deilig at see til!"

Iru Staal, som var kommet ud fra Havestuen, og havde hørt Victorias sidste Ord, sagde venligt til hende: „Det var ret, mit søde Barn! Du gjør Dit Bedste for at bevæge Margrethe til at være lemsældig imod Hr. Wolmer. Men plag hende ikke for meget, hun gjør dog hvad hun vil! Du er bleg idag, min Margrethe!" vedblev hun, idet hun saae hende med moderlig Omhed i Ansigtet, og strøg det lyse Haar fra hendes Pande. „Men Victoria har sit kjære Søndagsansigt paa! Jeg tør vædde, Du glæder Dig til at her kommer en ny Ridder til Egnen — Din gamle trofaste Tilbeder ikke at forglemme."

„Ja, jeg glæder mig dertil, Tante!" svarede Victoria fornøiet. „Kan Du fortænke mig deri? Jeg holder meget af Fredrik; han er ikke alene min Fætter — han er min Ven, som jeg ikke har seet i et helt Aar. Gives der nogen større Lykke, end at lære Mennesker at kjende, og leve sammen med dem? Jeg troer det ikke! Det er morsomt at læse gode Bøger, og jeg begynder altid med en lykkelig Forventning derpaa. Men Vorherre er dog den bedste Forfatter — paa eengang Digter og Maler!"

„Der kommer to smukt indbundne Bøger af Din
 Undlingsforfatter!“ sagde Fru Staal, idet hun pegede paa
 to unge Herrer, som kom gaaende paa Landeveien, hvoraf
 man oversaae en Strækning fra Haveterrassen. „Tager jeg
 ikke meget feil, saa er det netop dem, vi vente! I maae
 tage imod dem, Børn! Jeg vil hilse paa Fredrik i min
 egen Stue, hvor jeg har Noget at udrette! sig det til ham,
 og hold Lieutenanten med Selskab imidlertid, Victoria!“

Victoria imødesaae Volmers Ankomst med al den
 livlige Forventning, unge Piger føle, naar de ere i Begreb
 med at gjøre Bekjendtskab med en Herre, som de tidt af
 ubetydelige Omstændigheder, tidt kun paa Grund af kvin-
 deligt Lune, have dannet sig en fordelagtig Forestilling om,
 og beffjæstiget sig med i Tankerne. Hun fandt selv at de
 Oplysninger, der kom hende tilhjælp med at udkaste hans
 Portrait, vare ligesaa mange slaaende Beviser paa at det
 maatte svare til Originalen. Han var den kjære, fortræf-
 felige Fredriks Ven, altsaa maatte han være naturlig og
 ligefrem af Væsen; — og at han var mere underholdende
 og vittigere end den gode Fredrik, kunde hun slutte sig til
 af nogle morsomme Træk af ham, som hiin havde med-
 deelt hende i sine Breve. Desuden var han Søeoificer,
 — en Adkomst til Victorias livligste Sympathie; saa høit
 elskede hun Havet og de Bedrifter, hvortil det fra gammel
 Tid har ført de Danske. Ved en Sømand tænkte hun sig
 en Søhelt, der kun behøvede at komme i Krig, for at blive
 en anden Tordenstjold; thi paa den Stand, der besad hen-

des udelte Fortjærlighed, overførte hun alle de Egenstaber, hvorved Havet gjør et saa mægtigt Indtryk paa os Danske: dets Vilddighed og Freidighed, Kraft og Alvor.

Den Herre, som hendes Fætter, kort efter at Tanten havde forladt Bærelset, presenterede for hende, var saa forskjellig fra den Forestilling, der nu i otte Dage havde beskæftiget hendes Phantasie, at hun i sit Hjerte var nærved at frakjende ham de Fortrin, han unægteligt var i Besiddelse af. Men hendes Retsfærdighedsfølelse seirede dog, idet hun gjorde den stiltiende Indrømmelse: igrunnen seer han ganske godt ud, skjøndt han ikke er smuk. — Hvad der mishagede hende saameget, var den cavalleermæssige Maade, hvorpaa han nærmede sig, og i en Tone, der indeholder en Blanding af Artighed og Skjodesløshed, som er meget almindelig, indledede en Conversation med nogle intetsigende Talemaader. Han beklagede sig over den kjedsommelige Landevei, den trættende Vandring i Solheden, og undskyldte med megen Belevenhed, at han af den utaalmodige Fredrik havde ladet sig overtale til at vise sig for Damerne i sine støvede Rejseklæder.

„Hvis De ønsker det, skal jeg strax lade Dem Gæsteskammeret an vise!“ svarede den utaalmodige Victoria med slet skjult Ironie. „De seer virkelig ud til at være særdeles medtaget af Dagens Besværligheder, og naar jeg betænker, at De har gaaet to hele Mil i Støv og Hede, indseer jeg godt det Uforsvarlige i at lade Dem udtømme

den sidste Rest af Kræfter i en Samtale, til at jeg ikke skulde unde Dem en kort Frist forinden."

Bolmer betragtede hende med et skarpt Blik og et tilbagestrængt Smil, idet han svarede: „Hvis min Frygt for at have tilsidefat den Opmærksomhed, jeg skylder Damerne, har paadraget mig denne Forviisning til Gæstekammeret, er det desværre ikke første Gang jeg seer mine redelige Bestræbelser for at være dem til Behag, faae et uventet sørgeligt Udfald."

„De sætter da saa stor Pris paa en Dames Dom, at De er bange — for at lade hende see et Par støvede Støvler!" udbroød Victoria. „Det er i grunden i sin Orden. Naar vi ansee sligt for en Fornærmelse, kan man ikke fortænke Herrerne i at de bruge denne Maalestok med Hensyn til den „Opmærksomhed, man er os skyldig." For mig lyder det besynderlig forrykt! Jeg staaer, Gud ske Lov, udenfor Damebegrebet. Jeg kjender kun een Lov, som jeg ikke taaler at man forsynder sig imod, og det er „Mennefkeret!" Hvad vi skyldte hinanden indbyrdes, er at tale sammen som levende Menneffer, istedetfor som Papegøier at variere tillærte, intetsigende Talemaader, hvilket kaldes at converseere."

„Men, svarede Bolmer med paatagen Uskyldighed, jeg indseer ikke at der er noget Umenneskeligt i at benytte sig af den almindelige Omgangstone, som engang er antaget for passende og hensigtsmæssig i det selskabelige Liv, i Samtale med en fremmed Dame. Vilde det ikke være

anmassende at gjøre det første Skridt til en større Tilnærmelse, før Damen har givet sin Villie tilkjende? Vi skulde hendes fine Taft, hendes anerkjendte Skjønhedsjands, at lade hende give Tønen an."

"Da jeg virkelig troer at vi i Regelen have mest Skjønhedsjands, har jeg intet imod at denne Rettighed bliver gjort gjældende. Men saameget kjender jeg da til Selskabslivet, at jeg veed det kun er paa Skramt, man indrømmer os den! Er Damen Dronning, saa er Herren Ministeren, der skriver de Taler, hun holder, og forfærdiger de Love, hun underskriver. Det maae nu være hendes Sag! Kan hun nøies med et saadant Skinkherredømme, er hun sikkert ikke stiftet til det større. Men naar En af os har virkelig Begeistring for Livet og Sandheden, maae hun for Alvor kunne gjøre de Rettigheder gjældende, man paa Skramt indrømmede hendes Kjøn. — Det er altsaa mig, der skal give Tønen an — De har selv sagt det! Men det bliver ikke Selskabstønen! Jeg kan ikke lide den; den ligner Taleren, som en Ubekant ligner et Menneske! — Jeg har svoret til det frie og friske Ords Tane; hvor det lyder, er mit Fædreland, hvo der taler det, erkjender jeg for min Landsmand; naar jeg i saadanne Ord verler Tanker og Følelser med Mennesker, slaaer mit Hjerte høiere af Glæde."

"Det er jo umuligt andet end at Ordet, som vi høre det i dette Dieblit, kan faae mange Hjertes til at slaae høiere — men har De betænkt, Frøken! at det frie og friske Ord paa den Maade er istand til at berøve Flere

Friheden og Sundheden, end det almindelige, der bestedent skjuler sig under den antagne Form?" svarede Volmer, der ikke kunde rive sig løs fra den Tone hvori han var vant til, halvt i Ironie, at conversere Damer, saameget mindre som han morede sig over den Uvillie, der udtalte umiskjendeligt i hans Modstanderindes udtryksfulde Ansigt. „Derimod kan De være vis paa at det frie Ord, naar det gjøres til et Organ for Raahed og Anmasselse, vilde genere dem selv i den Grad, at De ikke længer kunde erkjende det for Deres Modersmaal. De vilde maaskee være den Første til i Skjønhedens Navn at fordre det tvunget tilbage inden sine Grændser.“

„Nei!“ udbød Victoria. „Skjønheden taaler ingen Tvangslov, thi Tvangen i og for sig er uskøn.“

„Men vil De da kunne afvæbne Synden ved at snakke for den som for et egenfjndigt Barn? Troe mig, der skal mere til! Kan Skjønheden bevare sig selv ubesmittet, saa vil jeg sige at den gjør det Utrolige. Men det Umulige maa man ikke vente sig af den, at den skal gjøre Løgn til Sandhed — smile Synden ud af Verden. Vil man for Alvor kjæmpe imod den, maae det være ved Tvang.“

„Tvang?!“ gjentog Victoria uvilligt, men vedblev efter et Dieblis Betænkning i en forandret Tone: „Ja, under tvinges skal den, ikke tilbagetvinges! den maae rykkes op med Rod. Af en utilgivelig Egenfjærlighed indskrænke vi os som oftest til at hindre Virkningen af det Onde, istedet-

for at udrydde Mafsagen, der ødelægger det Menneſte den har rodfæftet ſig i. Vi give mere for at fritages for at ſee og kjende noget, der maae være os ubehageligt, end vi vilde give for at befrie den derfra, ſom det tilintetgjør og ødelægger i Bund og Grund. Har man taget ſikre Forholdsregler for ſelv at forulempes af det Onde, bryder man ſig kun lidt om at det raser i det Skjulte, og udbreder Død og Ødelæggelse omkring ſig — thi vor egen Maa- gelighed er os kjærere end Andres Salighed!"

"De tager Sagen ſaa alvorligt, at De maae tilgive mig om jeg ſmiler derover, Frøken!" ſvarede Volmer. "Folks Liv og Salighed, Død og Undergang beſtemmes viſt af andre Magter end dem, der raade i det ſelftlabelige Liv. Troer De virkelig, at Laſten i Hovedſagen formindſkes, fordi den uhindret kan overfalde Enhver med ſine raae Angreb? Uttringen vil tvertimod virke tilbage paa Mafsagen, ſaa den tager til i Kræfter, thi Modet vorer naturligtviis i ſamme Grad, ſom Foretagendet lykkes. Troer De at Fenriſulven ſtiftede større Skade da den var bundet, end da den gik løs?"

"Den ſkulde været dræbt!" ſvarede Victoria i en afgjørende Tone.

"Det er Skade at De ikke kunde give Tyr det gode Raad! ſaa havde han ſparet ſin Haand ifald han var iſtand til at følge det. Og man maa dog antage at han ikke ſtod tilbage i Mod eller Styrke for vor Tids Helte!" ſagde Volmer ſmilende.

Victoria søgte, som hun pleiede, naar hun imod Sædvane ingen Indvending havde ved Haanden, at hjælpe sig ud af Forlegenheden ved et pludseligt Tankespring! Troer De da ikke at vi have Ansvar for hvorledes vi omgaaes Folk, hvor vi saa træffe dem? Er det ikke Bedragerie at berøbe dem den gode Indvirkning, det vilde have paa dem at lære naturlige, oprigtige Mennesker at kjende? Og er det ikke Forræderi mod Sandheden at være tvetydig i sit Forhold til Pluraliteten, blot af Magelighed at give efter imod sin bedre Overbeviisning — kort sagt, at støtte sig selv og lade fem være lige?"

"Ja og nei!" svarede Bolmer til dette tredobbelte Spørgsmaal, idet han trak paa Skulderen. Sagen er at vi alle have syndet, og sattes den Noes o. s. v. Hvor der er Usandhed i det Indre, er den ydre Falskhed, — om De vil bruge et saa strængt Udtryk — ikke absolut paa- tagen; og er den naturlig, kan den ikke kaldes uberettiget. Der hører meget mere til at udføre Reformer i Sandhedens Tjeneste, end at forkynde den Kjendsgjerning for Verden — at fem ikke er lige! Og navnlig hvad det selvsfælbige Liv angaaer troer jeg ikke Deres Planer ere hensigtsmæssige. Det kan have mange svage Sider som det nu er, men jeg troer alligevel det vilde tage ved at for- andres til et Forbedringshuus, eller en Paavirkningsanstalt. Forestil Dem en saadan Stiftelse, Troen! Skulde det gaae ordentligt til, maatte den styes ind under Kirke- og Unders- viisningsvæsenet, hvis man ikke fandt det hensigtsmæssigt

at indsatte et Omgangsministerium. Troer De vi vandt ved denne Forandring, eller indrømmer De at den vilde ophæve alt virkeligt Samliv uden at give andet istedet end en ny Slags Kirke, hvor Menigheden bestaaer af lutter Præster? — Jeg har da besluttet at blive i min Stue, hvis den Stiftelse kommer istand, thi hvor kan jeg vente der at finde hvad jeg søger i det selskabelige Liv: Opmuntring, Underholdning, Udspreddelse?" —

"Ja, søger De ikke andet, saa er det intet Under at De er tilfreds, som Sagerne nu staae, thi de kan lettere blive spredt ad, end de kan vente at blive samlet igjen. I det bedste Tilfælde gaaer det dog med klinkede Mennesker som med klinket Porcellain — det er aldrig saa godt, som før det gik itu!" — Da Victoria var træt af en Samtale, hvori hun ikke længer ventede at vinde Seier, gik hun ud i Haven efter at have givet sin Indignation Løst i dette energiske Udbrud.

Bolmer havde, medens han talte med Victoria, af og til med stor Interessé betragtet Margrethe, der sad stille ved sit Arbejde, uden at lægge videre Mærke til de Andres Samtale. Hun kjendte Søsterens Ideer for godt til at enhver Udvikling deraf kunde interessere hende, og hvad Bolmer angik havde hun opfattet saameget, at han var som de fleste andre Herrer, men besad ualmindelig Færdighed i at føre en Dispute paa en let og livlig Maade. Hun blev meget forundret da han, vel med en vis Beskedenhed, men fuldkomment ugeneert fortsatte Sam-

talen, idet han henvendte sig til hende efterat Victoria var gaaet.

„Det er forunderligt! sagde han, hvor almindeligt det er at møde Klager og Misfornøielse over de bestaaende Forhold. Den samme Higen efter noget Nyt, den samme Tølelse af Savn og Tryk i det Nærværende, som her bringer en barnlig og livlig Aand til at lege Krig med sine Omgivelser, bryder voldsommere frem hos sygelige, mislykkede Characterer, og virker derfra i en videre Kreds. En ung Pige er saa uheldig at forfeile sin rette Plads i Livet, eller at mangle Mod til at tage den i Besiddelse — strax faaer Samfundet Skyld fordi der ikke er sørget bedre for „Kvindens Stilling“, strax raabes der paa Reform, paa Emancipation. Og til disse Misfornøiede slutte sig snart de unge opvakte Piger, som kjede sig fordi de blandt andre Damer ikke finde en Omgang, der tilfredsstiller dem. Men Spørgsmaalet bliver om de ville finde det de savne, dersom de søge det i et Ligheds-Forhold til os!

„De gjør dog vist de unge Piger Uret! Jeg er netop overbevist om at jeg ikke er den Gnefte, der foretrakker Ensomhed for slet Selskab!“ svarede Diargrethe idet hun reiste sig, og forlod Bærelset.

Bolmer stirrede med den høieste Forbauselse efter hende, idet han sagde til sig selv: Det er dog et utilgiveligt Misgreb af Vorherre, at gjøre den Slags halvgale Damer saameget smukkere end alle andre, at man fristes til at foretrække slet Selskab for Ensomhed, alene for Sy-

nets Skyld! Der kommer vist den tredie emanciperede Gratie! (Fru Staals Trin og Stemme hørtes paa Gangen). Er hun ligesaa smuk som de to Andre, saa giver jeg mig aldeles fortabt!

Synet af Fru Staal beroligede ham imidlertid i denne Henseende, og den overordentlige Venlighed hvormed hun hilste paa ham og indlod sig i en munter Samtale, var ham meget behagelig efter det sidste uforfælskede Nederlag. Imidlertid interesserede den livlige og forekommende Dames Selskab ham ikke saa udelukkende at han jo af og til lidt adspredt saae hen til den Dør, Margrethe var gaaet ud af, og da hun endelig kom ind igjen, fulgt af Pigen med Theetøiet, da Victoria nu ogsaa kom op fra Haven tilligemed Fredrik, blev han underligt nok meget mere interessant end før, og det lykkedes hans og Tantens forenede Bestræbelser at tilveiebringe en almindelig Samtale, hvortil Margrethe var det eneste tause Vidne. Victoria glemte at Volmer havde overvundet hende i en Dispute, morede sig, og var sølgelig meget elskværdig. Begge Herrerne kappedes ogsaa om at underholde hende paa den interessanteste Maade, (hvilket til Volmers store Uergrelse gif Margrethe aldeles uændset forbi!) og det var seent ud paa Aftenen at man skildtes ad for at gaae til Ro.

„Nu har Du da seet min Cousine!“ sagde Fredrik, da han var ene med Volmer paa Gæstefammet. „Svarede hun til Din Forventning?“ — „Hun er jo en fuld-

endt Skjønhed!" svarede Volmer. „Men forunderlig frastødende og kold — desuden er hun for bleg, og der mangler Liv i Udtrykket! vedblev han, da han ikke kunde glemme hendes besynderlige Tilbagetog. — „Bleg?! Hun blomstrer jo som en Rose!" — „Det maa da være en hvid Rose! Men, for at blive ved Blomsterlignelsen! — hun mindede mig snarere om de store hvide Lilier. Siig mig hvorfor Du aldrig har talt til mig om hende!" — „Enten taler Du i Vildelse, eller Du maa have mistet al Farvesands, saavel som Hukommelsen — jeg forstaaer det ikke!" sagde Fredrik med en betænkelig Mine; men Volmer udbroød utaalsmodigt: „Det er jo Dig, som phantaserer hen i Vind og Veir! Hvis Du kan komme saameget til Dig selv igjen efter Gjensynets Genrykkelse, at man kan faae et fornuftigt Ord ud af Dig, saa sliig mig hvorfor Du aldrig har talt til mig om Din Cousine Margrethe?" — „Margrethe?! — Hvem tænker paa Margrethe?! Saa det var Margrethe, der ligner en Lilie, Margrethe, der er en fuldendt Skjønhed — aa ja! det er hun jo ogsaa! Men hun falder igjennem ved Siden af den blomstrende Victoria, som Skyggen ved Siden af Lyset. Du har ganske Ret i at hun har et udtryksløst Ansigt! Nu forstaaer jeg Dig!" — „Det har jeg ikke sagt!" svarede Volmer langsomt. „Der er netop et stærkt frempræget Udtryk i hendes Ansigt — men tillige noget stivt og koldt i hendes Træk, som svarer til hendes utilgængelige Væsen." — „Hun seer ud som et Huus, hvor der er rullet Gar-

diner ned for Vinduerne, at Ingen skal see hvad man tager sig for derinde!" bemærkede Fredrik; og nu fortalte han mange Smaatræk, der vidnede om Margrethes Særhed og frastødende Væsen, som han paa ingen Maade fremstillede i et mildt Lys, men som imidlertid mere vakte Volmers Nysgjerrighed og Opmærksomhed, end hans Uvillie, da han deraf sluttede at hendes fornærmelige Udfærd ikke kunde betragtes som en Mishagsyttring mod hans Personlighed, men som et Udbrud af en forudfattet Ulyst til at indlade sig med Herrer i Almindelighed — en Egenstabs, der er saa sjelden hos Damerne, at den vakte Volmers Interesse for den usædvanlige Pige.

Imidlertid var de to unge Piger alene tilbage i Havestuen. Margrethe var isærd med at sætte Skodder for Vinduerne, og Stang for Døren. Victoria gik i livlig Bevægelse op og ned ad Gulvet, standsede pludseligt foran det aabne Instrument, og begyndte at spille en Stormmarsch. „Hvad tænker Du dog paa?" udbrød Margrethe forstræffet. „Du vækker Tante med den Støi." — „D, kunde jeg vække alt hvad der sover!" udbrød Victoria, saa vilde jeg spille" — „Til Du selv faldt isøvn!" sagde Margrethe afbrydende, idet hun lukkede Claveret i. Med et Suk ønskede Victoria sin Søster Godnat, og hver gik til sit Sovestue.

Det var langtfra at Volmers uventede Opposition havde overbevist Victoria, og ligesaa langtfra at hun opgav Haabet om at overbevise ham. Alt hvad der kunde siges til Forsvar for hendes Vndlingsideer blev gennemgaaet i Tankerne tilligemed de Indvendinger, hun kunde vente at faae at høre, og endelig de uimodsigelige Fornuftgrunde, hvormed hun var forberedt paa tilsidst at beseire ham. For Dieblittet betragtede hun ham som Seierherre og respecterede hans Rettigheder til at conversere, og sin egen Forpligtelse til at lade sig conversere, saalænge til han var overbevist eller idetmindste overvundet. Men hvormeget hun end længtes efter at oprette sit Tab ved den forventede afgjørende Seir, var der dog en Tølelse, som afholdt hende fra selv at give Anledning til en ny Dispute. Imidlertid trængte hun sig i Fredriks Selskab, og foretog saa hyppigt lange Ridetoure alene med ham, at Volmer vilde have været mere overladt til sig selv, end Høfligheden tillod, dersom ikke Tanten ved den overordentlige Forekommenhed og smigrende Forkjærlighed, hvormed hun behandlede ham, havde stræbt at gjøre sine Niecers Mangel paa Opmærksomhed god igjen.

Fru Staal var et usædvanlig naturligt Menneske, i

hvis Nærhed man maatte føle sig veltilmode, da hun forenede en opvakt og livlig Aand med den godmodigste Fordringsløshed. Hun realiserede paa sin Viis Victorias selskabelige Frihedsbegreb, men forenede dermed en saa stor Liberalitet mod Andres Meninger, at hun ikke generede nogen. „Leve, og lade Andre leve!“ var Indbegrebet af hendes Philosophie; og ligeoverfor Victorias overdrevne Fordringer til Mennesker, stillede hun den simple, bekjendte Sætning: At enhver Art kan være god, kun ikke den fjedelige. — Da hun nu selv paa ingen Maade kunde regnes til den sidste, var det intet Under at Volmer snart tilgav hende den „eneste Feil“ at hun var tyve Aar ældre end hendes Søsterdøttre, og tilbragte mange morsomme Timer i hendes Selskab.

De talte meget sammen om de to unge Piger, og Volmer mærkede snart at Victoria var Lantens Yndling, skjøndt hun tidt beklagede den skjæve Retning, hendes Enthusiasme havde bragt hende ind paa. „Victoria har Ret i mange enkelte Punkter!“ sagde hun engang, „men selv der har hun Uret i Maaden, hvorpaa hun vil forandre det. Hvem kan f. Ex. negte, at Selskabslivet trænger til en Reform? Hvad er det nu andet end en Maadeholdsforening, hvor den overtroiske Skræk for al Meddeelsomhed og Modtagelighed snart fører til Totalafholdenhed fra alt virkeligt Samliv. Man tager jo heller ikke derhen i Forventning af en aandelig Nydelse — man gaaer som Skuespilleren til sin Rolle, eller som Tilskueren. Man kommer

jo heller ikke hjem med andet Udbytte end i det Høieste den glædelige Bevidsthed, at man udsørte sit Partie godt. — Naar hun kalder Conversationen et eget Sprog, der danner en Modsatning til Samtalen, saa har jeg heller intet at indvende; thi gaaer denne ud paa at udtrykke sine Tanker i den klareste Form, saa gaaer Conversationen aabenbart ud paa at indviile dem, eller paa at udtrykke Tankeløshed i saamange Ord som muligt. Den drives som et Experiment, en Ovelse, et Kunststykke, og har altid mindet mig om Zigeunerbørnene, der dandse med tilbundne Dine imellem Hg, der er lagt i Figurer, uden at træde paa dem. Naar Victoria blev ved den ustyldige Bestræbelse at bringe Liv og Naturlighed ind i disse forkeerte Forhold, vilde jeg ønske hende al Lykke dertil, skjøndt jeg er overbevist om, at hun kun kan virke i denne Retning ved for sit Vedkommende at frigjøre sig fra Sædvanens Tyrannie, men hun fornægter den oprindelige Forskjel paa Mand og Kvinde, hun proclamerer Lighed, uden at ville grunde den paa den naturlige Ulighed, hun ignorerer den Kjærlighed, der har sin Rod i deres Væsens Modsatning, og sætter en selvlavet Forestilling om Menneskekjærlighed istedet. Paa dette Hjernespid vil hun grunde sin Bygning, istedetfor at erkjende Naturens Lov, som visselig ikke lader sig bortraisonere."

"Taler De aldrig til hende derom? Søger De ikke at overbevise hende?" udbød Bolmer. — "Bedste Ven!" svarede Fru Staal. "Jeg har talt til hende mange Gange

paa den Maade, saalænge jeg havde Haab om at det vilde fore til noget. Men De kjenner kun lidt til sværmeriske Folk, dersom De troer man kan overbevise dem eller bringe dem til Eftertanke. Jeg er bleven flog af Erfaring! Hvad hjælper det, jeg beviser hende med klare Ord at Sort ikke er Hvidt, naar hun paastaar at have udfundet en aandelig Tinctur, der kan ophæve den oprindelige Forskjel paa disse Farver. Jeg svarer: Lad mig see, saa vil jeg troe! „Ja om nogle hundrede Aar vil det være klart som Dagen!“ faaar man til Svær. Hvad er saa at gjøre? — Modbevise hende kan jeg ikke, da ingen af os kan vente at faae Udfaldet at see, og Modsigelse opirrer kun et Gemt som Victorias.“ — Bolmer kunde intet indvende, skjøndt det ærgrede ham at Victoria saaledes gif sin egen skjæve Gang, uden at hendes Omgivelse alvorligt bestræbte sig for at rive hende ud af en Illusion, der tilsidst vilde berede hende en haard Kamp med Virkeligheden.

En Dag traf han Fredrik i Haven, og blev forundret over det misfornøiede Udtryk i hans Ansigt og den Utilbøielighed han viste til at indlade sig i en Samtale. Imod Sædvane svarede han adspredt og med korte Sætninger paa alt hvad Bolmer sagde til ham, og da denne endelig opgav sine Bestræbelser, gif de taus op og ned ad Alleen ved Siden af hinanden, til Fredrik pludseligt udbød:

„Det er ubegribeligt at Victoria, der ellers er saa ualmindelig opvakt, og i mange Henseender til Forbauselse forud for sin Alder, kan have mindre Begreb end et tolv-

aars Barn om den Tølelse, som pleier at være den første Impuls til høiere Liv og Bevægelse hos de unge Piger. Hun veed ikke hvad Kjærlighed er!"

"Slap det derud!" udbrød Volmer smilende. "Det vilde jeg ikke i Dit Sted antage for en Ulykke! Naar en ung Pige indrømmer at hun ikke veed hvad Kjærlighed er, saa er hun allerede et Skridt videre end de Andre, der trofslydigt udframme deres Romankundskab — thi det viser at hun har tænkt over Sagen!"

"Du kjender ikke Victoria," svarede Fredrik, "dersom Du troer at hun vedkjender sig nogen Uvidenhed i dette Punct! Det er jo netop hende, der har gennemskuet det underlige Mystorium, der siden Adam og Evas Tid har forvildet Mennekehedens Begreb og holdt den i en græsselig Bankundighed med Hensyn til sin høie Bestemmelse. Og med triumpherende Mine forelægger hun nu os Resultatet af sin Opdagelse: At den Kjærlighed mellem Mand og Kvinde, som man har givet Navn af Elskov, er en Illusion, som har sin Oprindelse fra Sympathie, der er gaaet over sin rette Grændse!! At der ikke gives anden sand Kjærlighed end Mennekekjærligheden, der formæler de to Kjon med hinanden, saa de blive til eet i Ideen — jeg kan knap gjentage den taabelige Snak! Jeg begriber allermindst hvorledes saa vanvittige Forestillinger have faaet Indpas i en saa klar og i andre Henseender sund og sand Aand, som Victorias. Idag, da vi vare ude at ride, sagde hun til mig: Jeg forstaaer godt at

Ægteffabet kan have sin Nytte: „Ligesom man spænder to Heste for en Vogn, hvor een vilde slæbe sig ihjel, er det maaskee godt at man er to om at trække det Vognmandslæs af jordiske Besværligheder, man faaer med paa Veien!“ Er det en Tale for et Menneske, der ellers ubevidst opfatter og tilegner sig det Skjønne i Livet. Af Forkjærlighed for sine hjemmegjorte Forestillinger, hvorpaa hun gjerne vil overføre alt det Poetiske i Tilværelsen, gjør hun dens bedste og skjønneste Forhold — til en Befordring for timelige Anliggender — et Adresseavissspørgsmaal!“

„Jeg kan kun sige: som man reder, saa ligger man!“ svarede Volmer. „Hvorfor bestyrke I den unge Pige i disse forrygte Ideer, ved tilsyneladende at gaae ind derpaa, saa hun virkelig troer hun er paa Vei til at bevirke en Reform? Var det ikke bedre at tage Mod og Mandshjerte til sig og sige hende alvorligt imod, om end den gruelige Ulykke skulde følge deraf, at hun blev vred og kaldte Dig en Philister. Hvad fører dette til? At hun i sin ubegribeelige Trosthyldighed bliver ved at omgaaes Eder paa sin søsterlige Maade, til I blive kjede af Legen — der ikke fører til noget — og tabe Massen, saa hun seer hvor uværdigt hun er ført bag Lyset. Havde nu en Tølelse af en anden Natur begyndt at udvikle sig hos hende, hvor maatte hun da ikke skamme sig ved den, naar hun seer hvor cjonagtigt den Mand har handlet imod hende, som hun i sit Hjerte havde foretrukket for enhver anden. Og den Skam ville I hellere bringe over Eder selv, den Ulykke over

hende, end engang for alle udsætte jer for det unge Pigebarns Brede og barnagtige Foragt!"

"Hvem taler Du om, og til hvem?" udbrød Fredrik hæftigt.

"Jeg taler til Dig om Din Cousines Tilbedere, Dig selv iberegnet, som lege „Broder og Søster" med hende, mens I hver for sig nære ganske andre Ønsker og Forventninger."

"Saa svarer jeg Dig for mit Vedkommende (Gid Fanden havde de Andre!) hvad jeg troede Du vidste: At jeg elsker Victoria, men i den Henseende aldeles intet Haab har. Hvis det er Bedragerie, kun at vise en Deel af sine Følelser, da bedrager jeg hende, thi jeg har aldrig talt til hende om Kjærlighed. Men den Hengivenhed jeg viser, den føler jeg, og jeg har aldrig sagt et Ord til hende, som jeg behøver at skamme mig ved at have udtalt, ligesaa lidt som hun skal komme til at skamme sig ved at have hørt det."

"Det lyder jo prægtigt! Men sliq mig hvorfor Du absolut vil spille den resignerte Elsters triste Rolle, istedetfor at gjøre et Forsøg paa at vinde hendes Kjærlighed ved at lægge Din aabenhjertigt for Dagen? Skal en Pige som Victoria elske Dig, maae Du vise Dig som en Mand, ikke som en Marthr, — og ovenikjøbet som en Mand, der er forelsket. Saameget hun end sværmer for det broderlige Venstabs, vinder det dog ikke hendes Hjerter!"

"Victoria vil aldrig komme til at elske mig, jeg

veed det ligesaa vist som om hun selv havde sagt mig det. Det er hele Hemmeligheden ved min Resignation, der ikke er mere heltemæssig end Røvens berømte Resignation med Hensyn til Rønnebærrene. Der er intet i Verden, jeg i den Grad væmmes ved, som ved den resignerte Kjærlighed, dette Misfoster af en forskruet Romantik! Den Mand, der opgiver Haabet i Kjærlighedsjager af andre Hensyn end det ene, at han ikke er elsket igjen, — bærer sig efter min Formening jammerligt ad. Men denne Omstændighed maa han respectere, hvis han ikke vil gjøre sig til Nar. Er det nu ikke en Onk, at han ikke kan trække sig tilbage uden Romantiser og Declamationer om Opoffrelse og Forsagelse? Det er ligesom om en Thy vilde gjøre sig til af sin Resignation i det Dieblisk man klynger ham op i Galgen! — Jeg er ogsaa bekymret over det Misforhold, Victoria er indviklet i," vedblev han efter et Ophold. „Men hvad hjælper det at gjøre hende Forestillinger? — hun troer paa sit eget Sværmerie! Det er blevet en Eidskab hos hende, som er stærkere end de fleste andre unge Pigers første Kjærlighed. Skal hun nogensinde faae Diet op for det Usande i disse Ideer, maae det være ved Kjærligheden — lærer den hende det ikke, kunne vi Andre spare os Uleiligheden, thi saa er hun utilgængelig for Sandhed og Virkelighed. Dog det forbyde Gud! Det er vel egentlig en daarlig Trøst for mig, at ogsaa hun vil komme til at elske, men jeg vilde ikke undvære den, thi det er den

eneste Sikkerhed jeg har for at hun bliver hvad hun er skabt til at være."

"Men hvis nu Amor hævner sig over hendes detemineerte Modstand, ved at gjøre denne Kjærlighed uhykkelig, hvad skal det saa blive til?"

"Saa vil hun dog gjennem den føres ud af de usalige Illustoner og indvies i Tilværelsens Alvor og Sandhed. Hun er fuld af Livskraft; hun vil ikke hengive sig til en sygelig Melancholie, men kæmpe paa Liv og Død med Sorgen. De Characterer der have Trang til Lykke og Mod til at lide for den — dem har Sorgen i Længden ingen Magt over."

"Saa bliver Enden nok, som det saatidt gaaer i Romaner, at hun tilsidst i sin Ungdomsøvens uforanderlige Kjærlighed faaer Erstatning for hvad hun har tabt, og Løn for hvad hun har lidt!" sagde Bolmer smilende. "Om end hendes høie Tanke om Menneskeheden bliver nedstemt — det kan jo ikke være andet! — saa maae hun dog tilstaae at der er uegennyttig Hengivenhed i Verden, saalænge Du staaer hende nær."

"Jeg har jo sagt Dig at jeg paa ingen Maade gjør Fordring paa den Væge at optræde som anden Elsker i Victorias Roman!" svarede Fredrik. "Jeg er langfra uegennyttig nok til at stille mig i Klasse med disse opofrende Væsner, der som en usynlig Skytæaand omsvæve Heltinden, og endogsaa for hendes Skyld hjælpe den lykkelige Elsker ud af alle slags Forlegenheder, til han endelig

bliver troløs eller dør. Saa træde de frem i Egenstøb af Ben eller Beskytter, og ende med at tage hans Efterladenskab i Besiddelse. Jeg nøies med anden Plads i Victorias Hjerte saalænge første er ubesat, — hvis den nogenstinde ved Dødsfald eller ved uforudseete Omstændigheder, bliver „ledig“ — saa vil jeg ansee mig for god til at være Stedsfortræder.”

„Siden Du taler om ledige Pladser!“ sagde Fru Staal, som i det Samme nærmede sig dem, „saa vil jeg lade dem vide at der er Plads ledig for dem begge to oppe i Stuen, hvor stakkels Victoria taler sig hæs i Dispute med en Dame, som er her i Visit. Hvis I to ville være Voldgiftsmænd i Striden, saaer da Victoria den Satisfaction at udvikle sin Veltalenhed for et mere tilfredsstillende Auditorium end den lille Papagøie, der vel har lært at snakke, men ikke at forstaae!“

Da Herrerne kom ind i Stuen udbød Victoria netop med et satirisk Smil: „Troer De da ogsaa at Gud har sammenføiet Bygskriver Ludvigsen og hans Kone? Isaaafald har han virkelig ikke gjort det bedre end Guldsmeden, der har sammenføiet min Inseparable saa Rjeden gik midt over første Gang jeg havde den paa!“

„Hvis De har isinde at fortsætte denne Samtale, Froken Rosen!“ sagde den unge Pige med et Blik til de to Herrer, „saa bliver jeg desværre nødt til at forlade Dem!“ Efter at have udtalt disse Ord med uendelig Værdighed, sank hun med en gratieus Bevægelse tilbage i

Lænestolen, som om hun dog ikke tænkte paa at reise sig deraf igjen for det Første. „Maaskee Frøkenen er en Beskjendt af den omtalte Bygskriver, siden De følger Dem saa frænkelt ved at Frøken Rosen hentyder til at han har gjort et uheldigt Valg?“ spurgte Volmer ondskabsjult. „Det var ikke dette enkelte Tilfælde, vi afhandlede, eller rettere Frøken Rosen afhandlede for mig!“ svarede hun. „Det var Ægteskabets kirkelige Betydning hun bestred, og ikke det alene, men overhovedet Ægteskabets Nødvendighed — men er det ikke bedst at vi afbryde denne Samtale, Frøken Victoria? Jeg vil saa nødigt sætte Dem i Forlegenhed!“

Med sunklende Dine udbød Victoria: „Det var ikke godt for mig, om en Dame kunde sætte mig i Forlegenhed ved at gjentage hvad jeg har sagt til hende da vi vare alene, naar der er Herrer i Stuen. Jeg talte om den Usandhed der ligger i at Folk, for hvem Kirken ikke er andet end en Bygning, hvori der prædikes hver Søndag, og Præsteembedet kun en Levevei, ansee det Baand Præsten knytter i Kirkens Navn, eller i den Guds Navn, paa hvem de ikke troe, for saameget stærkere end det sjælelige Baand, hvormed Kjærligheden sammensøger dem, at hint skal agtes helligt, selv om dette brister. Jeg siger dette er et usælt Hyklerie og en feig Foragt for den bedste Følelse, de ere istand til at nære! Derimod indvender Frøken Møller meget findrigt at der staaer i Formularen: Hvad Gud har sammensøiet, skal Menneſker ikke adskille. Nu spørger jeg igjen: Er det alle Ægteskaber, hvorum man kan sige at

Gud stifter dem? Er det ikke meget mere som oftest Fordeel og verdslige Beregninger der lede til dette Skridt: — paa den ene Side Trang til en Huusholderske, der ikke kan sige op til Skiftetid — paa den anden Side Hensyn til en nogenledes sikker Forsørgelse? Og hvis Frøken Møller af skyldigt Hensyn til sin Kvindelighed ikke tør indlade sig paa at afhandle dette frivole Spørgsmaal i Vidners Overværelse, saa henvender jeg mig til Dig, Fredrik, eller til Dem, Lieutenant Wolmer, om Svar."

"En kirkelig Forening kan naturligviis kun have Betydning for de Christne!" svarede Wolmer. "Men hvor de findes og hvordan deres Antal forholder sig til den store Mængde — det maae Vorherre vide. Jeg betragter dem som en forspindende Størrelse, og jeg vilde ligesom De ønske, at deres Skikke og Forordninger maatte forsvinde med dem, at vi kunde see den saakaldte Kirke give sin urimelige og skadelige Myndighed fra sig. Et stort Fremskridt vilde det allerede være om det borgerlige Ægteskab kunde blive almindeligt hos os."

"Men Frøken Rosen bestrider ikke alene det kirkelige Ægteskab — hun anseer Ægteskab overhovedet i hvilken som helst Form, for unødvendigt — saavidt jeg forstaaer!" udbød Frøken Møller, der i sin Indignation over at Victoria fandt Medhold hos Wolmer, aldeles glemte at hendes kvindelige Følelse nylig tilskyndte hende til at forlade Værelset, dersom denne Materie blev bragt paa Bane.

"Ja!" svarede Victoria usforfagt, idet hun tilkastede

sin Modstanderinde et stolt Blik, og henvendte sine Ord til de Andre. „Saa snart Talen er om Kjærlighed, saa er jo Foreningen sluttet, uden at Loven behøver at sætte Hængelaas for. Men er Talen om det aldeles verdslige Anliggende, f. Ex. at en Mand ønsker at anskaffe sig en Kone for Livstid, og forpligter sig til at føde og klæde hende, imod at hun erkjender ham for sin rette Eiermand, og lover at tjene og adlyde ham til sin sidste Time — ja! saa bør der oprettes en Contract, som begge Parter underkrive, saavel som der oprettes Leiecontract mellem en Huuseier og hans Leiere, hvorved megen Ulempe forebygges i Fremtiden. Og saa nægter jeg heller ikke at det er meget naturligare at slikt afgjøres af den verdslige Øvrighed paa Raadstuen, end at Kirken skal befatte sig dermed og Guds Navn blandes ind deri. Jeg mener kun, naar Talen er om en aandelig Forening, (Du behøver ikke at see saa ængsteligt til mig, Fredrik, jeg veed godt hvad jeg siger!) naar Talen er om den Bøelse, der, næst den guddommelige Kjærlighed, maae agtes høiest hos Menneſker, fordi den giver dem, der ikke have Kraft til at gribe det Hele, en Afspælling deraf i det Enkelte, hvorved ogsaa deres Liv faaer ideel Betydning og Sammenhæng med den store Enhed — og denne Bøelse er Sympathien! — (her tilfæstede Fredrik Wolmer et betydningsfuldt Blik!) da er det en Bespottelse, at dens Ghyldighed eller Ughyldighed skal være afhængig af Contracter og Protokoller! Thi at forudsætte den Mulighed at en saadan Tilbøielighed kan gaae over, er det Samme

som at benægte dens Tilværelse. Sjælen kan udvikle sig saameget det skal være — den vikler sig ikke ud af sig selv, Grundtonerne blive de samme, og naar de stemme i to menneffelige Sjæle, kan Udviklingen kun forklare og fuldende Overensstemmelsen, til de endeligt uopløselig sammensmelte!

„Men sæt dog at en Udskillelse var mulig! det menneffelige Hjerte er af en uberegnelig Natur, og man seer hver Dag Virkeligheden gjøre Theorien tilskamme!“ sagde Volmer.

„Nu vel! for at føie Dem vil jeg sætte det Umulige: at Sympathien gik over; (Det er Deres egne Ord!) Kunde det da nytte det allermindste om Manden hentede Ugtestabscontracten i sit Skrivebord, forelagde sin Kone den, og sagde: „Husker Du den Dag, da vi kjørte sammen til Raads og Domhuset, for at lade vor Forening stadfæste, som Loven byder? Da forpligtede Du Dig til at blive uopløseligt forenet med mig til Din sidste Time — her staaer det optegnet paa stemplet Papir med Din egenhændige Underskrift, og Kjøbenhavns Borgemeister og Raad var Vidne til den Forpligtelse, Du indgik.“ Kan han forlange at denne Underskrift skal være hende et helligere og varigere Baand end den Sympathie hvori de tidligere vare forenede, eller at den skal kaldes tillive ved Indvirkningen af en Contract paa stemplet Papir, og ved Dørhedens Mellemkomst — saa vil han jo tvinge Manden ind under Bogstavens Herredømme, det Levende under det Dødes

Nag! Saa gjør han jo Nar af det Kjærlighedsliv, der engang rørte sig i ham!

„Men“, sagde Volmer, „naar De anseer den sympathetiske Forbindelse mellem de to Sjæle for evig, og kalder det bespotteligt at drage denne Evighed i Tvivl, hvad kan det da skade at Loven paatrykker den sit Stempel? Saa gjør det jo i Virkeligheden hverken fra eller til.“ Det Skadelige bestaaer ikke i at det Underordnede ogsaa har sin Berettigelse, eller at det Unødvendige taales, men i at det betragtes som Hovedsagen. Man forarger sig aldrig over at Degnen siger Amen, naar Præsten har forrettet Vielsen; hvem vilde derimod ikke finde det forargeligt om al den religiøse Betjæning lagdes i dette ene Ord, saa Egtteskabet maatte erklæres for ugyldigt, dersom det udelødes. Det var en kirkelig Bespottelse! Saaledes gaaer det jo i det Tilfælde, Talen er om: Loven skulde staae i Degnens Sted, og Kjærligheden maatte betragtes som Præsten, der fuldbyrder Foreningen. Nu er det netop omvendt. Egtteskabets Gyldighed eller Ugyldighed afhænger ikke af Kjærlighedens Indvielse, men af Lovens Stempel — og efter denne Maalestok dannes den almindelige Dom om en Kvindes Ære eller Vanære.

Fredrik, der forgjæves med Blif og Miner havde stræbt at bringe Victoria til Taushed, sprang med fortvivlet Hæftighed op fra Stolen, og gik frem og tilbage i Værelset. Frøken Møller smilede saligt i Følelsen af sin kvindelige Blufærdighed. Margrethes Kinder var blevet pur-

purrøde; hun boiede sig over Brodeerrammen for at skjule sit Ansigt, men hendes Bevægelse undgik ikke Volmer, der syntes mindst angreben af denne Scene. Han sagde med sin sædvanlige Fatning til den uforfærdede Victoria, der med et roligt Smil fulgte Fredriks Bevægelser.

„De har saamegen Ret som Den kan have der gaaer ud fra en falsk Forestilling. Hvis Verden svarede til det Billede, De paa frie Haand har udkastet deraf, saa var Deres Forestilling om en fuldkommen Tvangløshed aldeles paa sin Plads, og det Modsatte vilde berøe paa en besynderlig Misforstaaelse. Men Ulykken er at De har tegnet, uden at kjende Originalen! Kan det fornøje Dem at troe paa en Lighed, der ikke finder Sted, saa vilde jeg aldrig sige et Ord derimod, hvis De indskrænkede dem til at holde dette Ideal for Deres egen Fornøielses Skyld! Men vil De kritisere de Love der gjøre sig gjældende i Virkeligheden, saa maae De kjende den først, eller troe erfarne Folk, der sige Dem at vi leve i en syndig Verden, og at det ikke gaaer an at ignorere denne Omstændighed, naar man vil tage dens Foranstaltninger i Diesyn. Troe ikke at jeg foragter Menneſkeheden, fordi jeg seer den som den er! Jeg anerkjender dens høie Bestemmelse, jeg glæder mig over alle de gode Kræfter, der røre sig i den, jeg deeltager i de store Interesser, der gjøre sig gjældende, men derfor nægter jeg ikke at der er en Dæmon i dens Natur, som maae beherskes og underkues, hvis den ikke skal faae Magt over det høiere Liv. Der behøves en Lov, som

for at kunde holde Fasten i Tømme, ogsaa maae strække sit Herredømme til dem, der ikke behøve nogen Evang, fordi De følge den høiere Lov i Idealet. Netop fordi jeg indseer at De fra Deres Standpunkt har Ret, og fordi jeg paaaffønner den Frimodighed hvormed De vil gjøre den gjældende, maae jeg beklage at De slet ikke kan indsee hvor falsk dette Standpunkt er. Det staaer i en saa skjærende Contrast til Virkeligheden at enhver ung Dame, der er mindre uskyldig end De, sættes i Forlegenhed ved at tænke sig de Consequenser, det vilde føre til!"

Victoria følte med Forbittrelse at Blodet steg op i hendes Kinder. Frøken Møller, som Wolmers Blik uvilkaarligt traf, idet han med noget Eftertryk udtalte de sidste Ord, blev ligeledes blussende rød, og lavede sig nu for Alvor til et gaae. Margrethes alvorlige Mine saae op til Wolmer med det tauske Spørgsmaal: Vil De fornærme min Søster, eller erkjender De i Sandhed hvor uskyldig hun er? og Svaret maae have beroliget hende, thi med et formildet Udtryk vendte hun dem igjen til sit Arbeid.

Fredrik vinkede Wolmer ud med sig, og udbød saasnart de vare alene: Er det nu til at udholde? Saaledes taler hun hvert Dieblit! — „Og jeg havde ikke tiltroet hende Mod til med saamegen Iver at forfølge Consequensen af denne Guldkommenhedsidee! Jeg kan godt lide det, thi det viser at der er Liv og Sandhed i den Følelse, jeg oprigtig talt aldrig havde anseet for andet end en barnagtig Grille. Om hendes frie Udvikling af disse Ideer end

mange Gange kommer til at vække Massens Forargelse, vil dog altid enhver der seer lidt dybere, anerkjende det Mod og den Ærlighed, som udtaler sig deri."

Men tænk dog paa hvad hun udsætter sig for, hvor lidt Fordreielse der behøves for at gjøre hendes Ord til den affsthyeligste Anklage imod hende? Det er oprørende!

"Faren er ikke saa stor! Man maae jo være blind, for ikke at see paa Din Cousine at hun er uskyldig i Tanke og Villie, som et femaars Barn."

Jeg vil heller ikke haabe at nogen vover at yttre mindste Tvivl derom i min Nærværelse, eller overhovedet at tillade sig den mindste tvetydige Vittring med Hensyn til Victoria!

"Nu raser Du nok for Alvor!" udbrød Bolmer utaalmodigt. "Det er jo Dig selv der er vred paa Din Cousine, og finder noget Anstødeligt i hendes Ord! Jeg har aldrig respecteret hende mere end i dette Dieblis."

"Anstødeligt!" gjentog Fredrik. "Ja det giver Anledning til Forargelse, til Bagtalelse. Skjøndt hun er reen og hvid som Snee, saaer hun Skinnet imod sig. Jeg kan ikke taale at der skal siges noget ondt om hende — en Dames Rygte er af en saa fin Natur". —

"Lad os først og see at komme ud over den gamle Overtro at en Dames Rygte er andet end hvad vort Rygte ogsaa er: af al rørlig Eiendom den man mindst selv er Herre over, og som man derfor mindst af alt maae lade sin Velfærd beroe paa. I hvor usælt et Afhængig-

hedsforhold til hele sin Omgivelse stilles ikke en ung Pige ved den Overbeviisning, at det Klenodie man har lært hende at betragte som den vigtigste Livsbetingelse, kan berøves hende af enhver Løgner, af en Laps, hun har nægtet en Dands paa et Bal, af en Veninde, hvis Misundelse hun har vaakt. Med Gren er det en anden Sag — den er vor medfødte Sauvegarde, og er den for svag til at beskytte os, saa hjælper ingen Forsigtighedsregler — saa er Lyven i Huset. Er Damernes Gre for svag til at bevogte dem, er den af saa ætherisk en Natur at den lider ved alt det Onde man kan sige om et Menneſke, naar man ikke betænker sig paa at lyve? — Man svarer ja, og mener derved at gjøre deres ophøiede og fine Natur en stor Compliment. Men Erfaringen viser tvertimod at de Menneſker, der gik frie for Angreb, uden Undtagelse var af underordnet Værd, mens de reneſte og pletfrieste Characterer, de største Helte og Martyrer, bleve ubarmhjerdigst gennemheglet af den lavhjertede Mængde. I den Henseende vilde jeg raade til en kvindelig Emancipation, jeg vilde sige til dem: Emancipeer Dig fra ethvert Hensyn der generer Dig, fra Moden, fra Rygtet og — om muligt — en lille Smule fra Forsængeligheden; saa vil Du ingen Frihed savne! Det har Din Cousine gjort, man skulde troe hun var kommet emanciperet til Verden, med saa frygtløs Frimodighed bhyder hun alt det Trods, der forekommer hende som Fordom og Falskhed!"

Hvem skulde troet at Du saasnart vilde emancipere

Dig fra Din Elgeghydighed for hende! Det er ikke længe siden Du talte med Ringeagt om hendes Skjønhed, med Foragt om hendes Aand og Forstand — Fortrin, som ingen hidtil har nægtet hende. I dag gør Du hende til Heltinde, fordi hun har talt usorgstigt og hensynsløst om Ting, hun ikke forstaaer. Tanken derom, som piner mig i min inderste Sjæl, begejstrer Dig til improviserede Røttaler. Har vi byttet Roller? — Jeg er i dette Dieblig formeligt kjed af Victoria. Med disse Ord, der blev udtalt i en Tone, som vidnede om en ganske anden Følelse end Kjedsomhed, gik han ud af Stuen. Hans misfornøiede Stemning var ikke uden Indflydelse paa Victoria, skjøndt hun, langt fra at bestræbe sig for at adsprede den, ved enhver Leilighed maaskee ubevidst lagde den Tænkemaade for Dagen, som var ham imod. Følgen var at han troede at see Spot og Elgeghydighed i hendes Opsørsel, og ifølge sin meget indesluttede Natur, trak sig tilbage med kold Alvorlighed, hvilede hun paa sin Side i Stilhed græmmede sig over. Denne Tausshed kunde hun ikke udholde; men naar det var lykkedes hende ved sin tilsyneladende usorgstige Opsørsel at høre ham udbryde i heftige og tidt uflaansomme Vebredelser, tog hun til Gjenmæle med saamegen Bitterhed, og lagde en saadan Ringeagt for hans Tænkemaade, ja undertiden for hans Character, for Dagen, at disse Scener fjernede dem endnu mere for hinanden. Imidlertid optog dette Forhold saa aldeles hendes Tanker, at hun usformærkt opgav sin Omvendelsesplan med Hensyn til Bolmer. Hvad

der før havde syntes hende vigtigt og betydeligt, traadte for en Deel i Skygge, og hun bebreidede sig tidt med Taarer at „Fredriks Foragt“ saaledes kunde nedtrykke hende, at hun udsatte sig for at blive uduelig til hvilketsomhelst Forretagende i Menneskehedens Tjeneste. Undertiden vilde hun rive sig løs fra den Stemning der beherskede hende, og tage ivrigt fat paa et eller andet Studium, der kunde styrke hendes Forbindelse med den store Enhed, — men hun mærkede da med Bedrøvelse at hendes Interessee var svækket, og at hendes Tanker var paa andre Veie. Hun opgav da tilsidst ethvert Forsøg paa at mane Anden frem, og ventede stille paa bedre Tider.

Bolmer havde fattet den Forestilling at Margrethe var hvad man almindeligt forstaaer ved en Original, og tilgav hendes fornærmelige og besynderlige Opførsel i Betragtning af den Morstab, man er vant til at vente sig i Omgang med Originaler. Han iagttog i Begyndelsen hendes stille og fordringsløse Væsen med Utaalmødighed, og var tidt saa uretsfærdig at ansee det for Affectation, fordi han ikke kunde faae det til at stemme overens med hendes tidligere Adfærd imod ham selv. Han ventede bestandigt et nyt Udbrud af denne vilde Natur, som han troede at hun af Skamfuldhed søgte at skjule nu da det var for sildigt. „Nu kommer det“, tænkte han stadigt! men der kom intet, som i Margrethe viste ham andet end en ung ualmindelig smuk og huslig Pige, der saae ud til at tænke paa alt andet end sig selv, og have Lyst til alt andet end til at give Scener. Det faldt ham desuagtet vanffælt at løs-
rive sig fra den Forestilling, der hver Dag tydeligere viste sig at være ugrundet; han havde fra først af stillet hende i Klasse med Roman- og Novellefigurer, og kunde nu ikke paa se hende ind i Virkeligheden, skøndt han dagligt var Vidne til hvor godt hun der opfyldte sin Plads. Paa sine Spadseretoure ventede han hvert Dieblif, naar der

pludselig aabnede sig Udfigt til en smuk Plet, at see hende i en malerist Stilling, der udtrykte en Sindsbevægelse, som hun hjemme søgte at skjule under et roligt Ydre — fort sagt, at overraske hende i en Situation; men han blev altid skuffet. Derimod stod hun ikke sjældent i Døren og handlede med Slagteren eller Brødkonen, naar han kom hjem. — Tilfældt blev hun i hans Forestilling til to forskjellige Væsner, som der dog var saamegen Enhed imellem, at Tanken om deres første Sammenstød hindrede ham i at omgaaes hende som andre unge Piger, medens Synet af hende holdt ham tilbage hvergang han havde Lykt til, ved en dristig Tilnærmelse eller ugeneert Gentydning at mane Manden frem, der saa haardnakket skjulte sig for ham.

Engang da Victoria blandt mange andre Exempler paa den Ringeagt, der i Almindelighed tillægges en Dames Mening og Dom, ansøgte den ligegyldige Underkastelse hvormed de tage imod Uttringer af hende, som, hvis de kom fra en Herre, vilde have alvorlige Følger, svarede Volmer med et Blik til Margrethe, som sad ligeoverfor ham med sit Haandarbeid: Men Trøken Rosen! Er det ikke i dette Tilfælde vor Stilling, der kan kaldes beklagelsesværdig? Hvis man ikke vil gjøre sig latterlig ved et Udbrud af afmægtig Brede, maae man affectere Rolighed, dersom man ikke føler den, i et Tilfælde, hvor det vilde være Naahed at flaae fra sig, som naar man angribes af en Mand! Det er altid blevet anseet for vanærende, selv til Forsvar

at benytte sig af Vaaben mod Folk, som de ikke ere istand til at føre.

Margrethe, der sølte den Gentydning i Wolmers Ord, som han heller ikke søgte at skjule, svarede med rolig Ironie: Dueller ere heldigviis i vor Tid saa latterlige, at de meer og meer maae gaae af Brug mellem Mænd; og jeg vil anviise Dem et langt simplere Middel til at sikke Dem mod at fornærmes af et Fruentimmer: Naar De aldrig taler til hende, kan De være rolig for at hun ikke vil angribe Dem!

Wolmer bukkede dybt, og svarede: Ogsaa heri underkaster jeg mig det kvindelige Tyrannie — det kan jo ikke hjælpe at vi ville forsøgte vor gode Ret, naar den Opreisning der tilhødes os, er tungere at bære end Fornærmelsen selv!

Margrethe lod aldeles ikke til at opfatte andet i Wolmers Ord, end det Taushedsløfte, de indeholdt; hun saae ud som hun var let om Hjertet ved at være bleven af med en besværlig Gæst, og nu ret vel tilfreds vendte tilbage til sin kjære Ensomhed. Men Bevægelsen i Victorias udtryksfulde Ansigt forraadte at et Uveir traf op; endeligt sagde hun paa sin sædvanlige bestemte Maneer, idet hun tilkastede Wolmer et udfordrende Blik, der vilde sige saameget som: tag Dem nu iagt! — „Alt Dueller har faaet et latterligt Præg, kommer ikke af at det findes uværdigt eller unaturligt at forsvare sig, naar man bliver angreben — det latterlige ligger i Maaden, ikke i Sagen selv!

Der gives aandelige Vaaben, hvormed man slaaer Modstanden, ikke Modstanderen, ihjel og det er dem vi kunne takke for at Duellerne gaae af Mode. Tager man Sagen saaledes, bliver unægtelig Herrernes Stilling langt mindre „beflagelsesværdig“, da deres Brede ikke har nødig at afvæbne sig af ædelmodigt Gensyn til vor Vaabenløshed.“

Bolmer var saa godmodig at give Victoria den forønskede Leilighed til at slaae hans Modstand ihjel med sine aandelige Vaaben, idet han svarede: Mangel paa Vaaben er ikke den eneste Hindring, vi maae tage Gensyn til! For at en Deel skal gaae for sig efter Reglerne, udfordres lige Vaaben: det gaaer ikke an den Ene møder med Kaarde, den Anden med Pistol. Stiller en Dame sig ligeoverfor os, for at udæffe os til Kamp paa gammelnordisk Viis, da maae vi afflaae Udfordringen, fordi hun (ogsaa i aandelig Forstand) mangler mandlige Vaaben, eller, hvis vi modtage den for at smigre et kvindeligt Lune, maae vi behandle det hele Foretagende som en Kampleg, hvor det vilde være umandigt at slaae Modstanden ihjel, næsten uridderligt at afvæbne den. I en Dispute, som den føres mellem Mænd indbyrdes, vilde en Dame fordetmeste komme tilkort, thi Fornuftslutninger er det Vaaben, hun mindst af alle kan haandtere! At hun har andre Vaaben, og det i langt større Overflodighed end vi, og i Regelen langt bedre forstaaer at bruge dem, er en Kjendsgjerning, som til vor Ulykke har viist sig saalænge Mænd og Kvinder indbyrdes have stridt om Herredømmet. Kun

naar de gaae over paa vort Gebeet, der er dem fremmed, og gribe vore tunge, logiske Vaaben, hvis Bestaaffenhed de ikke kjende, komme de tilfort. Men naar de staae i Kampen som Kvinder, gaae ud fra deres egen Natur, istedetfor at foragte den, og benytte de utallige Fordele den giver dem over os, komme vi tilfort!"

"Og hvori bestaae de utallige Fordele, Kvindeligheden skulde give os over dem?" udbød Victoria. "I Coquetterie og Toilettemmeligheder! — For en saadan udrustet Krigshær kan Helten ikke staae sig — der kommer han tilfort! — Jeg har nu slet ingen Interesse for denne store Strid mellem Logiken og Coquetteriet, jeg tilstaaer at jeg betragter den med Foragt! Den er vel forsaavidt Einheriakampen lig, at den i Evighed ikke fører til noget Resultat, men den er forskjellig derfra i en anden Henseende: at selv Seiren er et Fald, hvorfra man aldrig reiser sig udstadt igjen. Jeg synes at der er altfor meget i og om os, der gjør Fordring paa vore Kræfter, til at vi fristes til at spille dem i saa ussel en Kamp, især hvis der virkelig er saamegen Synd og Glendighed i Verden, som De troer! Det er ligesom danske Mænd vilde lege Krig med Tinsoldater, medens Tjenden bryder ind over Grændsen og erobrer Landet!" — I dette Dieblis saae Margrethe i Mandsfraværelse paa sin Søster, og flippede det fine Flor, hvorpaa hun syede, midt over, istedetfor Silken.

"Uhyffen er," svarede Volmer, "at Synden har Ind-

fødsret! Man kan ikke jage den over Grændsen, som Tydskerne. Den gjør endogsaa tidt vor bedre Natur til-
 flamme, saa vi kun komme fra Alfen i Jlden naar vi
 pludseligt ville kaste vore Feil fra os og springe over i
 Fuldkommenhed. Det er dog bedre at lege Krig, end at
 lege Venstreb og Broderskab!"

"Hvorfor maae det være en Leg?" udbrod Victoria
 med blussende Kinder og funklende Øine. "Var det ikke
 smukkere og bedre, om vi, istedetfor at stride indbyrdes
 om Herredømmet — Gud veed over hvad! — sammen
 tilkjæmpede os Herredømmet over Døden og i Forening
 tilegnede os den Sandhedserkjendelse, som ikke opnaaes i
 barnagtig og ussel Strid om en Gevinst, der vanærer mere
 end Tabet, men i en kjærlig og enig Samvirken, i et frit
 og lykkeligt Samliv? Var det ikke glædeligere om en
 Pige satte sin Stoltshed og Lykke i hvormange Kjemper i
 Sandhedens Hær hun har styrket og begejstret til Kampen
 ved sin Tro, sit Haab og sin Kjærlighed, end at hun gjør
 sig en Ære af hvormange fornuftige Mænd hun har for-
 vandelt til Narre, saa Kvinden, hvis hun opnaaer det for-
 søgte Herredømme, har Udset til at blive Herskerinde i
 en Daarekiste?"

"Ja og nei! maae jeg som sædvanligt svare," sagde
 Volmer. Jeg veed Ingen, der ærligere drager de sandeste
 og rigtigste Slutninger af en falsk Forudsætning, end De,
 derfor maae jeg altid give et dobbelt Svar. Ja, jeg til-
 staaer at det var smukkere, bedre og glædeligere om vi vare

fuldkomne Væsner, eller idetmindste havde et alt overveien-
 de Talent til Fuldkommenhed, end at vi ere saa smagløse
 at finde Fornøjelse og velskaffet Tilfredsstillelse i den
 meget lidt hæderlige Lidsfordriv, at have hinanden til Nar
 — hvilket efter min Erfaring er det, det selskabelige Liv
 gaaer ud paa. Men jeg maa dog til den stakkels Menneſte-
 ſægts Forsvar gjøre Dem opmærksom paa, at denne Be-
 ſkjæftigelse ikke er den aandelige Hovednæringsvei, men kun
 en Udſpredelse i ledige Timer. For at kunne bedømme
 en Mand retfærdigt maa De ſee ham i ſit Hjem, det vil
 ſige i ſine inderſte og alvorligſte Forhold, og da vil De
 erkjende, at han har mere at kjæmpe imod i Livet, end de
 kvindelige Kunſtgreb, ſom han ligesaa meget har til Nar,
 ſom han er til Nar for dem. See ham kjæmpe mod Lidenſtaber
 og Tvivl, Skuffeſe og Savn — ſom tidt kan være tungt nok
 at bære — ſaa vil De indrømme, at han gjerne kan bære ſin
 Deel af den almindelige Byrde, om han end ikke fremſtaaer
 ſom Reformator, og at det Forhold, hvorefter De vil
 bedømme hans Værd ſom Menneſke, kun optager en ube-
 tydlig Tid af hans Tilværelſe og har forholdsviis ringe
 Krav paa hans Kræfter. Saaledes tænker jeg ogſaa at
 det gaaer Damerne, og jeg dømmer dem ikke efter Skinnet,
 ſkjøndt jeg behandler dem derefter."

"Men maatte man ikke der, hvor man ſøger Ud-
 ſpredelse efter trykkende Bekymringer og trættende Beſvær-
 ligheder, heller finde den i fornøielig Samværen med andre
 Menneſter, end i at gjøre Narreſtreger?" ſpurgte Victoria.

Naar alt det Skjønne og Sænde i Menneſkelivet udviklede ſig naturligt i vort indbyrdes Forhold, vilde Tvivlen op- hæves i den glædelige Fornemmelse, at vi ikke ſtaa ene i Kampen, eller ere ene om at bære Byrden, og Savn og Kjedsomhed vilde forſvinde i det indholdsrige Diebligs Tilfredſtillelſe. Nu „morer man ſig“, ſom det hedder, over hinanden, fordi man ikke engang kan more ſig med hinanden, og det meſte Udbytte er Træthed. Jeg troer man behandler hinanden ſaa længe efter Skinnen, til man taber ſin Troe paa Virkeligheden! Hvoraf ſkulde ellers den ſygelige Livsforagt komme, ſom er ſaa almindelig i vor Tid? Hver Enkelt kommer ſeent eller tidligt til det Reſultat, at han noget nær er den Enſte, der ſavner Menneſkeliv og Sandhed i Verden. Dog er Savnet ſelv ikke livskraftigt nok til at ſøge Tilfredſtillelſe — man nøies med at foragte, hvilket kan kaldes vor Tids Hovednæringsvei. Damer foragte hinanden indbyrdes i Almindelighed og Herrerne i Særdeleſhed, og det Samme kan vel ſiges om dem. Skal det tage Overhaand, døer Menneſkeſlægten ſnart af Selvsforagt!“

„I diſſe Ottringer kan jeg endeligt give Dem næſten ubetinget Ret!“ ſvarede Volmer. „Og Ingen er mere tilbøielig til at paakſjønne Dem, end jeg, naar De anvender Deres Veltalenhed i denne Retning, hvor De har et virkeligt Forhold — eller Misforhold — for Die og derfor vil kunne udrette noget Virkeligt. Det gjør uvilkaarligt hver ſand Character; thi hvad kan bedre modvirke denne

Slaphed og Livsforagt, end at vi see en ung, livskraftig Natur udvikle sig for vore Dine i al sin Eiendommeligheid, og afstvinge os Afgtelse paa samme Tid som den vækker vor Beundring. I denne Henseende beroer det aldeles paa Damernes egen Smag og Tilbøielighed om de ville blive i Buret eller flyve ud; thi ingen Mand vil nogensinde beklage sig over at see sig omgivet af levende Menneſter, istedetfor Marionetfigurer."

Victoria faae overrasket paa ham og udbød: „Nu giver De mig dog Ret! Hvorfor har De aldrig før sagt mig imod, naar vi talte om det selftabelige Liv? Jeg har til ingen Nytte været vred paa Dem!"

„Jeg er bange for at forspilde Deres Velvillie i samme Dieblif jeg maaſkee kunde være faa lykkelig at vinde den — men da De spørger mig, vil jeg ſvare oprigtigt og tage hvad der følger paa. Deres Opfattelse af dette Forhold er rigtignok ſand, men Maaden, hvorpaa De vil forandre det, eller at De overhovedet troer, man ved en ſælleds Overeenskomſt kan forandre det, er forkeert og vil ikke føre til Noget. Nu kommer jeg igjen tilbage til min gamle Ankpoſt: Deres Opfattelse af Mennelivet, ſom De naturligtviis gaaer ud fra, er modsat Virkeligheden. Vi ere ikke Engle, hvis enefte Feil beſtaaer i Uvidenhed om vor egen himmeſke Natur, ſom vi ſølgelig ikke lægge for Dagen — vi ere ſyndige Menneſter, hvis Ulykke ikke alene beſtaaer i Unaturlighed, men ogsaa i de ſlette Tilbøieligheder i vor Natur. Naar man pludſeligt vil ſkabe

Mennesker om til Idealer, kan man udrette uendelig meget i Begrebet; thi enhver troer gjerne det Gode der siges om ham, men i Virkeligheden udretter man mindre end intet! thi Begrebet om Fortræffelighed er allerede meget forud for den Fortræffelighed, der findes i Verden. De kan let drive det saavidt, at hvert dannet Menneske faaer en Fuldkommenhedsidee, og kan tale om Kjærlighed og Sødskendskab mellem Mennesker, — kort sagt, bringe Fuldkommenhed i Mode! Men De kan ikke hindre de samme Mennesker i at misunde, plage og skade hinanden indbyrdes. Det har altid viist sig, at Ingen i den bedste Hensigt har stiftet mere Ondt i Verden, end dem, der have indført Fuldkommenhed! Derfor vil jeg saa gjerne have Dem til at opgive denne Plan — den fører til Skuffelse for Dem selv, naar De engang indseer, at det De har udrettet, var det Modsatte af hvad det skulde have været."

"Jeg forstaaer Dem ikke! Hvilke skadelige Følger kan det have, at man i Ord og Gjerning viser det Falske i sit rette Lys?"

"Den Følge, at den samme Falskhed, som ligger i Naturen, vil bringe Folk til den modsatte Overlighed Tænk hvilken Udstilling af aandelige Misfoster et af vore Selskaber bliver, naar enhver, som gaaer derhen, troer sig forpligtet til at lægge sin Natur for Dagen! Ligesom man faaer gamle Smykker frem, naar Moden igjen har bragt dem i Anseelse, trækker man nu sin Natur frem af Pulterkammeret, pudser den op, støver den af og isører sig den;

og Den, der gjør den sørgelige Opdagelse at han aldrig har haft nogen, maa skaffe sig en eftergjort, en forloren Natur! Istedetfor at man nu opdrager unge Piger med stadigt Hensyn paa, hvad der findes passende og kvindeligt, vil man til den Tid sige til dem: Bryd Du Dig aldrig om hvad Folk synes, mit Barn! Vær bare som Vorherre har skabt Dig! — Saa kommer strax Reflexionen med sin Fortolkning: Hvorledes har da egentlig Vorherre skabt mig — til at være piquant, naiv, yndig eller interessant? Ligger det i min Natur at træde selvstændigt frem, og tiltrække mig Mængdens Opmærksomhed ved en original Tvangsløshed i min Maade at omgaaes Herrer, eller er jeg i grunden et af disse blide, kvindelige Bøssner, som er skabt til at fængsle en Enkelt saameget sjællere. Jeg hader Affectation, jeg vil være som Gud har skabt mig — naar jeg bare vidste selv hvad hans Hensigt er!"

Victoria svarede smilende: „Jeg er vred paa Dem fordi De faaer mig til at lee skjøndt jeg er vis paa at De har Uret! De taler jo som om de unge Piger kom affecteerte til Verden, istedetfor at det er der, deres gode, æstetiske Natur forvandskes og fordærves."

„Der gives udentvivl en medfødt Affectation, det vil sige: hvad man kalder saaledes, er tidt en oprindelig Uoverensstemmelse i Naturen. Troer De der er meget vundet ved at den naturlige Affectation afløses af den affecteerte Naturlighed?"

„Men hvorfor kan man ikke i Sandhed indvirke godt og glædeligt paa Folk ved at vække deres Sands for Liv og Naturlighed, istedetfor en usfel Efterabelseslyst?“ udbroød Victoria utaalmodigt.

„Det er altid en mislig Sag at ville paavirke Andres Tanker og Meninger!“ svarede Volmer. „Dog kan en overlegen Mand paa den Maade tilvende sig et Slags Herredømme i aandelige Sager; men Følelsen, Sandisen vækkes ikke ved en selvbevidst Paavirkning. Har De aldrig lagt Mærke til at Folk, der gaae omkring blandt deres Medmennesker for at indvirke paa dem, altid paa en Maade holdes for Nar? Er det en ung, smuk Pige, saa bruger man hendes fixe Idee som en Nøgle til hendes Interesse, og har man først sikket sig den, er ingen Forhaabning saa dristig, at man jo bygger den paa denne Grundvold, og troer tilmed at gjøre hende Tjeneste. Det var jo Synd, mener man, at det stakkels Barn skulde drømme hele Livet hen i en saa taabelig Illusion. Men naar hun endelig bliver revet ud af Illusionen og seer, hvorledes man har leget Blindebuk med hendes Trosthyldighed i det Dieblif, hun troede at aabne Andres Dine for en stor Sandhed, vil hun da kunne bære denne Bevidsthed og forsones sig med Virkeligheden, der rigtignok indeholder en rig Erstatning for alle Drømmerier?“

Victoria var saa oprørt over denne store Fornærmelse mod den menneskelige Urlighed og Sandhedskjærlighed, at hun ikke i Diebliffet havde Sands for den Hentydning til

hendes egne Forhold, som Wolmers Ord indeholdt; og, endstjøndt hans gode Hensigt retfærdiggjorde ham i hans egne Tanker, blev han dog noget forlegen ved Tanken om hvorvidt han var gaaet, og benyttede sig derfor af Victorias Tausshed til at give Samtalen en anden Bending, idet han vedblev: „Men skal Reformatoren virke alene ved aandelige Midler, f. Ex. hvis det er en Mand, saa bliver han støt af Unge og Gamle! Al utvungen Samtale standser, naar han nærmer sig, fordi man veed iforveien at han vil bemægtige sig den Eiendommelighed, der fremlyser af de forskjellige Bemærkninger, for at gaae irette med Giermanden, oplyse og forædle ham. Er han vittig og underholdende vil han selv kun have Sorg deraf, da man ikke alene vil undvige ham, men være bange for ham!

„Skal man da af lutter Wienneskekjærlighed sidde med Hænderne i Skjødets, uden at turde reise sig til virksom Deltagelse i det, der lyser for os som sandt og stjøndt?“ udbrød Victoria misfornøiet.

Man virker allermest uvilkaarligt ved det, man er! dog kan man ogsaa virke ved det, man gjør, naar man har et virkeligt, opnaaeligt Formaal for Die — for ikke at tale om alt hvad der i practiske Spørgsmaal udrettes ved Klogskab, Forsigtighed og Taalmodighed. Hvad vil De mere!!

Victoria svarede ikke, men blev siddende i Tanker, der, efter det ualmindelig alvorlige Udtryk i hendes Ansigt at dømme, ikke var af nogen behagelig Natur. Wolmer

benyttede sig af den indtraadte Pause til at gaae ud i Haven, hvor han saae Fru Staal vande sine Blomster.

„Det er forunderligt!“ sagde Victoria, som om hun vaagnede af en Drøm, „jeg kan ikke nær saa godt disputere med Volmer, som med andre Mennesker.“

Det kommer af at han har Ret! svarede Margrethe smilende.

„Nei, Margrethe! det kan kun Du sige. Han er Tvivler, hvor Du er Fornægter; derfor er han i Dine Tanker troende, jeg overtroisk. — Og jeg skulde lade mig skræmme fra min Tro, mit Haab og min Kjærlighed, fra min Bevidsthed om det Guddommelige i det Menneskelige, som jeg ikke alene troer paa, men har seet og kjender? Fordi han har været saa uheldig at gjøre et slet Valg af Umgangsvenner, og er saa indskrænket at danne sin Livsanskuelse efter deres faade og usforstammede Tale, skulde jeg lade mig overbevise om at mine Venner ere Hyklere, som ikke slutte sig til mig og have mig kjær, fordi vi begejstres af den samme Idee, og troe at de foregive Begejstring for Ideen for at behage mig? Det er oprørende!“

Hvad er oprørende? — at Volmer oprigtigt siger Dig sin Mening, istedetfor at snakke Dig efter Munden, som alle de Andre?

„Fornærm ikke Mennesker, som Du ikke kjender, og aldrig vil lære at skatte! — Jeg oprøres ikke over at Lieutenant Volmer siger hvad han mener, men over at han har en saa sørgelig Mening. Jeg paastjønner altid

Oprigtighed, ogsaa hos ham, og jeg indrømmer, at han taler godt for sig — men det er ogsaa det Hele!"

"Jeg troer han er god!" lagde Margrethe til.

"Det er mere end han kan troe om Dig!" udbrød Victoria pludseligt overgiven. "Kan Du huske vor gamle Lærer Pallesen, (der kom de smaa Profheter nær i Viisdom!) han sagde at naar to Menneſkehadere træffe sammen, ender det næsten altid med at de forſone hinanden indbyrdes med Livet. Hvis hans Spaadom i dette Tilfælde gaaer i Opfyldelse, ſkal han udnævnes til ſtor Prophet, og have Privilegium paa at ſpaae i Kort og Caffegrums!"

"Hvor kan Du ſige at Volmer er Menneſkehader?" udbrød Margrethe. Jeg synes det er ſjældent at ſee No-gen, der behandler det Menneſkelige med større Agtelse, og viſer mere Interesſe derfor — men dette er rigtignok mere ſagt til Skam for Andre, end til Ære for ham!" tilſpøiede hun.

"Jeg kjenſer ikke hans Tølelſer, men jeg veed at han burde hade — ſin egen Foreſtilling om det Menneſkelige, thi den er ſaa umenneſkelig ſom muligt! Men han mangler viſt Energie til at hade! Han ligner en Mand, der er faldet i en Muddergroft, og nu, heller end anſtrænge ſig en Smule for at komme op, gjør ſig det ſaa comfotabelt ſom det efter Omſtændighederne er muligt, ſtopper ſin Pipe, og hilſer forbigaaende Venner og Bekjendte med den gemtylige Tiltale: „Vil I ſee Roier! her ſidder jeg!"

"Vilde Du da heller have han ſkulde ſige: Det er

en skammelig Bagtalelse, en ligefrem Fornægtelse af min høiere Natur, om nogen kunde falde paa at sige om mig at jeg sidder her i denne Muddergroft! — Han var der jo ligesuldt, og maatte blive siddende til der kom En og hjalp ham op.

„Lad ham sige hvad han vil om sig selv, det bliver hans egen Skade! Men man skal ikke bedømme hele Menneskeslægten's Standpunct efter sit eget. Kan der tænkes en mere absurd Idee, end at Folk skulde have Lyst til at synde?“

„Troer Du da at de gjør det imod deres Tilboielighed? Eller kan Du tænke Dig en ædel og fornuftig Grund til at lyve, stjæle, bagtale, slaae ihjel? Det skeer ikke en sjelden Gang, det hører til Dagens Orden; og ikke enkelte forsømte og uoplyste stakkels Mennesker, men vi alle, selv dem, Verden agter høiest, ere meer eller mindre delagtige i den Slags Synder. Ingen har godt deraf, Ingen overtaler os dertil — tværtimod! vi have modtaget det strængeste Forbud derimod, og maae vente en uundgaaelig Straf. Finder Du det da underligt at jeg forudsætter en Tilboielighed til det Onde, som den eneste tænkelige Bælggrund dertil?“

„Det er meget ædelmodigt af Dig at sige „vi“, naar Du taler om Lyve og Mordere, som Lovens Straf truer! Har Du nogenstinde sporet en uimodstaaelig Tilboielighed til at gaae i den berømte „Handskemagers“ Fodspor, eller

til at gjøre Indbrud og stjæle Sølvfeer, som Mads Olefen?"

"Tager Du Ordet „Mord" i en saa raae Forstand at Du ikke kan tænke Dig andet derved, end den Handling at slaae et Menneſte ihjel, ſaa kan Du have Ret i at det er ſjældent i den ſaakaldte høiere Stand. Men jeg anſeer ikke alene det at berøve Folk Livet, for et Mord, men ogſaa at berøve dem det, der gjør dem Livet kjær. Kan man ikke tilintetgjøre ſine Fjenders Fremtid — i al Høflighed og Beſtindighed! — kan man ikke ufrivilligt ødelægge ſine bedſte Venners Glæde ved ondt Lune og Ukjærlighed. Er det ikke et ſyndigere Mord, end naar et Menneſte i Lidenſkabens Raſerie ſlaaer ſin Dødsfjende ihjel? — Stjæle vi ikke tidt det fra Folk, der er dem kjærere og mindre let kan erſtattes dem, end de Sølvfeer, den ſtakkels Mads tog, ſ. Gr. naar vi er medvirkende til eller medvidende i at de komme til at ſtaa i et uædelt og latterligt Lys i de Menneſters Øine, ſom de helſt ville behage."

"Jeg veed ikke at jeg nogenſinde har ſeet Dig medvirke til at bagtale Folk, jeg vil ikke troe det om Du end anklager Dig ſelv, thi jeg har altid hørt Dig tage den Paagjældendes Partie, naar Du vidſte at der blev gjort hende Uret. Veed man det ikke, er man jo nødt til at tie ſtille, men det kalder jeg intet Beviſ paa en ſyndig Tilbøielighed i Naturen!"

Margrethe havde indladt ſig mere med Victoria end hun pleiede i den Slags Disputer; og hun ſøgte allerede

en Udvei, for at undgaae et vidtløftigt Gjensvar, da det øvrige Selskab kom op fra Haven, og meget beleiligt gjorde hende opmærksom paa at det var over den sædvanlige Theetid. Hun skyndte sig at oprette det Forsømte, og man sad snart samlet om Theebordet, hvor en temmelig tvungen Samtale afløste de Unges ibrige Disputer. Victoria var adspredt, og gjorde sig imod Sædvane Umage for at skjule sin Stemning under en paatagen Lyftighed, der var ligesaa lidt opmuntrende for de Andre, som for hende selv. I flere Dage havde den klarsende Margrethe bemærket en Forandring i hendes Væsen, en rastløs Urolighed i hendes Bevægelser, et drømmende og feberagtigt Udtryk i hendes Blik, og den paafaldende Bestræbelse hun lagde for Dagen, for at vise sig som hun pleiede at være, bestyrkede hendes Anelse om at der var en alvorlig Aarsag til denne Forandring. Imod Sædvane blev Margrethe derfor glad, da Søsteren med sin velbekjendte Stridbarhed modjagde Vølmer, men selv under denne Dispute savnede hun den ildfulde Begeistring, hvormed hun pleiede at erstatte hvad der manglede hendes Bevisførelse i Grundighed og Sandhed. Hun var ikke med Liv og Sjæl nærværende i sine Ord. Alt dette bekymrede Margrethe, hvis kvindelige Instinct snart oplyste hende om Grunden til Victorias forandrede Væsen, skjøndt hun i een Henseende var paa Vildspor i sine Formodninger — der dog ikke blev til mere end en dunkel Forudsølelse, som hun nødigt selv vilde fæste Fod til.

Synselsat med disse bekymrede Tanker sad hun om

Aftenen — eller rettere om Natten, thi det var over Midnat — ene paa sit Kammer, da en sagte Bevægelse ved Døren forstyrrede hende. Hun dreiede hurtigt Hovedet om, og opdagede til sin store Forundring at Victoria havde aabnet Døren fra sit Værelse, og saae ind til hende, tvivlsraadig om hun skulde nærme sig eller gaae ubemærket tilbage.

„Hvorfor sover Du ikke? Er Du syg?“ udbrød Margrethe ængsteligt. — „Det er ikke saa sildigt, Du er jo selv endnu ikke gaaet iseng! Vi gik altfor tidligt op iafsen. Maae jeg sidde lidt hos Dig?“ Med disse Ord havde hun nærmet sig, og Margrethe saae med Forstrækfelse at hun var bleg, og rystede paa Haanden idet hun satte sit Hys fra sig.

„Du er kold!“ svarede hun venligt. „Du har ikke godt af at sidde saalænge oppe om Aftenen, det pleier Du jo aldrig. Men er Du ikke træt, vil Du heller tale lidt med mig, saa tag idetmindste mit Shawl paa saalænge.“

Victoria greb det store Shawl og svøbte sig ind deri, som om hun led af Kulde; derpaa satte hun sig paa Skamlen ved sin Søsters Fodder, og sagde: Jeg blev kold ved at staae derinde i det aabne Vindue — jeg vilde blot lukke det, men Himlen var saa klar og smuk at jeg ikke nænnede at berøve mig Synet af den. Jeg har tidligere beklaget Stjernerne fordi de i saa bestemt afpasset en Tid maae gaae den samme Vej Aartusinder igjennem, uden Afværling, altid krydsfende de samme Stjerner undervejs —

men jeg veed ikke hvorledes det er! iaften var jeg nær ved at misunde dem! De kjende ikke til Uroe og Splid — der er ingen Modsigelse i deres Tilværelse — de have alt paa det Aene! — Siig mig, søde Margrethe;" vedblev hun efter et Dieblifs Løusshed, hvori hun søgte at samle sine Tanker. „Troer Du virkelig at der er en Djævel til?"

„Ja, det troer jeg!"

„Er Du vis derpaa?"

„Jeg veed det, thi jeg har Guds Ord derfor."

„Nei, saaledes mente jeg ikke! — Har Du nogensinde følt det i Dit eget Hjerte? Er der aldrig paa en ellers uforklarlig Maade grebet ind i Din aandelige Tilværelse, saa det, der engang var Dig kjærest, det Hellige, som Du har givet Din Tro blev fremmed for Dig, og tidt endogsaa syntes Dig ubethdeligt og indholdsløst, mens Dine Tanker optoges af en eller anden ussel Bagatel, der imod Din Villie fik en unaturlig Betydning for Dig?"

„Nei," svarede Margrethe, „det Hellige synes mig aldrig smaat, men undertiden saa stort og uopnaeligt at jeg i enkelte forsagte Diebliffe fristes til at ønske mig noget Mindre, Mennefteligere istedet, der kunde tilfredsstille min menneftelige Higen efter Lykjalighed. Dog, Gud vil kjærligt bevare mig for disse onde Indskydelse! — Jeg kjender ellers godt den indre Splid og Forstyrrelse, Du taler om, og jeg veed jo Du har Ret, naar Du troer at den kommer fra en ond Aand, der vil vor Undergang. Naar vi ikke give Gud hvad hans er, saa tager Djævelen det, og

gjør vore bedste Tølelser til en Snare, hvori han sent eller tidligt fanger os."

"Hvad mener Du dermed?" udbød Victoria rødsende, idet hun slog Dinene ned. "Hvad har jeg nægtet Gud, som er hans?"

"Riget, Magten og Gien!" svarede Margrethe med stille Alvor.

"Nei, Du gjør mig Uret! Jeg nægter ikke Gud Gien fordi jeg ærer ham i hans Bærk, istedetfor at foragte det, som Du og andre Christne, der tale om Verden, som om den var Djævlens Lehnsgods, og tilkommende Hovedstad. Jeg fornægter ikke Guds Magt, fordi jeg troer det er den samme Kraft, der lever og rører sig i Menneskene i deres bedste Dieblikke, og som har virket igjennem den i deres herligste Bedrifter og adleste Gjerninger."

"Du seer og føler ikke den Forskjel, der er paa Gud og os! Du betragter ham som et ualmindelig elskværdigt Menneske, eller os stakkels syndige Mennesker som Dilettanter i Guddommelighed, hvori han er Virtuos — anderledes forstaaer jeg Dig ikke! Du stiller Dig selv i Manden ved Guds høire Haand, paa vor Herres og Frelseres Plads — o, kjære Victoria! Jeg veed at Du tager feil, og derfor bliver jeg — maaskee altfor heftig! thi Du vil jo dog ogsaa paa Din Viis det Gode, og Gud kan lede hver, der farer vilb, paa den rette Wei. Det har han gjort ved mig! Ogsaa jeg drømte engang om Magt og Gien hos Andre end den Almægtige, ogsaa jeg søgte et

Kjærligheds Rige af denne Verden, og derfor vendte Guds Fjende min Kjærlighed til Had, som har forbittret mit Liv, og vilde have forgiftet min Sjæl, dersom jeg ikke havde fundet Lægedom hos ham, der har elsket os først!"

— Hun taug og foldede Hænderne med Taarer i Dinene. Victoria saae spørgende op til hende, greben af en sympathetisk Følelse.

"Jeg har aldrig, som Du, søgt mit Ideal i Menneſſeheden i sin Helhed, eller min Lykſalighed i mit Forhold til den," vedblev Marerethe. "Men jeg har søgt Menneſket — den Enne blandt dem Alle, som jeg kunde elſke og vilde tilhøre med hver Følelse, med hver Tanke, med alt mit Hjertes Liv og Kraft! Med Troens ſaligſte Begeiſtring, med Villiens alvorligſte Overbeviſning maatte jeg kunne hengive mig til den Elſkede, og finde alt i ham, intet udenfor ham i Tid og Evighed. En ſaadan Kjærligheds Forening mellem Mand og Kvinde lyſte for mig ſom Tilværelſens helligſte Forjættelſe til dem, ſom troe derpaa — og jeg troede — men blev ſuffet!"

"Du Margrethe? Du har elſket — hvem? — hvor-naar? Siig mig — nei, tal ikke derom, jeg ſeer Du kan ikke taale det. Du græder — o, kjære Margrethe! er jeg Skyld i at Du kom til at tænke paa Noget, ſom bedrover Dig? — Hvorledes kom vi ogsaa til at tale om Kjærlighed?" — vedblev hun tankefuldt, mere til ſig ſelv end til Margrethe, der heftigt grædende havde ſkjult ſit Ansigt i ſine Hænder.

„Jeg blev skuffet!“ gentog hun med smertelig Hef-
tighed. „Bedraget, som Enhver bliver, der troer paa
Kraft og Høimod hos denne lavhjertede, usle Slægt —
der ikke har andet i Arv fra sine Forfædre, end undertiden
en Bænde og et Blik, der tjener til at skjule Trællesjælen
under Heltens Maske. Hvad er en saadan Mand? — en
Skede til et Kjempe-sværd, rigt smykket med Guld og Sølv
— og med gamle Runer udenpaa — men tom! Intet
mangler, undtagen det Bærg den var bestemt til!“

Victoria følte, at Indvendinger og Modforestillinger
vilde være paa urette Sted i dette Dieblis; desuden havde
hendes Søsters Ord vaakt Tanker hos hende selv, som hun
ikke kunde udtrykke eller forklare, skjøndt de ikke forekom
hende fremmede. Saaledes sad de længe tause, lige util-
bøielige til at forstyrre hinanden ved Spørgsmaal eller
Forklaringer. Victoria saae drømmende hen for sig, —
Margrethe søgte at gjenvinde Fatning og Rolighed i stille
Bøn til Gud. — Endelig udbroød Victoria: „Din Lampe
brænder saa klart — det skærer mig i Dinene!“ Da
Margrethe havde skruet den ned, saa der var aldeles dun-
skelt i Stuen, sagde hun med sagte Stemme efter nogen
Betænkning: „Troer Du da — meente Du — at Kjer-
ligheden hører Gud til, og at en dæmonisk Magt faaer
Indflydelse paa Den, der fornægter den?“

„Ja! saavel som paa Den, der driver Afgudsdyrkelse
dermed! — Guds Kjerlighed er rig nok til at omfatte
hver god, naturlig menneskelig Følelse, og holde den ilive

ved sin hellige Ild. Han elsker selv de jordiske Blomster, og planter dem om i Paradisets Have, hvor ingen Vinter truer dem! — Kjære Victoria! Du er saa ung og livsfrisk, — naar Du nu føler Dig urolig og nedtrykt, er det maaskee kun en forbigaaende Fornemmelse, som gaaer over af sig selv; men hvis Du nogenstinde mister det, Du elskede høiest, og føler Dig sønderknuet derved, saa Din Kjærlighed kunde vende sig til Had — tænk da paa ham, der priser de Fattige salige, som baade kan og vil helbrede de Syge, og tage Sorgen fra de Bedrøvede, og søg ingen bedøvende Lindring i den Lægedom, Verden bereder sine Børn! men kast Dig for hans Fødder, omfavn hans Kne og slip ham ikke før Du kan gaae trøstet hjem, med det evige Livs Forjættelse i Dit Hjerte!"

Victoria saae paa hende med et halvt vemodigt, halvt forlegent Smil, idet hun svarede: „Det tør jeg ikke, uden at jeg er kommen til den samme Overbevisning, som Du. Thi det er Troen, der frelser. Du maa heller ikke lægge formegen Vægt paa den Lungsindighed, jeg ikke kan skjule — idetmindste ikke for Dig! — og fremfor Alting, kjæreste Margrethe! tillæg den ikke nogen særegen Betydning. Jeg har aldrig i mit Liv været saa forladt af Kjærlighed, som jeg er det i denne Tid! Jeg taler jo som jeg pleier — det forekommer mig tit at jeg maatte kunne tale mig varm — men pludseligt gaaer der en pinlig Tølelse igjennem mig, af at jeg egentlig bedrager mig selv og Andre ved at vise Begejstring for Ideer, der vel sværme om i min

Bevidsthed, men desværre ikke længere røre mit Hjerte. Jeg grammer mig derover — jeg kender ikke mig selv igjen, og jeg kan ikke leve mig selv foruden. Derfor er jeg urimelig, lunefuld, ulykkelig — derfor tager jeg mig Smaating saa nær — derfor piner hver Modsigelse mig saa bittert!" her søgte hun forgjæves at skjule sine frembrudende Taares.

"Men kjæreste Barn! hvor kan Du sørge saaledes over at Volmer har en anden Overbevisning, end Du? Jeg er vis paa, at han har Interesse for Dig og mener Dig det godt!"

"Volmer?!" udbød Victoria med usorstilt Forundring, idet en blussende Rødme farvede hendes Kinder. "Ja, det er sandt! han har rigtignok ogsaa sagt mig meget ugeneert imod! — Men jeg vil ikke længere hindre Dig i at komme til No! det er vist nærmere Morgen end Aften. God Nat!"

Den Aenelse om sit Hjertes sande Tilstand, som havde foretværet Victoria i den sidst omtalte Samtale, naaede imidlertid aldrig nogen Klarhed, thi Reflexionen tabte sig mere og mere i den indre Bevægelse, som hun snart uden Modstand hengav sig til. Dette er vist ogsaa den eneste Maade hvorpaa det kan forklares, at Forelskede tidt selv blive i Uvidenhed om en Følelse, om hvis Natur derimod den Uindviiede kunde oplyse dem, ved at lægge Mærke til Symptomerne.

Victoria var ikke lykkelig, thi hun havde Mistillid til sine egne Følelser, og betragtede dem som en Slags Trolldom, der havde faaet Magt over hende, fordi hun var svag i Troen — og dog havde denne Trolldom et eget Tryllerie, som indtog hendes Hjerte, og hun kunde ikke uden Gru tænke paa at forløses fra den, for at vende tilbage til den store Enhed. — Ulykkelig var hun ikke heller, thi hendes Følelse var hende selv altfor uklar, til at hun i sit stille Sind skulde give mindste Tanke om Gjenfærlighed Rum; den fordrede Intet, men modtog med saameget inderligere Taknemmelighed ethvert godt Indtryk, ethvert Udbrud af Omhed og Deltagelse, som i Fredriks bedste Diebliske undslap ham, ethvert kjærligt og brændende

Blik, som han fæstede paa hende, naar han troede sig ubesmaerket. Han anede mindst, at disse Blik og Ord levede et skjult Liv i Victorias Hjerte, og ofte talte hans Sag, naar hun bittert bebreidede ham den Kulde og Ligegyldighed, han havde lagt for Dagen imod hende, fra det Dieblig de faaes igjen. Han kunde ikke ane det; thi i sin Opsørsel mod ham gjengjældte hun altid rigeligt hans formentlige Ufjærlighed — som om hun derved vilde hæve sig over, at hun stiltiende havde indrømmet ham saameget.

Hvis man altid skal domme om Træet efter Frugterne, maae Victoria rigtignok have havt Ret i at tillægge sin Kjærlighed en dæmonisk Natur, thi hun havde aldrig været saa lunefuld og uelskvaerdig, som i den senere Tid. Intet var hende tilpas: Skulde der kjøres, vilde hun ride, og berøvede saaledes ikke blot de Andre sit Selskab, men red alene omkring, hvilket var hendes Tante meget imod, da hun hverken tillob Fredrik eller Volmer at opgive den tidligere Bestemmelse, for at følge hende. Var der om Formiddagen aftalt en smuk Spadseretour, havde hun om Eftermiddagen tusinde Indvendinger mod at gaae med, og, naar de bleve vrist tilbage, et kort og tidt fortrædeligt Afslag. Gik saa de Andre — hvilket mere fløte ifølge Fredriks bestemte Protest mod at rette sig efter hendes Indfald, end af Lyst til at spadserere, thi Victoria pleiede at være Sjælen i al deres Morstak, og naar hun var borte kjædede de sig Allesammen — saa fortrød hun det, og var mange Gange løbet ud for at indhente dem,

hvis ikke hendes Stolthed havde affholbt hende derfra, og Forbittrelse over at Fredrik behandlede hende som et uar-
tigt Barn, thi hun vidste godt, at det var hans Villie,
der gjorde Udslaget, naar de Andre gjerne havde rettet sig
efter hende. I et saadant Dieblif paaafjønnede hun dobbelt
Volmers Ridderlighed, da han altid foreslog en anden
Morskab, der ikke berøvede dem hendes Selskab, og naar
de kom hjem viste hun sin Taknemmelighed ved en saa
mild Opmærksomhed imod ham, og syntes saa sængslet af
hans Underholdning, at hun virkelig hævnedes sig paa
Fredrik ved det Oprør, disse Scener satte ham i; thi vel
havde han formeget Instinct til at troe, at hun nærede
nogen varm Tilbøielighed for Volmer, men han ansaae
hendes Udfærd imod dem begge for et hjerteløst Coquetterie,
som var ham — idetmindste troede han det! — endnu
sørgeligere og pinligere end den Visshed, at hun elskede
en Anden.

Imidlertid havde Victoria ogsaa i denne Periode sine
lyse Diebliffe, og da var hun elstværdigere end nogenstnde.
Naar hun saae, at hendes Luner forstyrrede den Fred og
Ro, der altid før havde hersket i deres lille Kreds, naar
Margrethe med milde Ord og endnu mildere Blikke søgte
at berolige hende efter en af hendes heftige Paroxysmer,
naar hendes Tante saae forfnytt ud, og stille gik afveien for
Uveiret, eller søgte at udplette Sporene deraf uden at sige
et eneste uvenligt Ord, vendte hendes onde Lune sig til en
heftig Anger og Bedrøvelse over sig selv. Da søgte hun

med den uimodstaaeligste Elskværdighed at udslette det ubehagelige Indtryk, hun havde gjort paa dem. Hun var saa opmærksom paa alt hvad der kunde glæde dem, saa ydmyg i sin Kjærlighed, saa kvindelig i sin Iver for at gjøre Hjemmet hyggeligt og behageligt for dem Alle, at Fredrik følte al sin Kjærlighed fornyes og ligesom forklares i glad Beundring over den Elskede. Men Smerten over at maatte give Afkald paa hende var i disse Dieblikke saa lidenskabelig, at han behøvede al sin Selvbeherskelse for at vise sig rolig — og denne paatagne Fatning fik et saa stoffende Udseende af Kulde, at Victoria aldrig fik nogen Anelse om det Indtryk, hun i disse gode Dieblikke gjorde paa Den, hun helst vilde behage.

I Victorias Omgivelse anstillede enhver for sig Betragtninger over den Forandring, der i den senere Tid var foregaaet i hendes Væsen, og underlagde den naturligtvis forskellige Motiver. Fru Staal troede at hendes Vndling var paa en Sygdom, og søgte ved Anvendelsen af alle slags Husråad at modarbejde det Onde, før det antog en bestemt Character, hvilket Victoria med komisk Fortvivlelse satte sig imod. — Volmer derimod ansaae Luner for det samme hos unge Damer, som Krampetilsælde er hos unge Koner: et Reservemiddel til at sætte deres Villie igjennem; og i Victorias Urimelighed saa han ikke andet end det sidste Forsøg paa at bringe en Oprører til Lydighed (ham selv nemlig), der nu i fire samfulde Uger havde levet i hendes Skjønheds Lys, uden at underkaste sig hendes

Herredømme — (hvilket kan tjene som Bidrag til „Mandsfolkeforføngelighedens“ Characteristik!). Fredrik tilskrev med større Berettigelse hendes uelstværdige Væsen en Mangel paa moralske Egenheder, som han havde tiltroet hende; men om hun end sank i de høie Tanker, han havde havt om hende, talte hans Følelse dog lige varmt for den yndige Pige, der vel ikke forekom ham som en Gjenstand for Tilbedelse, men som et kvindeligt Væsen, der trængte til Beskyttelse og Veiledning. — Margrethe var den eneste som erkjendte hele Sandheden, hvorover hun i Stilhed græmmede sig; thi hun og Fredrik var af den Slags Naturer, som maae gjøre hinanden Uret, da de saa aldeles mangle et Tilknytningspunkt, at der ingen Mulighed er for at de kunne komme til at forstaae og paastjønne hinanden. Hun ansaae ham for en fordomsfuld, svag, uselvstændig Character, og selvfølgelig var han den Mand, hun mindst kunde ønske sin kjære Søster.

Under disse Omstændigheder blev Fredrik dobbelt ubehagelig overrasket, da hans Moder en Dag fortalte ham, at hun havde besluttet at reise til Kjøbenhavn til Efteraaret, og tilbringe Vinteren der med sine Niccer. Som Marsagen til denne Bestemmelse angav hun sin Befymring over Victorias nedbrudte Humeur og, som hun meente, svage Sundhedstilstand, hvilket hun tildels tilskrev den Ensomhed hvori de levede. „Hun har trolig holdt det ud i lang Tid, men dette Liv er altfor unaturligt for en livlig Mand som hendes, især efter at hun i sin Faders Tid

blev vant til aldeles efter Lyft og Tilbøielighed at kunne tilfredsstille sin Trang til Selfkabelighed. Den er blevet hende en Fornødenhed, hun kan ikke trives i Ensomhed. Jeg kan ikke forsvare saaledes at berøve hende det Nødvendige — saa maatte jeg tilskrive mig selv Skylden for at hun bliver mindre elskværdig, end hun har været før. Den Tanke har jeg havt i den senere Tid, og den har bevæget mig til at tage denne Beslutning."

"Hvorfor behøver Du at rejse til Kjøbenhavn med hende? Du kunde jo indbyde hendes „Venner" her, hvor hun før har fundet tilfredsstillende Omgang!" sagde Fredrik.

"Nei, her stod hun i et falsk Forhold til sin Omgivelse, det kan jeg ikke bidrage til at fornye."

"Hvad hjælper det at rejse herfra? Troer Du at Victoria lader sig paavirke af sin Omgivelse, og derved kommer ind i et falsk Forhold? Jeg siger Dig, det Falske ligger i hendes egen Opfattelse af dette Forhold, og den reiser hun sikkert ikke fra. Hun bliver den Samme i Kjøbenhavn som her — den hele Forskjel er, at hun der faaer større Raaderum for sine Reformationsplaner, og bliver endnu mere bejendt end hun er her! Ved hvert Skridt vil hun synde mod Formen — for ikke at sige noget Værre! — og udsætte sig for tusinde Ubehageligheder.

"Veed Du hvad, kjære Fredrik! Vil Du bevare Victoria for Synder af den Natur, saa gjør Du bedst

i at luffe hende inde i et Klædestab, og selv gaae med Nøglen i Lommen. Men Du kan spare Dig megen unyttig Betyrning, hvis Du troer mine Ord: at den Pige, der behøver at bevogtes for hvert Skridt, hun gaaer, — hun er ikke Bevogtning værd. — Vær Du kun rolig for Victoria! hun kan forsynde sig tusinde Gange mod Formen, men aldrig mod Anden i det Tilfælde, hvor Du ængster Dig for hende, thi hendes hele Feil er en Feiltagelse. Ubehageligheder er sikkert det mindste Onde, der truer vore Kjære i Livet — kan man ikke bevare dem derfor paa anden Maade end ved at udelukke dem derfra, saa har man ingen Ret til at give efter for sin Betyrning. Hun betragter Livet som en Kamp, og lader sig naturligtvis ikke holde tilbage ved den Bemærkning, „at hun udsætter sig for Fare“. Hvad vilde Du sagt, om jeg paa den Maade havde modsat mig, at Du gik i Krig?"

„Mænd ere værnepligtige i Livet som i Armeen, — til Fruentimmer er Louren endnu ikke kommet. Og Victoria, hvis Mod bestaaer i Uvidenhed og Blindhed — hende bør vi ikke udsætte for Farer, hvorom hun ikke drømmer! Damer ere ikke skabte til aandeligt Slagsmaal med Naahed, Frækhed og Løgn! Bevidstheden derom smitter dem allerede. De skulle ikke hjælpe med at rive ned, men opreise, hæve og understøtte. Deres Blods er i Livet som i de gamle Turneringer over Kamppladsen, paa Balconen, hvor den Seirende henter Lønnen fra sin Dames Haand.

„Nei!“ svarede Volmer, der nærmede sig, og havde hørt de sidste Ord. „Ingen dygtig Natur lader sig nøie med en Tilstuerplads i Livet. De stoffels Damer bøde ikke at forlade dette høie Standpunct, af Frygt for at vise dem uværdige til den Ære man har tiltænkt dem, ved at hyltre en lav Tilhøielighed for at rangere lig med et Menneske. Denne Biedestalsværdighed kalder man Kvindelighed, iftedetfor at den første Betingelse for en virkelig kvindelig Livsudvikling maatte være: kom ned til os, hvis I ville op med os! — Du kalder mig Fruentimmerhader og Kvindefornægter — jeg er ingen af Delene, men jeg kan ikke forene den Forestilling: at de ere i Besiddelse af en selvbestemmende Natur, med deres medfødte Underkastelse ligeoverfor os Mænd. Hvor vi stille dem, der staae de, hvad vi give dem ud for, det er deres Bestemmelse — ikke En af Hundrede falder paa at gjøre sin Eiendomsret over sit eget Seg gjældende. En Mand opgiver aldrig saaledes sin Personlighed.“

„Siig ikke det!“ udbød Fru Staal smilende. „Der behøves ikke mere til at bevirke et saadant Under, end at Personligheden gaaer ud af Mode! Naar ingen Dame finder Behag deri, vil ingen Herre bøde at lægge den for Dagen. Vi have ligemegen Indflydelse paa hinanden, men vi Damer have bedst Smag — derfor er vor Skabning den originaleste. Imidlertid skulle vi ikke gjøre os til deraf, thi der er en Magt som styrer os alle, og som vi alle uhetinget underkaste os — den ubekjendte Guddom

hvis Alter findes i hvert Samfund, i hver Familie, paa Regensen og i den høiere Dannelsesanstalt, i Rigsforsamlingen og paa Skuepladsen. Det er den eneste Tyran, hvis Throne ikke trues af Demokratiet, den eneste Tyrste, hvis Undersaatter ingen Constitution fordre, den eneste Autoritet, som Alle i denne lovløse Tid anerkjende — paa hvis Alter Fritænkere og Pantheister, Orthodore og Mormoner samdrægtigt nedlægge deres Offer.

Hun holdt pludseligt inde, da Margrethe nærmede sig i en heftig Sindsbevægelse, og, med synlig Anstrengelse for at skjule sin Uro, spurgte om nogen af dem havde seet Victoria. Da de benægtede det, sagde hun: „Jeg er bange at hun er kommet til Skade. Hendes Hest løb forhi, da jeg stod ved Havelaagen — Sadeln var gledet ned til den ene Side — hun maae være falden af!“

Der blev almindelig Bestyrtelse over den Ulykke, der kunde være tilstødt Victoria. Fredrik og Bolmer reed ad Skoven til, hvorhen de for flere Timer siden havde seet hende tage Veien, men efter en lang Tids Forløb, der forekom Fru Staal og Margrethe som en Evighed, kom Bolmer med uforrettet Sag tilbage. Skoven var gennemsøgt, uden at de havde fundet noget Spor af hende, og Fredrik havde selv bedet ham ride hjem og bringe Efterretning, mens han endnu vilde høre sig for i de omkringsliggende Bondehuse. Damerne sad tause og blege i Hæststuen og lyttede til hver Bevægelse udenfor, og Bolmer gik ud og ind for at passe paa naar Fredrik kom tilsyne, og bringe

dem Underretning derom, da Døren til et af de indre Værelser gik op, og Victoria nærmede sig med saa lette Trin at de ikke blev hende vaer, før hun sank ned paa en Stol foran dem, og spurgte: „Er min Hest kommet herhjem? Fru Staal kunde neppe troe sine egne Dine, og Margrethe greb sin Søsters Arm og holdt den fast, som om hun var bange at hun skulde forsvinde igjen. „God Aften! Er Polly kommet hjem?“ gjentog hun. „Jeg har været saa angst for det slemme Dyr!“ — Mens Fru Staal overvældede Victoria med Bebreidelser, og Bolmer forjæves gjorde sig Umage for at faae Oplysning om hvorledes Hesten, som hun red paa, kunde løbe fra hende, havde Margrethe ikke Tanke for andet end sin Henrykkelse over at der ikke var tilfødt Søsteren noget ondt. Hun blev ved at holde hendes Arm i sin, og saae hende med glædestraalende Dine ind i Ansigtet, idet hun hvistede: Gud være lovet at jeg seer Dig saaledes igjen!

„Jeg skal sige det til Polly, søde Tante!“ udbrød Victoria tilfødt, da hun var kjed af at høre hendes Bebreidelser. „Det var en stor Skam af hende, at gjøre jer saa bange, for ikke at tale om hvad jeg selv har udstaaet i den Anledning — jeg vidste jo ikke om hun var levende eller død!“ dette tilføiede hun i en Tone, der skulde være munter, men røbede en ængstelig Trang til at græde. „Nu vil jeg hvile mig (jeg er saa træt!) og saa maae jeg vel ogsaa fortælle hvorledes det gik til, men jeg siger ikke et Ord før Margrethe har givet mig et Glas Vand.“

„Nu skal Du da høre hvor ufkyldig jeg er i den Forstræffelse Du har havt, min egen kjære Tante!“ vedblev hun idet hun lagde sig udmattet tilbage paa Sophaen. — „Jeg red alene ud i Formiddags, fordi Fredrik i den senere Tid er saa vanskelig“ — idetsamme kom han ind ad Døren, og blev med glad Overræffelse Victoria vaer, men betragtede hende dog med en vis spørgende Uro, som hun kun altfor vel forstod. Hun tog Mod til sig og forekom hans Spørgsmaal idet hun saa skjodesløst som muligt sagde: „God Aften Fredrik! Du kommer netop tidsnok til at høre den rystende Begivenhed, jeg fortæller, inden den kommer i „Berlingske“ under Overkrift: „bortloben Hest“. Sæt Dig paa den Stol og hør rolig paa mig, (her pegede hun paa en Stol der stod saaledes, at hun ikke kunde see Den, som sad derpaa!) jeg kan ikke fortælle, naar mine Tilhørere gaar omkring i Stuen. Jeg red altsaa alene ud, fordi Du i den senere Tid er saa vanskelig — men det kommer da egentlig ikke Sagen ved. Jeg var allerede i Bøgevangen og havde netop naaet det yderste Led ud til Søen, da jeg i nogen Afstand fra Jorden saae noget Hvidt, der paafaldende mindede mig om de Afbildninger jeg har seet af Robinsons Regnskjærm. Forsaavidt havde jeg Ret — en Skjærm var det, og under den sad Maler Staffeldt, som jeg gjorde Bekjendtskab med paa den store Seiltour kort før Du kom herud. Jeg blev naturligtvis — behageligt overræffet ved et saa uventet Møde, og da han bad mig derom stod jeg af Hesten for at see hans Skizzer.

Saa bad han om Tilladelse til at male mig, og jeg kunde ingen Undskyldning finde paa — saameget mindre som jeg selv aldeles intet havde imod det. Men da Tante er saa bange for Kunstnere, som Bonden i Andersens Eventyr for Degne, var jeg saa fornustig at undgaae alle Ubehageligheder ved strax at lade ham tage et Udkast, som han kunde fuldende hjemme. Det var meget morsomt — det er længe siden jeg oplevede en saadan Time!! Men tænk hvor forundret jeg blev da jeg kom hen til det Træ hvor jeg lod Wolly staae — som jeg rent havde glemt! — da var hun der ikke".

"Men hvorledes kom Du da hjem, Victoria?" spurgte Fru Staal. "Der er vist en Mil hertil fra Bøgevangen!"

"Vi gif! Det var jo godt at jeg ikke var alene, saa havde jeg kjedet mig tilbøde paa den lange Spadsjeretour. Vi fulgtes ad lige til Korsveien!"

Skjøndt Victoria ikke kunde see Fredrik, havde hun under hele sin Beretning følt den Utilfredshed hvormed han havde hørt derpaa. Da han nu reiste sig og med en meget alvorlig Mine vilde til at give sin Mening tilkjende, gif hun ganske stille hen og lukkede Vinduerne.

"Hvad gjør Du Barn?" udbrød Fru Staal forstræffet. "Her er jo saa lummert at man er nærved at kvæles".

"Der er Torden i Luften Tante!" svarede Victoria uskyldigt, med et Sideblik til Fredrik. "Du har jo selv

lært mig, at man skal lukke Vinduerne naar Uveiret vil til at bryde Iøs!"

"Du bringer mig ikke til Læushed ved Sphydigheder, Victoria!" svarede Fredrik alvorligt. "Det er nødvendigt at Du faaer at vide hvad Verden medrette dømmer om en Opførsel, som den hvormed Du hvert Dieblif ængster os, og skader Dig selv. Du udsætter Dig for mere end jeg kan taale der skal vederfares Dig — barnlig og uerfaren som Du er! Vil Moder ikke forbyde Dig at gaae omkring paa egen Haand med Mennesker, som Du kun kjender fra en Uysttour eller et Bal, saa vil jeg — idetmindste sige Dig at hvis Du sætter mindste Priis paa Din Ære og Dine Venners Afgtelse, maae dette være sidste Gang, Du saaledes sætter begge Dele paa Spil.

"Er det æreløst at lade sig male, saa bliver det glædeløst at være Portraitmaler!" svarede Victoria.

"Det er upassende at tilbringe flere Timer i Skoven med en fremmed Herre, og lade Dig følge hjem af ham!" vedblev Fredrik.

"Nu begynder jeg at forstaae Dig. Jeg skulde have sagt til ham: Jeg veed intet ondt om Dem, jeg har ingen Alarjsag til at frygte Fornærmelser fra Deres Side, men jeg er ikke sikker paa mig selv, jeg har hørt at en ung Piges Ære let beskadiges, især naar hun er sammen med Mandfolk, og jeg har aldrig følt paa mig selv at dette er en skammelig Usandhed. Var De min Fader, Broder eller Forlovede, vilde jeg uden Betænkning følges med Dem, ja

til Nød, dersom De var min Fætter eller en gammel Husven. Men De staaer ikke i et saadant Forhold til mig, her er ikke engang en Dame med mig, saa vi kunde være To om Stammen — De vil derfor undskyldte at jeg sætter altfor megen Priis paa min Vre og mine Venners Agtelse, til at jeg saa letfindigt skulde sætte begge Dele paa Spil! — De vil indsee at De bør lade mig gaae iforveien, og ikke følge efter før jeg har en halv Times Forspring, eller selv ufortøvet begive Dem paa Hjemveien; saa vil jeg blive her, til jeg kan være vis paa at De er en Fjerdingvei forud."

"Hvoraf veed Du at Du ingen Marsag har til at frygte Fornærmelser af de Herrer, Du saaledes indblader Dig med? Idet Du opfører Dig saaledes, at andre Damer vilde skamme sig derved paa Dine Begne, kan Du ikke gjøre Regning paa at enhver Herre behandler Dig med samme Ærbødighed, som dem".

"Jeg gjør ikke Fordring paa en Ærbødighed af den Natur! Jeg skal sige Dig, der gives to Slags Kvindelighed, en ægte og en falsk. Den sidste er Løssøre, der kan tabes, som man taber en Pung paa Gaden, hvorfor Gierinden gaaer omkring med den i en Snor, og ængster og skammer sig, hvergang hun seer en af os gjøre en Beværelse, hvorved den usle Traad der holder hendes Kvindelighed vilde brikte. — Den anden er fast Eiendom, ikke hængt paa som en Hat, man har glemt at binde, — ikke engang erhvervet ved redelige Anstrengelser, men med-

født, opvoret i vor Sjæl, hvorfra den udstømmer i Ord og Handling! Den modtager ikke sit Præg udefra, men stempler selv Personligheden med Eiendommelighedens skjønnede Mærke! Kvindelighed er ingen Form eller Uniform — den er en Deel af Menneskehedens udødelige Liv!

Fredrik, der gjerne vilde bringe Victoria ud af den Affect, hun havde talt sig ind i, sagde meget tørt: „Men hvis nu den omtalte Herre ikke har gjort denne fine Destination, og altsaa i Din Opsørsel kun seer Uvidenhed om hvad der er passende og Mangel paa kvindeligt Instinct til ubevidst at rette Dig derefter, vil han troe det tilladeligt at sætte de Hensyn tilside som beskytte Damerne for enhver Fornærmelse. Hvad vil Du saa gjøre?“

„Jeg troede at en ustyldig Piges Tillid mere end noget andet maatte sikke hende Mændenes Agtelse og Beskyttelse. Det Mistillidsvotum til deres Uresølelse, som udtaler sig i hele vort selvvalgte Forhold til dem, maae jo netop udsætte os for Fare. Damen stiller sig „en garde“, og siger: „Jeg veed I efterstræbe mig tidligt og sildigt, og med Raahed gribe enhver Leilighed til at fornærme og skade mig. Derfor søger jeg Beskyttelse i Formen, som erklærer det for upassende at være uhøflig mod en Dame. Den tør I ikke overtræde, da det var at begaae en Synd mod den gode Tone, som vilde have tilfølgende at I bleve udelukkede af alle dannede Kredse“. — Jeg beklager dem, der see Verden med saa mistænkelige Øine, og som se sig saa lidt istand til selv at sikke sig imod dens Farer. Jeg

figer : Jeg stoler ikke paa Formen, thi var jeg en Mand, vilde det Vaand den paalagde mig, briste som Spindevæv for hvert Indfald og Lune. Men jeg stoler paa Din Vre og Høimodighed, der vil gjøre Dig skaansom mod en ung Piges Svaghed, og gjøre Dig til en ædelmodig og tapper Forsvarer af hendes Frihed og Selvstændighed, isald Du nogenstinde har felt hvor usælt Livet bliver uden disse dyrebare Skatte, hvor uretfærdig og raae den Mand bliver der ikke har Frihedsfind nok til at hæve sig over Sædvarens Tyrannie" — hun holdt inde, idet hun med en Stemme der skjælvede af indre Bevægelse havde udtalt de sidste Ord. „Kan jeg ikke stole paa Mandens Vre, og Kvindens Ustydighed — saa vil jeg døe, heller idag end imorgen, thi saa er Livet ikke den Sorg, den Længsel, de Taarer værd, som vi" — her tilbagetrængte hun med voldsom Anstrængelse sin Graad, og vedblev med pludselig Overgivenhed, i en lertindig Tone: „Jeg bliver selv saa rørt over min Tro paa Mændenes Ridderlighed, at jeg er nærvæd at græde af Bevægelse — hvilket Indtryk maae det da ikke gjøre paa dem, som saa stor en Tillid gjælder. Troer Du Fredrik, at nogen Mand vilde gjøre denne Tro til Skamme?"

Ingen, der svarer til Din Forestilling, eller udthder Din Opførsel som Du ønsker det. Men Riddertiden er forbi — Du kalder den ikke tillive ved et Tillidsvotum, Du ruinerer kun Dig selv. Hvad nytter det at tale til den Blinde om Farverne, til vor Lids Løver om Høimo-

dighed! De forstaae ikke dit Sprog, men oversætte og — besvare det i deres eget, baade i Ord og Gjerning. Jeg har advaret Dig, havde jeg Ret dertil, ja selv om det var Uret, om Du end kaldte det Raahed og Uridderlighed — havde jeg Magt, vilde jeg hindre Dig i at blive ved som Du har begyndt. Men da jeg hverken er din Fader, Broder eller Forlovede, maa jeg nøies med at gjøre Forestillinger."

"Jeg vil give Dig et godt Raad!" sagde Bolmer. "Hvis Du nogenstinde faaer en Elskerinde, skal Du føre hende om med Dig i en Glasfiste, som Kong Valdemar førte Lovelilles Lig med hvor han drog hen, ellers vil Du ved hver Bevægelse hun gjør, være bange for at hun skal sætte Liv og Åre til!"

"Ja! jeg vil ønske at den stakkels Pige er kommet dødsfærd til Verden; thi ellers maa Fredrik begynde med at slaae hende ihjel!" udbød Victoria med Bitterhed.

Fredrik, hvem disse Ord traf meget ubehageligt, vilde give et heftigt Svar, men Margrethe, der gjerne vilde gjøre Ende paa denne Strid, skyndte sig at sige: "Hvor kan Du dog have Lykt til at plage Victoria med Formaninger og Forestillinger nu, da vi for en Time siden frygtede for at hendes Liv var i Fare!"

"Victorias Rygte er mig ligesaa fjært som hendes Liv!" svarede han. "Den Fremtid hun bereder sig, bliver mere at sørge over, end om hun nu døde — idetmindste ubehyget."

Victoria saae paa ham med et Blik, der afvæbnede hans Hidsighed, ved den uskyldige Forbittrelse det udtalte. „Hvad Dig angaaer, da kan jeg takke Dig for den Erfaring, at der gives Mandsfolk, hos hvem det vilde være ligesaa forgjæves at stole paa Høflighed, som Ridderlighed og Ære. Hvis Du holder af mig, saa indrømmer jeg at Kjærlighed ligesaa godt kan være Antipathie som Sympathie.“ Med disse Ord forlod hun Bærelset.

Margrethe var meget oprørt over Fredriks Udfærd, og skjulte imod Sædvane ikke sin Bølelse. „Hvor kan Du bære det over Dit Hjerte, selv at overvælde Victoria med Raahed, i samme Dieblis som Du beklager, at Du ikke har Myndighed til med Vold at hindre hende i at udsætte sig for at fornærmes af Andre!“ udbød hun, da Victoria havde lukket Døren efter sig. „Jeg veed ikke, hvad vi have at klage over i dette Tilfælde; vi kjende jo hendes Ideer, som maae føre til det Resultat, hvis hun ikke er en ussel Character, der siger Et og gjør et Andet. Havde jeg samme Troe til Mennesker, vilde jeg omgaaes dem paa samme Maade. Det kunde aldrig falde mig ind at tale venligt med en Herre, som jeg traf i et Selstab, naar jeg vidste eller tænkte, at jeg ikke kunde møde ham i en Skov eller følges med ham paa en Landevei uden at udsætte mig for Fornærmelse.“

„Saa er det vel derfor, at Du engang for alle har erklæret Dig i Beleiringstilstand!“ svarede Fredrik med Bitterhed. „For meget og for lidt fordærver alting!“ til-

spiede han, idet han gik ud i Haven for at undgaae Margrethes Svar.

Tanken om den forestaaende Winter i Kjøbenhavn havde længe været ham utaalelig, men paa den anden Side var det hans Tølelse imod at forlade Victoria, paa en Tid, da han selv troede hende udsat for Ubehageligheder, som han vel ikke altid kunde afvende fra hende, men dog tidt beskytte hende imod; ellers havde han uden Betænkning modtaget et meget fordeelagtigt Tilbud, der var gjort ham af en ældre Mand af hans Bekjendtskab, der ønskede en ledsager til sin Søn, paa en toaarig Udenlandsreise. Han afflog det strax, men fik netop den Dag, da Victoria foretog sin uheldige Ridetur, et Brev, hvori den samme Anmodning blev gjentaget under de gunstigste Betingelser. Nu stod Sagen i et andet Lys for ham; thi Victorias hele Væsen var i den senere Tid saa forandret, at han næsten savnede den hensynsløse Enthusiasme, der tidligere havde givet ham saamegen Marsag til Ungstelse. „Hun er ikke engang exalteret, hun er forkjælet og egenstindig, ude af Stand til at nære nogen dyb og stærk Tølelse. Et Menneske, der udelukkende er behersket af en Idee (om den i og for sig er nok saa vanvittig!), luttres derved for mange uværdige Svagheder, viser sig ikke lunefuldt og coquet, som Victoria i den senere Tid har været. Hun leger med sin saakaldte Menneskekjærlighed, og bruger den som et Middel til at pine Sjælen ud af Livet paa dem, der mene hende det bedst. Hun er ikke udsat for

halv den Fare, som hun udsætter Andre for. Skulde jeg da blive, for at være Vidne til hendes Experimenter? — Elske hende — det har jeg gjort, det vil jeg blive ved med, saalænge jeg seer det Ansigt, der er saa farligt ved sit uskyldige Udtryk. Hvis hun i dette Dieblik kom hen til mig og saae paa mig med de søde, rørende Bine hun har, saa vilde jeg glemme alt hvad der taler imod hende, for Billedet af den Victoria, der fra min tidligste Ungdom har staaet for mig som et Indbegreb af Elskværdighed og Skjønhed. Og hun vilde spotte den Svaghed, at jeg gaaer under i en Følelse, som min egen Bevidsthed modsætter sig, som tærer paa mine Kræfter og vil gjøre mig uduelig til al mandig Færd. Deri har hun Ret — men at hun føler det og dog vil nære denne Svaghed — selv det kan ikke helbrede mig! Det er kvindelig Svaghed. Det maa være en usædvanlig Pige, der ikke misbruger sin Magt over en „ulykkelig Elsker“, og Victoria er som de Fleste, forføngelig, coquet, herskesyg! Selv en saadan Erobring, som hun træder under Fødder, naar hun er sikker paa den, vil hun ikke miste. Hun kan ikke taale at jeg har Herredømme over mig selv, saa jeg er udbortes kold og rolig — saa seer hun paa mig med disse uimodstaaelige, halv veemodige, halv forbittrede Blik, saa er der noget Ubeskriveligt i hendes Væsen, ikke alene mod mig, men mod Enhver, som om hun leed af Savn og Smerte — det er et hjerteløst Spil, og man maa være et Fruentimmer for ikke at finde det vanærende! — Saaledes vil hun see paa mig, naar hun hører at

jeg vil reise, men jeg veed hvad det bethder, jeg kjender den Foragt, den Haan, hvormed hun altid paany støder Den fra sig, der er svag nok til bestandigt at lade sig losse tilbage. Jeg vil overstaae det engang for alle og reise! En Mand maa dog kunne leve for andet, end sin egen Lykke."

Ivrig for at besegle denne Beslutning, før en anden Stemning muligviis fik Overhaand, gik Fredrik op paa sit Værelse, og skrev et Brev hvori han modtog det omtalte Tilbud og forpligtede sig til efter nogle Dages Forløb at være i Kjøbenhavn for at tiltræde sin nye Post. Imidlertid overlod Victoria sig til en saa lidenskabelig Smerte over hans Opførsel i den forømtalte Scene, at hun selv var forfærdet over sin Bevægelse.

Nogle Dage gif hen, om hvilke man intet bedre kan sige, end at de fik Ende. Idetmindste gjorde hver især denne Bemærkning i sit stille Sind, skjøndt man anstrængte sig af al Magt for at synes livlig og tilfreds; thi en Følelse af, at det var et Offer, man gjensidigt bragte hinanden, trykkede dem Alle, som Jernbaandet den troe Henriks Hjerte.

Fru Staal, der i sin Godmodighed tilskrev sig, som Husmoder og Vertinde, hele Skylden for denne Forstemthed, foreslog den ene Udspredelse efter den anden. Skovtoure og Besøg i Omegnen blev hver Dag afværlende foresat, men den Uro, der herskede i Hjemmet, var ikke af den Natur, at man fjører fra den eller glemmer den i Bisitter. Volmer var den eneste, der saavel ude som hjemme oplivede Samtalen og fandt Stof til Latter, hvor de Andre kun havde Die for den triste Side, skjøndt han selv kjædede sig, og med Tilfredshed tænkte paa at Hjemreisen var bestemt til den næste Uge. En Dag sagde Fru Staal til ham: „De har, kjære Volmer, været os til saa stor Opmuntring i vor Ensomhed, at jeg har faaet meget høie Tanker om Deres selfstabelige Talenter, og derfor vil give Dem Leilighed til at retfærdiggjøre min Lillid. Med

andre Ord: jeg gjør Regning paa, at De vil anvende Deres Underholdningsgave tilbedste for de Gjæster, jeg har isfnde at invitere hertil paa Løverdag. Jeg skal sige Dem: da vi snart skulle reise fra Egnen, begynder jeg at tænke paa at oprette mine mange Forsyndelser mod Gjæstfriheden, — man vil dog gjerne efterlade saa taaleligt et Rygte som muligt! Nu kan det lade sig gjøre, da De er her; thi ellers har jeg kun den Uergrelse, at alle Herrerne flokke sig om Victoria, saa de unge Piger maae lade sig nøie med mit kjedsommelige Selskab; thi Margrethe er reent ud sagt et selskabeligt Nul. Jeg gjør nu Regning paa, at De vil paatage Dem at more mine unge kvindelige Gjæster saagodt som muligt!"

"Med største Fornøielse!" udbrod Volmer. "Der er dog vel fionne Piger iblandt dem?"

"For Liebhabere!" svarede Victoria. "Jeg vil gjerne give Dem en Fortegnelse over dem med ophjvende Anmærkninger. For det Første kan De fornøye Deres Bekjendtskab med den unge Frøken Møller — høitvindelig Ihukommelse — som De tidligere har seet hos os. Dernæst har jeg den Fornøielse at forberede Dem paa at lære Byens to Autoriteter, Skjønheden og Geniet at kjende. Den Aldste har baade af Natur og Udseende meget tilfældeds med utillavet Havresuppe. Den Yngste ligner Damerne paa de allerfineste Spillekort. De ere begge aandrige — hjemme i Æsthetiken, hvor de kjende hver moderne Forfatters Navn, Titelen paa hans Skrifter og Navnene paa de Personer

deri, som Conversationen har gjort til sit Bytte. Desuden spille, synge og danse de naturligviis til Guldkommenhed. Her standser jeg, dels fordi jeg ikke saa nøie veed, hvilket Udvalg Tante vil gjøre, dels fordi jeg kun vilde være istand til at meddele Dem en Række Navne uden Anmærkninger, da disse Damer ikke godt kan tages hver for sig, men maae gaae en masse, ligesom de franske Hvedebrødsfigurer man kalder „Brævl.“

„De er grusom mod Damerne!“ bemærkede Wolmer.

„Jeg taler kun om dem i selfabelig Forstand; thi ellers kjender jeg dem ikke, og den Side de der vende ud, svarer virkelig til min Beskrivelse! Derfor kjeder jeg mig med dem og trøster mig med at gjøre Nar af dem, skjøndt jeg godt veed det klæder bedre naar unge Piger gjøre fælleds Sag i Feide og i Fred. Men jeg veed jo, hvori denne Enighed som oftest bestaaer: De hænge sammen som Ortehalm mod dem, der staae dem iveien, men bliver en af disse dyrebare Veninder uventet foretrukket fremfor de Andre — hvor bliver saa Kjærligheden af?“

„Hvormange unge Piger kjender Du, Victoria?“ sagde Margrethe, „at Du saaledes tør dømme om dem i Et? Du taler som en prøvet Mennefskjender, hvor Du i det høieste kan have en Formodning. Jeg har ikke store Tanker om dem, men jeg undrer mig over at Du, med en saa ubegrændset Tro paa Mennesker, vil undtage Damerne en masse! Hvad bliver der saa tilbage?“

„Mænd og Kvinder, svarer jeg! thi jeg har jo sagt,

at jeg kun talte om Damerne, saaledes som de vise sig i det selftabelige Liv — og der er det jo aabenbart at de cassere sig selv. I menneskelig Forstand venter jeg mig netop meget af dem, naar det først falder dem ind at høre Skatten, der Gud skee Lov er i deres Natur."

"Og hvad vil saa det Skattegraverie føre til? De vente at finde de Vises Steen, og støde langt om længe paa Døden."

Victoria taug; saaridt var det kommet med hende, at hun lod en saadan Paaastand gaae ubestridt forbi. Naar hun talte, var det kun en Gjenklang af hvad hun engang havde troet og felt, men nu var aldeles ligegyldig for. Thi hendes Hjerte havde ikke længer Part i Sagen!

Hun var rørt over dette nye Bevis paa hvor magtpaaliggende det var Fru Staal at opmuntre hende, og takkede med Varme derfor, men hun var træt før hun begyndte med Forberedelserne til Selskabet, og undrede sig mere og mere over, at der var en Tid, da hun vilde imødesæet denne Begivenhed med Rængsel og levende Interesse.

Det gik aldeles som Fru Staal havde forudsat: da Selskabet var samlet omringede Herrerne Victoria, der var ufigelig pinlig tilmode ved den Umulighed hun følte i at hengive sig med sin sædvanlige Naturlighed til den lange søvne Underholdning. Imidlertid søgte hun at erstatte den ved en paatagen Munterhed og Venlighed. Fredrif, der altfor meget skuede ethvert Skin af Latterlighed til at

lade sin Misfornøielse mærkes af Victorias Tilbedere, syntes aldeles at ignorere hele denne Gruppe imens han fordybede sig i en alvorlig Samtale med Pastor Staffeldt, hvis Brodersøn, den unge Maler, imidlertid vidste udelukkende at gjøre sin Hyldest gjældende ligeoverfor Victoria; og skjøndt ikke et Ord fra den Kant undslap Fredriks Opmærksomhed, skulde man ikke see andet paa ham, end at han var aldeles optaget af sin Dispute om Troesfriheden, som han ivrigt forsvarede. Victoria hørte ham tale med Liv og Varme, hendes Blik faldt uvilkaarligt paa ham, og kun med Møie bevarede hun tilshyneladende sin Interessé for den Kreds hun befandt sig i. Hun var skinnende paa den Sag, han saa kraftigt forsvarede, og vilde fravriste den, idetmindste hans Opmærksomhed; for første Gang i sit Liv var hun absolut coquet, hun betonedes sine Ord med en særegen Klang, hun lød paa anden Maade end ellers, hendes Ord fik en dobbelt Betydning, som Diet udlagde paa sin Viis; men Fredriks rolige Ansigt tabte intet Dieblis sit Udtryk af udelukkende Interessé for den Samtale, han var indviklet i; intet misbilligende Blik, intet foragtende Smil, ingen Rynke i Panden, forraadte at Victorias Opsørsel tiltrak sig hans Opmærksomhed.

Saa meget flere blev den Gjenstand for ondskabfulde Hentydninger og satiriske Vink i den Kreds af unge Damer, som Bolmer havde paataget sig at holde med Selskab. Det blev Dem endogsaa geneert at skjule deres Forbittrelse under en ædel Indignation paa Kvindelighedens

Begne (der saatiid maa laane vor smaalige Misundelse Skjul!), og da de troede at finde en Bundsforvandt i Bolmer, der selv førte dem paa Glatiis, strømmede den kvindelige Skinsyge snart over i usorbeholdne Yttringer.

„Det morer jo altid den Slags Herrer, naar en Dame anseer det for Umagen værd at coquettere med dem!“ sagde Frøken Møller. „Hvad mig angaaer kan jeg ikke nægte, at jeg holder mig for god til flige Kunster!“

„Ja!“ bemærkede den ældste Frøken Staffeldt i en hemmelighedsfuld Tone. „Jeg skal nu sige, det kommer af at ingen Herre kunde more sig en Time med hende, hvis hun ikke underholdt ham med Comedier; thi hun er ikke smuk og mangler aldeles selfabelige Talenter. Hun hverken spiller eller synger, gaber saasnart man taler om en interessant Bog eller et nyt Kunstværk, og kan ikke følge med i en ganske almindelig Samtale. Derfor kjeder hun sig i Selfskab, gjør Reformer og Gud veed hvad, og — som Frøken Møller siger — fligt morer jo Herrerne til en Tid, saalænge det er nyt.“

„Hvad Marsag skulde hun ellers have til at kjede sig?“ lagde Søsteren til. „Alle vi Andre more os! Jeg veed heller ikke om Selfkaber i Kjøbenhavn eller andre store Byer kunne være nettere indrettet end hos os: vi spille, synge, conversere og dandse undertiden. Hvad skulde man ellers tage sig for?“

„Frøken Rosen foretrækker at lege „sidde paa Forundringstolen“ — en Begyndelse til at indføre Zulelegen

i vore Selskaber, hvorved hun faaer den Ufrihed fjernet at Herrer og Damer ikke bruge at kysse hinanden!" udbød Frøken Møller, idet hun hjerteligt loe ad sin Witighed.

Bolmer svarede smilende: „Endog saa førend jeg var gjort opmærksom paa denne for os meget behagelige Følge af at indføre Legen i Selskabslivet, har jeg tidt taget den i Forsvar. Der falder mig netop i dette Dieblik en Slags Underholdning ind, som er i Slægt dermed, og som i flere Henseender giver et rigt Udbytte. Hvis Damerne ikke havde yttret saa afgjort Mishag mod denne Maade at more sig paa, vilde jeg have foreslaaet at gjøre en Prøve." De unge Piger vare nu ligesaa ivrige for at lege, som de før vare derimod, og Bolmer henvendte sig strax til Victoria for at overtale hende til at deltage deri. Hun var i den oprørte Stemning, hvori man griber enhver Forandrung med Begjærlighed, og efter at have kastet det sidste hurtige og ligesom tilfældige Blik til den Plet, hvor Fredrik stod, fulgte hun med Bolmer hen til det øvrige Selskab.

„For det Første er det nødvendigt, at enhver i denne Forsamling nævner sit Ideal af en Kvinde og en Mand!" sagde Bolmer, da han enstemmigt blev opfordret til at komme frem med sit Forslag.

„Ikke andet?" udbød Frøken Møller, skuffet i sin Forventning. „Det er jo slet ingen Leeg!"

„Der gives rigtignok ikke Panter!“ svarede Bolmer fatirist. „Thi hvis man bliver Svaret skyldig“ —

„Saa skriger Løsheden høiere end Genris's Hyl!“ lagde Victoria til. „Det er hypperligt — paa Dine Venner skal man kjende Dig!“

„Allsaa kan man sige, at vor Underholdning tjener til Menneskekundskabens og Menneskekjærlighedens Fremme! — Vil De, Frøken Rosen, gjøre os den Ære at begynde?“

„Den tappre Landsoldat“ og „Dronning Margrethe“! svarede hun uden Betænkning.

„Hende har jeg aldrig sværmet for! hun var vist saa mandhaftig!“ udbød Frøken Møller.

Victoria vendte sig til sin Sidemand, Maler Stassefeldt, og sagde halvøit! „Det minder mig om Andersens: Kom mig ikke nær, sagde Strømpebaandet til Slipperne, De seer saa mandfolkagtig ud. Iøvrigt er det taget ud af Livet, at samme Strømpebaand characteriserer sig selv som et indvortes Livbaand.“

Idetsamme henvendte Bolmer sig til den yngste Frøken Staffeldt, der efter et Dieblis's Betænkning med skælen Stemme sagde: „Hædt“ og „Alma“.

„Nullet, der idetmindste i „Adam Homo“, gaaer og tager Narren med sig!“ bemærkede Staffeldt saa høit, at hans Cousine hørte det, og tilkastede Victoria et hadefuldt Blik. Men Frøken Møller udbød: „Nei Laura! ham vilde jeg jo høit. Jeg saae ham da jeg var i Kjøbenhavn i Vinter.“

"Du kan jo tage Wiehe, ham spørmede jeg for
ifjor," sagde Frøken Laura blidt.

"Det er saa gammelt!" udbød Frøken Møller.

Bolmer gjorde hende opmærksom paa, at de godt
Allesammen kunde "tage" Hædt, og anmodede de Damer,
der havde ham til Ideal, om at række den høire Haand
iveiret. Frøken Møller fandt det imidlertid "slaut", og
bestemte sig for "Wiehe" og "Fru Heiberg".

"Gade" og "Jomfru Lehmann"! sagde den muskalske
Frøken Staffeldt, da Touren kom til hende.

"Nu er der jo ingen tilovers til mig!" udbød den
næste Dame forfnyet.

"Hvis De vil tillade mig at komme Deres Hufom-
melse tilhjælp, kunde jeg nævne adskillige!" sagde Bolmer:
Nielsen, Madam Nielsen, Phister, Rosentilde, Madam
Sødring" —

"Nei, af nei! de ere enten gamle eller comiske!" ud-
brød hun fortvivlet.

"Men De behøver jo heller ikke at indskrænke Deres
Kjærlighed til Theaterpersonalet!" bemærkede Bolmer smi-
lende. "Frøken Staffeldt gif allerede et Skridt udenfor
denne Regel, idet hun opsogte sit Ideal i en Bog, og
fulde det ikke være mueligt at der i det virkelige Liv fand-
tes een bekjendt Mand eller Kvinde."

"Clara Raphael er den eneste bekjendte Dame jeg
har hørt Tale om i det virkelige Liv, naar jeg undtager

Skuespillerinder. Men hende kan jeg da ikke sværme for!" afbrød hun ham.

"Jeg forbeholder mig „Gabrielis" og „Florentine!" udbød pludselig den Dame, der sad sidst i Rækken.

"Det kan Du ikke; thi jeg tager netop dem!" svarede den Anden, i hvis Rettigheder hun indgreb ved denne Erklæring.

"Men jeg havde Ideen først!" vedblev Gabrielis's Tilbederinde med haardnasket Udholdenhed.

"Du maa vente, der er sex imellem, inden Louren kommer til Dig. Lieutenant Wolmer! har Frøken Glindt vel Lov til at forbeholde sig Gabrielis?"

"Nei, jeg maa som en rejsfærdig og upartisk Directeur erklære, at der til denne Forestilling hverken gjælder Abonnement eller Tribilletter! Men jeg kunde maaskee hjælpe Frøken Glindt ud af Forlegenheden ved at henvise til Forsfatteren selv, der synes mig at være langt at forestrække for Bogens Helt."

"Sibbern — ja Sibbern, det var en god Idee! Men hvor skal jeg faae en Dame fra?"

Den yngste Frøken Staffeldt reiste sig, gif hen, og hvidskede noget til hende.

"Sibbern" og „Fru Jerichaus Danmark!" udbød den unge Pige, glad over den gode Idee, der var hende indgivet.

"Du skulde have ventet, Line!" sagde den forrige Dame resigneret. — Imidlertid hvidskede Maleren til Vic-

toria: „Fædrelandskjærlighed — til Fru Jerichaus Danmark!“

Victoria svarede i samme Tone: „Hun troede vist at jeg mente Bissens Landsoldat! — De bad mig sør om at give Dem Ideen til et Malerie: see „Gefion, i Begreb med at vende Guderne Nyggen, naar de more sig over Lokes Narrestreger.“ Det var Margrethe, hun pegede paa, der med et foragteligt Smil vendte sig fra Volmer, idet han vilde nærme sig hende. „Jeg svarer for Margrethe!“ udbrød Victoria førend Søsteren kunde sige et Ord. „Holger Danske“ og — ja det er haardt at skulde sige det — „Eleonore Ulfeld“.

„Hvorfor er det Dem imod?“ spurgte Volmer. „Er her iaften nævnet en Heltinde, maa det da være hende. Dronning Margrethe var Statsmand!“ lagde han til, da Victoria saae forundret paa ham.

„Alt Eleonore Ulfeld var en Heltinde for Mænd, forstaaer jeg godt!“ svarede Victoria med spottende Stemme. Thi en Mand var hendes Guddom! Naar vi saaledes dyrke dem, og ligge paa Knæ for deres Fuldkommenhed — saa faae vi Heltinderang. Men naar Gre, Fædreland og Religion er os helligere end deres Kjærlighed — saa er vi svage, hjerteløse, ufølsomme Væsner. Jeg kan tænke mig at en Mand i sin Forsængelighed dømmes saaledes, men at et Fruentimmer ikke har mere Tølelse for sit menneskelige Kald, at Du Margrethe, der ellers er saa stolt, kan beundre at Christian den Fjerdes Datter forlod sit Fædre-

land, for at tale en Forræders Sag ved fremmede Hoffer — det har jeg tidt undret mig over!

„Troer Du da at han i hendes Tanker var en Forræder? Nei — en miskjendt Mand, forurettet af sit Fædreland. Havde hun da Forpligtelser derimod, kunde hun slutte sig til hans Fiender? Selv om hun elskede Danmark som en Moder, maatte hun jo forlade det for at følge sin Mand. Det er ikke alene en Kvindes gode Ret, men en guddommelig Lov, hun skal adlyde.“

„Jeg forstaaer mig ikke paa den Gud, der kan forlange at en christen Mand skal tage sin Hustru med i Ekjændsel og Banære — Hedningen lod dog kun sin Hund og sin Træl begrave med sig. Jeg troer det er en Misforstaaelse — en guddommelig Lov kan ikke hyde noget Menneſte at være tro mod en Forræder!“

Margrethe udbød med usædvanlig Heflighed: „Gives der kun een Slags Forræderie: at føre Krig — vel at mærke Hævnkrig, mod sit Fædreland? Det er en græselig Forbrydelse, men dog menneskelig, begribelig! Og den Mand der faldt saa dybt, kan have staaet høit! Derfor agter jeg en saadan falden Kjempe mere — eller foragter ham mindre, om Du vil — end de Utallige der ikke svigte, fordi de aldrig have svoret til nogen Dane, aldrig have været seet i noget Helteforbund, eller været opflammet af en stor og skjøn Idee! De ere ikke udsatte for Fald — thi de søge ifølge deres Trællnatur altid instinctmæssigt det laveste Punct. Den Slags Menneſter tager Du til-

takke med, naar De have lært nogle Phrafer om Menneskelighed og Frihed.

„Du overvurderer min Beskedenhed i Valget af mine Venner!“ svarede Victoria, idet en Gnist af tidligere Begjæstring opflammede hende. „Du priser Trofskaben, paa samme Tid som Du selv er utroet mod en Grindring, der burde være Dig kjær. De Mennesker, Du foragter saa dybt, have dog været vor egen Fane troe, der førte dem til Seir, saavel som deres Fædre. Stode de ogsaa for lavt til at falde, da de stormede Fjendens Skanser ved Frederits og Idsted? Saa vi dem ikke dengang i et Hælsforbund? — Hvorfor blev Du da selv et andet Menneske i den Tid? Hvorfor glædede Du Dig over deres Bedrifter? — at en Træl slaaer en anden ihjel, faaer ikke Hjerter til at banke. Hvorfor bandt Du Krandsen til dem, der kom hjem — hvilken dansk Pige vil bekrænde en „Kariker“ eller „Skofte“?

Jeg troede at den Tids Bevægelse ikke alene var en Kraftyttring, men en Livsytttring. Jeg ansaa den ikke alene for et Beviis paa at det danske Mod er bevaret, men paa et Varsel fra den danske Aand, til Tegn paa at den snart vilde afkaste sit Skjul under Tidens Udsælgelse og Sløvhed og træde frem som en R kæmpe til lysende Bedrifter i Aandens Verden. Det første var sandt: slaaes kan den danske Aand endnu, og Slesvig vandt vi i Striden. Men det andet var en Feiltagelse, thi alt hvad vi have tilbage af Holger Danstkes Aand er hans Søvnighed, hvormed vi

rimeligvis miste Slesvig igjen. Det er ogsaa det mindst væsentlige, i det Dieblif det hele staaer fare for at blive et Landfortspørgsmaal. Thi hvad er Danmark naar Danskheden uddør? — et Legeme uden Sjæl — en Ligkiste!"

"Jeg forstaaer ikke hvad De vil sige med „Danskhed“, naar De ikke mener det Mod og den Kraft som De selv indrømmer at vi have arvet efter vore Forsfædre?" bemærkede Volmer, da hun holdt inde.

"En af vore Seiersfange fra Krigens Tid begynder med et Glædesudbrud over at dansk og tapper atter blev to Udstyk for det samme. Men i gamle Dage toges Ordet Tapperhed i en anden Betydning, end i vor Tid!" svarede Margrethe. „Den var ikke en militair Egenskab, som gik af Brug ved Fredeslutningen — den var Livskraften i Mandens Sjæl, hvoraf hans hele Værd var en Uttring. Noget har den danske Mand i vor Tid tilfældeds med sine Forsfædre: at han er en Helt i Krigen. Men i et andet Punct er der saameget sørgeligere Forskjel: i gamle Dage var Helten ingen Nar i Freden.

"Det er ikke let at vide!" svarede Volmer. „Det er saa længe siden, at megen Naragtighed kan være gaaet af Minde. Krigen optog rigtignok mere Folks Tid dengang, saa De kan have Anledning til at forudsætte at Kjemperne i de korte Mellemrum ikke havde Stunder til at conversere, gjøre Cour, lære at dandse og anden Daarlighed, der gaaer i Svang i vore Dage, men var ikke denne Krig uden Fortsmaal eller Udbytte i og for sig en daarlig og naragtig

Lidsfordriv? Og vilde det ikke fremfor alt være taabeligt om vi fik istinde at kalde det Liv tilbage, der hører en forsvunden Tid til, og gav os til at opjage Farer, alene for at vise vort Mandemod ved at bekjæmpe dem? Naar man har vilst sig villig til at træde Sjenden under Die, naar han gjør Indgreb i vore Rettigheder, saa behøver man ikke i krigeriske Forestillinger at vise at man ingen Nar eller Gusion er, naar der er Fred og ingen Fare i Landet.

„Der er Fare!“ udbød Margrethe med den Overbevisningens Energie, der træder umiskjendeligt frem hos tause og indesluttede Mennesker, naar de undertiden udtale sig. „Jeg vil ikke tale om at der er Fare i Verden, for alt hvad der er Mand og Liv i — jeg veed at man afsfærdiger sligt med et Skuldertræk, og at det bliver anseet for en urimelig Overspændthed om en Mand i Ord og Gjerning vedkjender sig sin Børnevligt ligeoverfor Sandheden og Livet. Jeg taler ikke til den Enkelte om det Hele, men til hver især, der spørger mig om min Mening, siger jeg: Du er selv i Fare — kun den tankeløseste Letsindighed hindrer Dig i at see det. Er der ikke Fare for at det Mennekeliv, der dog er Spire til i alle Sjæle, skal gaae tilgrunde i den tunge, kummerlige saakaldte Virkelighed? Der gives jo ikke En af Hundrede, der jo „i den modnere Alder“ med overlegen Medynk seer tilbage paa det, der begejstrede ham i hans Ungdom, og skammer sig ved at der engang var Liv i ham — istedetfor at skamme sig ved at det ikke er der længer. — For Troen, for Haa-

bet, for Kjærligheden er der Fare, saalænge der gives Mistro, Fortvivlelse, Ligeegyldighed. Overalt hvor der er Liv her i Verden er der Livsfare, kun det Døde kan ikke slaaes ihjel — derfor tæer man til Døden som til det eneste sikke Fristed, og lader sig gjerne levende begrave for at føre den bag Lyset. — De behøver ikke at drage ud og opjage Færter, eller at vente paa et Angreb fra Tydskerne, for at vise Deres Mandemod, thi Døden fornøyer altid sit Angreb, og Livsfaren er altid for Døren. Man skulde troe at Selvsopholdelsesdriften maatte kalde Folk til denne Strid, men de have ingen Trang til at holdes oppe. De kaste sig plat ned paa Jorden og lade Kuglerne juse over deres Hoveder til een rammer."

"Den Strid, De nu omtaler, Frøken! sættes ikke aabenlyst; der kommer ikke Rapport om den i Aviserne, og Tapperheden belønnes ikke med Ridderkors og Avancement, bekræftes ikke af Damerne. Men derfor kan den godt finde Sted, og maaskee kraftigst der, hvor der mindst gjøres Parade med den!" svarede Volmer.

"Men ikke hvor der gjøres Parade med Sletheden, hvilket desværre er en Modesag i vor Tid. Der var ingen Tvetydighed i en Mand's Væsen, han besmykkede ikke sine Feil, men han generede sig heller ikke ved sine Dyder — dertil var det ham for naturligt at udøve dem. Det er min Opfattelse af hvad „Danskhed" vil sige; og det er min Tro at den danske Aand deri er forskjellig fra det gjængse Begreb om Mandelighed, at den aldeles ikke kan

forfone sig med Nutidens Opfindelse: at man kan være Menneske, uden at være Mand — eller Kvinde."

"Hvori bestod da denne Mandighed, som De savner i det Menneskelige?" spurgte Volmer.

"I Mod, Frimodighed og Høimod. Svagheden havde Fordring paa dens Beskyttelse og Skaansel, Sletheden maatte vente sig dens Foragt. Selv den ubetydeligste Pige havde intet at frygte ligeoverfor en Mand, saalænge hun ikke ved en usædelig Udsæd selv udsatte sig for Udmygelse — thi det vilde være hans egen Tilbøielighed imod at lege med hendes Svagheder, og trække dem op, som et Uhr. Denne Tidsfordriv er lige beskjæmmende for begge Parter — er det ufvindeligt at give Anledning til den Slags Scener, saa er det umandigt at benytte sig deraf."

Volmer følte sig truffet, og udbroød med en Iver, der contrasterede med den skjodesløse Overlegenhed, han i sin Tone havde vedligeholdt under hele denne Dispute: "Det er ikke Kvindeligheden, der i vor Tid er udsat for Fare ligeoverfor en Mand, der har sin Værelse fjer. De selv, Frøken! har vist tidt erfaret at en ung Pige kan gaa meget vidt uden at være udsat for Fornærmelser — thi skøndt jeg aldrig har truffet nogen Dame, der saa uforbeholdent, tidt ubilligt og uforanlediget udtaler sin Dom uden Hensyn til Skik og Vedtægt, tør jeg dog sætte min Værelse i Pant paa at ingen Mand vilde taales blandt os andre, naar det blev bekjendt at han havde været raa nok til at miskjende denne Naturlighed, og tilføie Dem den mindste Krænkelser.

Men De veed ligesaagodt som jeg at Kvindelighed ikke be-
 staaer i intet Mandfolk at være! Kjønnets i og for sig —
 naar Sjælen, der adler det og giver det menneskelig Be-
 tydning, mangler — er ingen Gjenstand for en Mands
 Beundring eller Ærbødighed. Naar et Fruentimmer ikke
 lægger mere menneskelig Natur for Dagen end en Stillsids
 eller Guldskist —

En pludselig Støi afbrød denne Tale, i samme Die-
 blif som den begyndte at fremkalde en ængstelig Spænding
 blandt de unge Damer, der anede at det ikke var Mar-
 grethe, men dem, Volmer gav til Priis. Fru Staal, der
 hørte hans sidste Ord idet hun nærmede sig med en Vasse
 fuld af Glas og Syltetøi, lod hele Vassen falde ud af
 sine Hænder, og vakte derved saamegen Forstyrrelse at den
 farlige Samtale blev afbrudt. Laura Staffeldts himmelblaa
 Kjole blev overøst med Viin — en Begivenhed, der saa
 udelukkende lagde Beslag paa hendes Veninders Interesse,
 at deres Mistanke mod Volmer blev glemt inden den var
 bleven dem rigtig klar — thi det varer utrolig længe til
 Folk fatte at man gjør Nar af dem.

Victoria hvistede til Staffeldt: „Herre Gud! neppe
 har Margrethe slaaet en Livsagnist af ham, før Tante kom-
 mer med Spreiten.“ „Ja den Ild blev hurtigt dæmpet!
 see hvor ydmyg og angerfuld den stakkels Synder lover Bod
 og Bedring!“ svarede han. Victoria nikkede smilende, da
 han med disse Ord gjorde hende opmærksom paa at Fru
 Staal havde faaet Volmer hen i en Krog, hvor hun halvt

spøgende bebrejdede ham hans uridderlige Udfærd. „Tænk Dem min Beshyrtelse da jeg — der troede mine Gæster i gode Hænder naar De havde lovet mig at underholde dem — træffer Dem ifærd med at omtale dem paa den groveste og meest uridderlige Maade som tænkes kan, mens de sidde og høre derpaa. Er det muligt at en civiliseret Søofficer, ved et Diebligs Samtale med et Naturmenneske som Margrethe, kan gaae tilbage til den vilde Tilstand — saa staaer Gud hjælpe os! Culturen paa svage Fødder! See, Baldbladsen er rød af Viin og Syltetøi, og den stakkels Piges Kjole bliver aldrig til Brug mere — det er altsammen Deres Bærk! Hun seer ganske bleg og angreben ud!”

„Jeg tager hende tilbords, jeg stiller mig ikke tilfreds, før jeg har gjenoprettet mit Rygte, og gjenvundet Deres Agtelse og Tillid. Er den blaa Kjole farvet rød af Syltetøi, som er udgydt ved min Brøde, saa skal jeg visseelig opbyde al min Elskværdighed for at farve de blege Kinder røde som Roser“! udbød Volmer med Pathos.

„Nei, med al Respect for Deres Elskværdighed — der isandhed iaften har viist sig meget original — tør jeg dog ikke anden Gang overlade Dem en Dame. Idetmindste maae De først gjøre Prøve med mig, at jeg kan see om jeg finder Deres ny Maade at sige Damer Complimenter paa, vil være hensigtsmæssig under disse Omstændigheder.“ — Med megen Artighed og ridderlig Paaskjønnelse af sin Lykke, førte Volmer sin muntre Dame tilbords. Staffeldt saae ironisk smilende til Victoria idet de gik forbi, og hød

hende med triumpherende Mine sin Arm, som hun med tankeløs Ligeegyldighed modtog.

Uheldigviis fik hun sin Plads ved Bordet ligeoverfor Fredrik og hans Dame Laura Staffeldt. Der havde altid været et tvetydigt Forhold mellem disse unge Piger, der havde Alderen tilfældes, men ellers intet Tilnærmingspunkt. Laura Staffeldt var smuk, og blev anseet for at være det, men om Victoria sagde man: hun er mere end smuk! Derved vakte et stille Nag hos den ene, og et lidt uskaan- somt Overmod hos den anden, der i Bevidstheden om at hendes eget Ydre fra Formens Side maatte underordne sig mange i hendes Dine ubetydelige „Skjønheders“ triumpherede over enhver Seir det vandt. Saameget bitterere var den Følelse hvormed hun saae Fredrik mildt og opmærksomt beskæftiget med sin Dame. For første Gang fandt hun selv sin Medbeilerinde smuk; hun var stille og undselig; hvilket den overstandne Skræk over den blaa Rjoles Fare havde bidraget sit til, men endnu mere en hemmelig Aelse om at en Herre havde fornærmet hende. Denne Følelse gjorde hende frygtsom ligeoverfor Fredrik, hvorved hendes Væsen fik et jomfrueligt Bræg, der i høj Grad behagede ham.

Victorias Hjerte brændte af en Følelse, som hun aldrig før havde kjendt i en saadan Etyrke. „Saaledes talte han ogsaa engang med mig — det er ikke længer siden end isjor!“ „Hvormed har jeg siden den Tid forspildt

hans Agtelse og Kjærlighed. Han havde mig kjær — han behandlede mig med samme Verbødighed, samme Omhed, hvormed han nu henvender sig til hende. Men jeg satte ikke saa stor Priis derpaa, jeg lagde ikke den Betydning deri, som hun, — jeg slog ikke Dinene ned, naar han saae paa mig, jeg trak mig ikke tilbage med denne skye Undseelse, jeg svarte med Ord, ikke med Blik — skjøndt jeg kunde have gjort det bedre end hun! Jeg gav ham hvad han vilde have — min Tillid, mit Venstreb — det er derfor han foragter mig — det er Modstand og coquette Jagter, der indtage en Mand!"

Da hun idetsamme saae iveiret bemærkede hun til sin store Odmægtelse at Frøken Staffeldt betragtede hende med triumpferende Blikke, og at hendes Cavalleer Maleren ventede paa Svar efter at have talt til hende — hvorom vidste hun ikke. Som electriseret vendte hun sig til ham, loe ad sin Distraction og undskyldte sig med at hun havde været aldeles fængslet af Forestillingen om et Malerie, hvortil de i Forening havde udkastet Planen, efter Schack Staffeldts Digt „den hellige Therese“. „Dette Digt har altid henrevet mig fremfor alle andre!“ udbød hun. „Hvor brændende og dog hvor reent og uskyldigt udtrykker hun ikke sin Higen efter at see den søde Alkjærlighed, det Evige gestaltet, der har gennemsluttet hendes Hjerte med den hellige Ild. — I Maleriet maa Fuldendelsens Dieblit være grebet,

Da under Frydmelodier brat
 En Gestalt opgaaer i den hellige Nat,
 Søv Stjerner til Krands i det straalende Haar,
 I smilende Die den evige Vaar —

da det Himmelske og det Jordiske sammensmelter i en brændende Omfavnelse."

"Nei!" svarede Staffeldt med et brændende Blik. "Jeg vilde blive vanvittig naar Billedet af den hellige Therese og hendes „himmelske" Brudgom skulde sammensmelte til eet i min Phantastie — naar jeg skulde lade ham i et Kys bortføre hendes Sjæl til de Saliges Land."

"Gjør Kjærligheden ikke altid det?" spurgte Victoria drømmende.

"Jo visseelig, elskelige Victoria!" hviskede han sagte, idet han høiede sig henimod hende, men pludseligt afbrød sig, som forfærdet over sin Driftighed. "Jo, allegorisk taget er dette Digt den yndigste Fremstilling af Kjærlighedens Indvielse. Det Billede Digteren giver os af den hellige Therese i det Dieblik,

Da selv en vordende Seraph liig,

For Elskovs Seraph hun reiser sig —

er et Sideskifte til Thorvaldsens: den unge Pige, der knælende modtager Kjærligheden af Psyches Haand. — Skal jeg fremstille den hellige Therese maa det være i det Dieblik da Elskovsguden har sænket sin Pil i hendes Hjerte — da hun „svimler hen i Glæde og Bee" og „zittrende længe som Harpen, naar en gudlovsyngende Engel den

flaaer" for første Gang føler en brændende Attraa efter at see sin Kjærlighed levendegjort — da det Jordiske „siger i Længsler" mod Kjærlighedens Himmel."

Hans Blik var fæstet paa Victoria mens han talte; hendes Hjerte bankede, hendes Kinder farvedes af en høiere Rødme, og hun vendte forundret sine funklende Dine op imod hans, uden at svare. Han taug ogsaa; et Haab var opgaaet for ham, som bekræftigede hele hans Sjæl; thi han havde været forelsket i Victoria fra den første Gang han mødte hende, og der var noget i hendes Væsen denne Aften, der kunde skuffe de mest Klarsynede. Enhver, der saa dem saaledes: hende hængjungen i stille Drømmerie, med den verlende Rødme paa sine fine Kinder, med det tankefulde Smil og det flammende Blik, der syntes at hvile paa en usynlig Gjenstand — og ham saa fordybet i hendes Beskuelse, som om han kunde læse sin Fremtid i dette yndige Ansigt, — vilde fortolke denne stumme Scene overeensstemmende med hans, men ikke med hendes Onsker — om man kan kalde den usforstaaelige Attraa der gennemglødede hendes hele Sjæl et Onske.

„Jeg synes at min Fætter og Trøsten Rosen have talt paa Vers hele Aftenen! udbroød Laura Staffeldt, hvis Dine til Frederiks store Værgelse ikke havde veget fra Victoria under hendes Samtale med Maleren. „De opdager maaskee med ligesaa stor Overraskelse Deres Cousines Talent til at improvisere, som jeg Fætter Reinholds?"

Saa vidt jeg har hørt, taler de om et Digt, hvoraf

de citere Stropher. Victoria kan huske en Mængde Vers udenad! svarede Fredrik, og var efter denne korte Ordveksling meget taus og tilbageholden mod sin Dame. Endelig reiste man sig fra Bordet, og Fredrik fjernede sig ubemærket, for i No at kunne overlade sig til sine egne Tanker. Victorias Opførsel havde bragt ham i stærkere Oprør end nogensinde, thi nu var den ham en Gaade, der kun kunde løses derved at hun var forelsket i Staffeldt; men en ubetvingelig Bantro i hans Hjerte modsatte sig denne Forflaring. „Er dette da Forstillelse — og hvorfor skulde hun forstille sig? Eller, elsker hun ham — den sentimentale, uholdbare Person? Det er umuligt?“ om disse Spørgsmaal vedblev hans Tanker at dreie sig, uden at føre til noget andet Resultat.

Imidlertid havde det øvrige Selskab fordelt sig i Haven for at spadse i Maanskin, og Staffeldt, der havde opnaaet den Lykke, at følges med Victoria, vidste efterhaanden at fjerne sig med hende fra de Andre. De gik taus ved Siden af hinanden: han havde besluttet at benytte sig af det skjeldne og kostbare Dieblis, da han var alene med Victoria, til at erklære hende en Følelse, som han i sin exalterede Stemning med Visshed haabede blev besvaret; hun derimod var fordybet i Tanker, der, hvis han kjendte dem, vilde gjøre en sorgelig Ende paa hans Forhaabninger. En pludselig Fornemmelse af det Betsynderlige i Situationen, og af den Forlegenhed, en vedvarende Tausshed fra hendes Side, kunde sætte hendes Ledfager i, bevægede Vic-

toria til at gjøre et Forsøg paa at faae en Samtale igang. „Vi gaae her saa trist og menneskesjendst paa de øde og ubefolkede Veie, som om vi havde tabt vor Sag for Høieste-
ret! Er det sandt at Mørket intet Menneskes Ven er, saa troer jeg at denne Buegang har erklæret Menneskeslægten Krig, thi den gjør Dagen til Aften og Aftenen til Nat. Lad os sithre vore Skridt henimod det klare Maaneskin, som vi gif ud for at beundre!“

„Nei, Victoria! Naar jeg gaaer med Dem, er min Bei aldrig mørk, thi der skinner en Glæde over Dem i mit Hjerte, som gjør Natten til lys Morgen. Lad mig takke Dem for denne Aften, hvor der er gaaet et Lys op for mig, som, om De vil! aldrig skal gaae ned igjen.“

Victoria faae forlegen og forundret paa ham. „Naar De takker mig for iasten“, svarede hun med et tvungent Forsøg paa at gjøre sin Tone lystig, „saa maae jeg troe, at De gjør Nar af mig, hvis De ikke heldigvis har været ligesaa tilbøielig som jeg, til at falde i Tanke, og derfor paastjønner at Deres Dame ingen Fordring har gjort paa Deres Opmærksomhed!“

„Hvorfor vil De misforstaae mine Ord, eller drive Spot med min ærlige Hengivenhed?“ svarede han. „Jeg er sjældent saa lykkelig at være alene med Dem — dette er maaskee sidste Gang! Jeg hverken kan eller vil sætte mine Ord paa Skruer, for ad Omveie at lade Dem det forstaae, som De godt veed, og som et Ord ialfald kan forklare.

De kjender mine Følelser, De veed hvilken Tanke jeg har været og er fordybt i — thi De har læst i mit Hjerte!"

"Jeg!?" udbød Victoria med uforfælt Forundring. "Nei, jeg forstikker Dem, jeg har været altfor adspredt til at lægge Mærke til — jeg har tænkt paa ganske andre Ting!" Undskyld min Oprigtighed!" tilføiede hun med en tiltagende Forlegenhed der klang som Spot. "De kjender vist selv den Stemning, man undertiden kan være i, da ethvert Indtryk udenfra glider uopfattet forbi — og jeg er saa forvænt af mine gode Venner, at de aldrig have gjort den Fordring til mig, at jeg skulde underordne mine Luner og min Tilbøielighed for jelskabelige Forpligtelser. Jeg troede De hentydede til denne usædvanlige Ugeneerthed, og ironiserede over min Aandsfraværelse!"

"Og jeg — skal jeg tro at De spotter mine Følelser, eller at De vil sætte min Tillid, min Tro til Dem paa Prove. Nu vel — der skal mere til at rokke den, end disse Ord, som ikke komme fra Deres Hjerte! Indige, elskelige Victoria, jeg vil have Mod til at tage Deres Hjerte paa Ordet, thi det har talt først! Jeg har elsket Dem fra det første Dieblis jeg saae Dem, men jeg vovede ikke at haabe paa anden Lykke end den, Bevidstheden om Dem skjænkede mig — thi den sorgløse Hengivelse i Deres Væsen, den glade og milde Venlighed, hvormed De kom mig imøde, udstrakte sig til enhver, der var saa lykkelig at være i Deres Nærhed — den var Dem saa naturlig, som det er Solen naturligt at skinne! Anden Gang, da traf jeg

Dem alene — da var Deres Væsen forandret: De var mere tilbageholden, lidt lunefuld, og det var tydeligt at der rørte sig noget i Deres Tanker, som De vilde skjule. Dengang — i mine Dine var de tifold yndigere og elskværdigere end nogensinde! — vaagnede der et Haab i mit Hjerte, som jeg endnu ikke havde Mod til at fæste Lid til, men iasten er det blevet til Tro, og jeg forlader Dem ikke før De har givet mig Visshed."

"Nu vel!" udbød Victoria med umiskjendelig Uvillie. "Saa mødes vore Ønster dog i eet Punct; thi jeg er visstelig ikke tilbøielig til at styrke en saa besynderlig Wildfarelse! — Første Gang jeg saae Dem, syntes jeg godt om Dem, og morede mig i Deres Selskab, anden Gang blev jeg ubehagelig overrasket ved at træffe Dem; thi jeg var redet ud for at være alene — men jeg søgte imod Sædvane at skjule mit onde Lune, for ikke at fornærme Dem, og gjøre mig skyldig i Inconsequens mod mig selv. Og tredie Gang — iasten — har jeg gjort mig skyldig i Uandsfraværelse og Forsømmelighed hvad den Opmærksomhed angaaer, som jeg burde vise Tantes Gæster — men andet har jeg ikke at bebreide mig. Deres Tanker og Øølelser har jeg visstelig ikke eftersporet, ligesaa lidt som jeg har læst i Deres Hjerte. — Jeg respecterer Eiendomsretten — saavel med Hensyn til Hjerter, som til Breve; om de end ligge opslaaet ved Siden af mig, kunde det ikke falde mig ind at læse Indholdet, uden at være anmodet derom. — Nu tænker jeg De vil forstaae min Forundring over

Deres Erklæring, og endnu bedre min Fortrydelse over at De ikke viser samme Tact, men endogsaa gjør mig ansvarlig for Følelser, som De tillægger mig!" — Hun vilde gaae, men Staffeldt stillede sig iveien for hende og udbød med en Stemme, der skjælvede af Lidenskab: „Nei, saaledes lader jeg mig ikke affærdige! Naar De bebrejder mig at jeg har seet Dem, ikke alene med det ydre Syn, men med Sjælens indre Blik, da fordømmer De overhovedet at et Menneske har Sands for det Skjønne og Herlige, der aabenbarer sig for ham — da forlanger De ikke alene at jeg skal stifte mine Dine ud og gaae blind omkring paa den lyse Jord, men at jeg skal tilintetgjøre mit Hjertes Modtagelighed for den aandelige Herlighed, som møder mig derpaa, at jeg skal blinde min Sjæl — af bare Delicatesse! — De skuffer maaskee Dem selv af falsk Undseelse — men mig skuffer De ikke! De har ingen Aandsfraværelse at bebreide Dem; thi De var med Aand, Sjæl og Hjerte nærværende i det Blik og Smil, der traf mig, om det end maaskee — gjaldt en anden! De elsker — Deres hele Væsen var gjennemluet af Kjærlighed, De var ikke tankeløs — De hvilede i een Tanke, i eet Villed! O, tilstaae mig det, Victoria! maaskee jeg da faaer Fred."

„Med hvad Ret vover De?" udbød Victoria heftigt skjælvende med halvkvalt Stemme.

„Med Lidenskabens, med Nødvendighedens Ret — jeg maa vide det, derfor vil jeg vide det. De gjør Dem selv Uret ved at spille den fornærmede Dames Rolle!

De er for god, for ædel til at vrede over min Tillid til Deres Barmhjertighed, til Deres oprigtige, sande, høimodige Character. Det er kun eet Ord jeg beder Dem om: et Ja eller Nei, til Svar paa mit Spørgsmaal: Har jeg taget Feil? — Jeg vil tro at jeg daarligt har drømt om en Lykke, som De ingen Anrsag har givet mig til at haabe paa — ifald De elsker en Anden. Jeg vil forlade Dem uden et Spørgsmaal, uden et Ord, der kunde bedrøve Dem, med Velsignelse over Dem og det Dieblif, da jeg lærte Dem at kjende. Victoria, husk paa at denne Tilstaaelse er alt hvad jeg kan modtage til Erstatning for et Haab, som De mod Deres Villie har opmuntret — tænk paa hvad De berøver mig i det ene Afslag!"

"Nei — naar De kan være saa udlicat at ville afstvinge mig en Tilstaaelse af den Natur, er det Anrsag nok til at nægte Dem den! Undskyld at jeg gaaer fra Dem!" udbød Victoria med ængstelig Bestemthed og Hast.

"Jeg lader Dem ikke gaae — De taler med et Menneſke, som De har bragt saavidt, at han i dette Dieblif intet har at tabe! De ſkal høre mig og ſvare. En anden Dame kunde affærdige mig med den Slags Talemaader — fordømme Vittringen af en Mand's Lidenſkab ſom „tactløs". Og jeg vilde vende mig med Medhynk og Modbydelighed fra hende, uden anden Føleſe end Uergrelſe over at jeg havde været forblindet nok til at vente andet fra den Kant. Med Dem er det en anden Sag! De har ſelv gjort Afſald paa alle de Henſyn, hvormed en

Dame forstaaender sig, og stillet Dem ligeoverfor os, som Menneske for Menneske. De fordømmer Dem selv ved at retirere ind under „Formens“ Beskyttelse. Nævn mig en eneste god og menneskelig Bevæggrund til at nægte mig den Tilstaaelse, hvoraf min Rolighed er afhængig — eller frels Deres egen Ære og min Tro paa den og Dem, ved at give efter for mine Bønner. Har jeg fornærmet Dem ved den Maade, hvorpaa jeg taler, saa maa De tænke paa den Sindsbevægelse jeg er i, paa min Kjærlighed, og ikke alene tilgive mig, men lønne ondt med godt — det er let for den Lykkelige!”

Victoria rystede paa Hovedet og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

„De vil ikke — saa vil jeg sige Dem, hvorfor denne Tilstaaelse var mig et Livsspørgsmaal. Fordi den Pige, der kunde see ud, som de saae ud iaften, uden at være forelsket, maatte være den mest gjennemtænkte Coquette. Fordi De ikke kunde nægte mig det jeg bad om, uden at være affecteret og hjerteløs. Thi var den Menneskekjærlighed, hvormed De kommer os imøde, mere end et forsængeligt Spil, var der Spor af Følelse i det, maatte De med kvindelig Barmhjertighed gribe ethvert Middel til at formilde den Sorg, De ufrivilligt havde forvoldt, — Nu kjender jeg Dem — det rene, yndige Billede jeg bar i mit Hjerte har De selv med raa Haand vanhelliget — den Virkelighed, De giver mig istedet, er en affkyelig Contrast til den Victoria, den Jomfrurose, der indtog mit

Hjerte ved sin — Naturlighed — Elskværdighed — Godhed! Jeg kunde forlade Dem — uden at tage derved! Men hvem indestaaer Dem for, at jeg ikke søger Opreisning for den Skam, det er for en Mand, at blive saaledes ført bag Lyset, ved den Udmygelse, jeg kunde tilføie Dem — saa De idetmindste ikke skal triumphere, naar jeg vender Dem Ryggen!" — Han greb med voldsom Hefstighed hendes Haand, men hun rev sig med Lynets Hart løs, flyngede sig fast til et Træ, og udbød med saa skjærende Angst i Stemmen: „Slip mig! For Guds Skyld, bliv borte fra mig!" at Staffeldt uvilkaarligt traadte et Skridt tilbage. Idetsamme blev han Fredrik vaer, der reiste sig fra en Bænk, de i Samtalens Løb havde nærmet sig. Han gik hen til Victoria og tog hendes Arm i sin, idet han sagde: „Ønsker Du at jeg skal følge Dig op?" Hun støttede sig kraftløs til ham, uden at løfte Hovedet iveiret. „Min Herre! jeg udbeder mig et Dieblifs Samtale med Dem!" udbød Staffeldt, idet han stillede sig foran dem. „Saa snart jeg har fulgt min Cousine op, er jeg til Deres Tjeneste!" svarede Fredrik roligt idet han hilste Maleren, og gik bort med Victoria.

Den stakkels Pige havde ikke tænkt sig en saadan Udmygelse mulig, som den der nylig var vedersfaret hende, og som Fredrik havde været Vidne til. Hun var aldeles sønderknust, og i de forskjellige Følelser, der bestormede hende, fandt hun intet Glimt af Trøst, ingen lysere Udsigt, ingen Opreisning. Hun havde bogstavelig talt i dette

Skibbrud intet andet Støttepunct end den Arm, hvorpaa hendes egen fast og trygt hvilede — men selv den vilde snart slippe hende. Uden at verle et Ord eller Blik gik de igjennem hele den store Have, og havde naaet den Gang, der dreier om til Havestuen, da Victoria uden at løste Dinene iveret, bad Fredrik om at følge hende til hendes eget Værelse, om ad Bagtrappen. — Da de kom ind i Stuen sank hun med bankende Hjerter om paa den første Stol, idet han slap hendes Arm. „Er Du syg?“ spurgte han. „Nei,“ svarede hun sagte. „Men jeg kommer ikke mere ned i aften!“ „Saa vil jeg sige Dig Godnat!“ med disse Ord vendte Fredrik sig for at gaa, men Victoria, der blev ganske forfærdet ved Tanken om at han skulde forlade hende uden at hun havde seet hans Ansigt, nævnede neppe hørligt hans Navn. Han kom et Par Skridt ind i Stuen igjen, og sagde med uforanderlig Rolighed: „Kaldte Du?“ Hun løstede Dinene iveret med et forskende Blik, men sænkede dem strax igjen, usigelig forvirret over det Udtryk af høflig og ligegyldig Opmærksomhed, som var det eneste hun læste i det Ansigt, hun ordentlig havde været bange for at see. „Jeg synes Du kaldte?“ gjentog han med et Anstrøg af Utaalmodighed. I den pinligste Forlegenhed for hvad hun skulde finde paa at sige, spurgte hun endelig med Anstrengelse om hvad Klokken var. Fredrik tog meget besindigt sit Uhr op, gik hen til Vinduet for at see, og svarede: „Den fattes ti

Minutter i halv elleve!" Derpaa sagde han endnu engang Victoria Godnat, og gik hastigt bort.

Fredrik hørte ikke til de Mennesker, der gjøre mange Ophævelser; i den stærkeste Sindsbevægelse var han istand til at bevare et roligt og uigjennemtrængeligt Væsen. Han gik fra Victorias Kammer lige ud i Haven, hvor han ventede at træffe Staffeldt, der ogsaa traadte ham imøde i Buegangen.

"De vilde tale med mig! Jeg er nu til Deres Næste," sagde Fredrik høfligt.

"Som en Mand af Ore maa De allerede vide hvad jeg forlanger af Dem. Det tilkommer Dem, som den Udsfordrede, at bestemme Vaabnene!"

"Det er mig særdeles behageligt at jeg ikke er mig bevidst at have fornærmet Dem, da jeg er nødt til at nægte Dem en Satisfaction, som De isaaafald vilde være mindre uberettiget til at forlange! Jeg slaaes ikke."

"Hvorfor ikke? hvilken Undskyldning kan De give?"

"Jeg vilde ikke undskyldte mig for at deltage i Mord eller Indbrud med Dem, men afslaae det. Det Samme gjør jeg i dette Tilfælde."

"Jeg forstaaer — som Theolog vægrer De Dem ved at møde mig som Mand!"

"Som Christen ærer jeg den Lov, der stempler Mord som en Forbrydelse, som Mand undslaaer jeg mig for at afgjøre slikt i et Dieblif, da De er saa ophidsset af Liden-skab, at De ikke veed hvad De gjør og siger, endmindre

kan møde mig som Mand — og som Menneske sætter jeg for stor Priis paa Livet til at sætte det paa Spil for Enhver, der faaer isinde at troe sig fornærmet af mig, eller forbittre det ved Bevidstheden om et Mord."

"Deres Ord klinge prægtigt nok til at optages i en Sædelære — men jeg holder mig til den Kjendsgjerning, at det er feigt og æreløst at fornærme en Mand, og siden stille sig under Moralitetens Beskyttelse, og nægte Satisfaction."

"Herre Gud! hvormed har jeg fornærmet Dem?"

"Og derom tør De spørge? Har De ikke beluret min Samtale med Frøken Rosen, og blandet Dem deri paa en for mig frænkende Maade?"

"Hvis det var Dem magtpaaliggende at denne Samtale skulde blive en Hemmelighed, saa maatte jo den simple funde Menneskeforstand fraraade Dem at begynde den her i Haven, hvor De veed at hele Selskabet er spredt omkring. Det havde været klogere for Deres egen Skyld og mere passende med Hensyn til den unge Pige, som De har bragt i en meget ubehagelig Situation. Forresten maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at det ikke er hos Andre, en Mand maa søge Opreisning, naar han i den Grad har forglemmt hvad han skylder sig selv, og — enhver Dame der paa Tro og Love har indladt sig i Samtale med ham."

Med disse Ord fjernede Fredrik sig, for at berøve Staffeldt Leiligheden til at prostituere sig ved et uoverlagt Svar. Han vilde netop til at dreie om ad Stien, der

førte til Kystkoben, for at unddrage sig de Fremmedes Mærvarelse, og i Ensomhed overlade sig til sine egne Tanker, da Volmer idetsamme kom ham imøde, tog hans Arm i sin, og med en Letsindighed og Munterhed, der under disse Omstændigheder var Fredrik utaaelig, begyndte at udtale sig om den samme Gjenstand, hvorom Fredriks Tanker dreiede sig.

„Jeg sad ret ved Bordet og beundrede Din uskyldige, barnlige, uerfarne Cousine — thi er hun ikke den mest routinerede lille Her, der nogensinde har drevet sit Spil med os stakkels Mandfolk — saa vil jeg aldrig tiere give mig af med at tyde de Runer, der staae skrevne i en ung Piges Ansigt. Den stakkels Maler er da opgivet af Lægen! og havde jeg ikke haft Shgdommen adskillige Gange før, vilde jeg selv frygte for Smitte. Jeg begyndte uvilkaarligt at føle min Puls ved Bordet! Der er virkelig noget beundringsværdigt i den Udholdenhed, hvormed en ung Pige kan forfølge Den, hun har udseet til sit Bytte! Hun slipper det ene Middel kun for at forsøge et andet, og prøver saalænge sine Nøgler i Laasen, til den springer op. Ikke engang et Hjerte med dirkesfrie Laas er sikkert under disse Angreb, thi hun finder tilsidst Wei, som andre Spøgelser, gennem Nøglehullet. — Hvem kunde see Victoria iasten uden at turde sværge paa, at hun var forelsket? Hele Minespillet i hendes Ansigt, Klängen i hendes Stemme, hver Bevægelse syntes gennemtrængt af dette Unævnelige — jeg ved ei hvad! Og dog saa jeg at

hendes Opmærksomhed saa lumst sjaal sig over til vor Kant af Bordet, mens hun lod til at være allermest fordybt i sig selv. Det var — et Forsøg med Hovednøglen. Saaledes sidder hun i Midten af sin Bævl, trækker Traadene ud og ind, alt efter Omstændighederne, og naar den har tjent til sin Hensigt, tilintetgjør hun den med et Aandepust!"

"Er det da Forstillelse? er Victoria beregnende?" udbød Fredrik, idet han snarere tænkte høit, end henvendte noget Spørgsmaal til Bolmer.

"Nei, det er ikke den Slags Forestillinger, hvortil der gjøres Prøve for Speilet inden lukkede Døre — og dette Spil er saalidt beregnet, at det ikke engang falder hende ind at gjøre sig selv Regnskab for hvad hun har til Hensigt dermed, eller hvilke Følger det kan have. Det er en Slags naturlig Magie, hvori vi kunde have mange kvindelige Profesorer!"

Et Brev, der blev Fredrik bragt, gav ham Leilighed til at afbryde denne pinlige Samtale, idet han fjernede sig for at læse det.

Da denne stormfulde Aften endelig var overstaet, og enhver mere eller mindre misfornøiet var gaaet til Sit, ilede Margrethe op til Victorias Kammer, hvor hun fandt Døren laaset. Hun bankede sagte, men da ingen Lyd derindefra forraadte at hun blev hørt, besluttede hun at vente Natten over, da hun næsten formodede at Søstren var faldet isøvn.

Den næste Morgen fornøede Margrethe med mere Held sit Forsøg paa at faae Victoria i Tale, thi Døren var aaben. Hun gif hurtigt gennem Værelset ud paa den lille Altan, hvor hun saae sin Søster ligge paa Knæ med Panden hvilende imod det lave Gitter, og Ansigtet skjult i sine Hænder. Margrethe nærmede sig stille og sagde kjærligt, idet hun slyngede sin Arm om hende: „Godmorgen, søde Victoria! Hvorledes er det med Dig idag?“

„Bedre!“ svarede hun, idet hun tog Hænderne fra Ansigtet, hvori en lidenskabelig Bevægelse var synlig, idet hun saae iveiret. „Gud er jo almægtig! — Ja, jeg føler at det maae være sandt — at han er forbarmende og god — at han har Hjerte til at ville, og Magt til at kunne give os hvad vi bede ham om!“

„Det troer jeg ogsaa, det har jeg følt i mit Hjerte fra det Dieblis hans Aand første Gang lærte mig at sige i Bønnen: Din Villie skee! da erkjendte jeg at ingen er god, uden Gud, og intet godt, undtagen hans Rige og hans Retfærdighed, — og at han hørte os, naar vi bede ham der om!“

Victoria sprang op, og udbroød lidenskabeligt: „Hvad er godt? — det vi elske! Hvad er det ene Fornødne?

— Lykke! Hvad er Salighed? — Tilfredsstillelse! Skal jeg søge Saligheden i et Himmerig, hvor jeg kommer til at savne det, jeg har hjærest, i et Samfund med Gud og hans Udvalgte, som jeg ikke har en Interesse, en Tilbøielighed, et Ønske tilsælleds med? Det kan være Salighed for Engle, thi de glæde sig derover, de finde Tilfredsstillelse deri, men for Mennesket? — nei, Mennesket trænger til jordisk Lykjalighed — efter den higer hver Strømning af Liv og Attraa i Sjælen — den slaaer Hjertet imøde med heftig Længsel! Saligheden skinner som Stjernerne paa Himlen, hvortil vi knytte et uforklarligt, dunkelt Haab — men „man begjærer dem ikke!“ De er for langt borte til at varme og opflamme os — De have ingen Magt til at stille vor Længsel! Det gjør Lykjaligheden — i dens Lue voxer Livet i os, gennemluttret af den udfolder Sjælen maaskee Vinger, der kunne hæve den til Himlen — ellers skeer det aldrig! Det veed den Gud, der har skabt os til Mennesker, og ikke forlanger at vi skulle føle som Engle! Troer Du han giver mig noget andet end det jeg med brændende Hjerte beder ham om?!”

„See!“ vedblev hun efter et Dieblisk Tausked, idet hun trak Veiret dybt, og pegede paa den smukke Egn, der saae dobbelt yndig og smilende ud i Morgenbelysningen. „I Naturen er der Glæde. Hvorfor? — den har hvad den behøver! Den har saaet det, skjøndt den ikke kunde bede derom, thi Gud vidste hvad den trængte til. Kan man da tvivle om hans Godhed? see — hvert Blad paa

Træerne, hver Blomst, der smiler i Duggen som et Englebarn med milde Blik, — det modne Korn, der skinner som Guld i Sollyset, hvilede i Vinter i Naturens Skjød, som hele det dunkle Liv af Dnsfer og Følelser, Kræfter og Ghyner — der rører sig dybt herinde i et Menneſkes Bryst! — og Gud sendte Lys og Varme i det livsalige Foraar, at al denne Herlighed kunde udvikle sig, intet blev glemt, hver lille Spire fik Deel i Velsignelsen! Derfor glæder Naturen sig — derfor elsker den sin Skaber. Vel kan den ikke ſige, som et Menneſte: Min Gud jeg takker Dig for al Din Kjærlighed! men dens Skjønhed og Glæde er en Lovſang for ham, ſaavelſom Englenes: *»Være være Gud i det Høie!«* Overvældet af Bevægelse kastede hun ſig paa Knæ, og ſkjulte ſit Hoved i Søſterens Skjød.

Efter et Dieblits Taushed, hvori Margrethe i Tankerne ſøgte det ſkaanſomſte Udtryk for den Bekymring og Uro Victorias Voldsomhed havde bragt hende i, ſagde hun mildt: „Du kan ogsaa være viſ paa at Gud nægter os aldrig det vi inderligt ønske, undtagen at give os noget iſtedetſor, ſom er tuſinde Gange bedre. Troer Du ikke det, ſaa troer Du ikke paa ham, ſaa elsker Du ham ikke!“

„O, kjære Margrethe — elske er et ſtort Ord, ſom man ikke kan bruge hyppigt uden at misbruge det. Der var en Tid, da jeg anvendte det om alt hvad der behagede mig. Jeg troede jeg elſkede Gud, fordi jeg var glad over det Liv han har ſkjænket mig, og at jeg elſkede Menneſker, fordi jeg morede mig med dem. Jeg har be-

talt denne Feiltagelse med saa bitter en Ydmygelse — i det Dieblif, da jeg stod skamfuld og sønderknust ligeoverfor et Menneſke, der — i denne Kjærligheds Navn — forlangte at jeg ſkulde tilſtaa ham det, jeg gjerne vilde hyllet i tiſold Mørke, og væltet Bjerge over til Skjul. Jeg hørte ham beſkrive med Ord, hvad jeg ſelv førſt i det Dieblif blev mig bevidſt! — Jeg havde leget med et helligt Ord, da jeg ikke kjendte dets Betydning, derfor maatte jeg ſee min Gelligdom vanhelliget — og mig ſelv ſaa dybt fornedret! — Jeg elſker ikke Menneſkeſlægten, jeg elſker ikke Gud — men jeg føler at jeg kunde blive ham uſigelig taknemmelig, jeg troer jeg kunde komme til at tilbede ham. Den eneſte Trøſt jeg har i min Nød, er Troen paa hans Tilværelſe. Intet Menneſke kan hjælpe mig — i den hele Verden gives der ingen Opreiſning for mig, jeg maatte gaae tilgrunde, derſom jeg ikke troede paa Guds Almagt og Godhed. Derfor troer jeg — ſee ikke ſaa bedrøvet ud jeg kan ikke tale anderledes! — thi i al min Glendighed, modsætter mit hele Væſen ſig den ſorgelige, vanvittige Tanke, at noget ſpirer for at viſne. Jeg har bedet Gud om Hjælp, om Frelſe og Liv i Lykſaligheden — og jeg har den Fortrøſtning i mit Hjerte, at han har bønhørt mig."

"Vil Du da tvivle om Guds Godhed, derſom han nægter Dig dette ene Onſkes Opfyldſe?" ſpurgte Margrethe medlidende.

"Jeg frygter at jeg maa fortvivle. Jeg kan ikke elſke

Den, der har Magt til at gjøre mig lykkelig, og ikke vil det."

"Fortoivle — det er feigt, uværdigt for et Menneſte. Har man ikke andet at leve for, end Lykken? Kan man ikke leve den foruden?"

"Nei!" ſvarede Victoria, idet hun reiſte ſig. "Mit Hjerte, min Forſtand, min Bevidſthed modsætter ſig denne Tanke. For Lykken vil jeg lide, for den kan jeg kjæmpe — men ikke for at blive frie for Smerte — ikke for en Salighed, der ingen Lykſalighed er!"

"Lev da for Andres Lykke, naar Du maa gjøre Afſald paa Din egen!"

Victoria ryſtede bedrøvet paa Hovedet. "Leve for Andre — det er let ſagt, men det er umuligt, uden Kjærlighed — paa begge Sider. Jeg maatte elſke dem for at give, og de maatte elſke mig igjen for at kunne modtage. Men hvormange elſker man?!"

Margrethe forlod hende inderlig bekymret og urolig over den Lidenſkabelighed, hvormed hun allerede forud ſtødte enhver Trøſt fra ſig, og udelukkede ſig fra det evige Liv, iſald det timelige nægtede hende Tilfredſtillelſe for hendes Dønſter. — Victoria ſelv var roligere end hun længe havde været; hun blev imod Sædvane ſiddende ubevægelig ved ſit Haandarbeide hele Formiddagen, mens hun i Tankerne gjennemgik, ikke alene hver Scene, der under det ſidſte Beſøg var forefaldet mellem hende og Fredrik, og hvert Ord og Blik, de havde verlet, men hele Udviklingen af

deres Bekjendtskab, fra den første Gang de saae hinanden igjen siden Barndomsaarene (der udgjorde Maleriets lyse Baggrund!) — han som ung Rus, hun som confirmeret Pige. Tanken om den forestaaende Vinter dannede Fortsættelsen af denne Billedebrække, og et Haab, som hun selv antog for en himmelsk Indskydelse, da hun ikke kunde legitimere det paa nogen naturlig Maade, knyttede sig til denne nære Fremtid. Da hun blev kaldt til Middagsbordet, bankede hendes Hjerte ved Tanken om at det var første Gang hun skulde see Fredrik, siden den forrige Aftens skrækelige Optrin. Idet hun traadte ind i Spisestuen kom han med sin Moder ind fra den modsatte Side, og Victoria blev strax betaget af ængstelig Anelse ved Synet af dem. Fru Staal saae bedrovet ud, Fredrik mørk og alvorlig. Skjøndt det sidste ikke var ualmindeligt og det første kunde være en ganske tilfældig Forstemthed, opfattede den urolige Pige instinctmæssigt at der var noget Sørge- ligt paa færde, og satte sig tilbords med en Følelse, som Forbryderen, der venter at høre sin Dødsdom oplæses. Efter at der var verlet nogle ligegyldige Bemærkninger, sagde Fredrik til Volmer: „Jeg har havt den Urgrelse at mit sidste Brev til Consul Brock er gaaet feil. Han skrev igaar igjen og bad mig snarest muligt at lade ham min Bestemmelse vide. Selv tager han imorgen fra Kjøbenhavn, og jeg har tænkt at rejse imorgen tidligt, istedetfor paa Fredag, da jeg gjerne vil tale med ham forinden.

Jeg veed ikke om Du vil følge med mig, eller holde Dig til den tidligere Bestemmelse?"

"Er der Tale om en længere Rejse?" spurgte Margrethe forundret.

"Ja! Consul Brock vil have en Følgesvend til sin Søn, der skal udenlands et Par Aar, og jeg har taget imod hans Tilbud, dels af Rejselyst, dels fordi jeg veed, at Wilhelm selv netop ønsker at have mig med."

Med disse Ord saae han over til Victoria, idet han samlede al sin Styrke for at modstaae det Uimodstaaelige — det Blik han ventede, og hvis Magt han tidt havde følt. Men hun løftede ikke Bineene iveiret, og ingen Bevægelse, kun en pludselig Blegghed, forraadte at hun havde hørt Fredriks Ord. "Er dette ogsaa naturlig Magie?" tænkte han med Bitterhed, men hans Følelse oprørtes ved denne Tanke, og for første Gang gik der en Anelse op for ham om Victorias sande Tilstand. Vel stred han imod den med al sin Fornuft, og kaldte Erfaringen tilhjælp for at afdrive den ved Kjendsgjerninger, men Billedet af hendes blege Ansigt foretvævede ham uophørligt, som en forunderlig Gaade, og han bestemte, idetmindste at see og tale med hende inden sin Afreise.

Denne Beslutning var imidlertid lettere fattet end udført, thi hun lod sig ikke see hele Eftermiddagen, og selv ved Theebordet savnedes hun. Margrethe sagde at hun var redest ud til Sadelmageren for at bestille en ny Damesad-

del, og havde bedet om der maatte blive sat Thee af, da hun maaskee kom sildigt hjem.

Fredrik gik i pinlig Uro ud i Haven. Det forekom ham umuligt at reise uden at have seet Victoria, og han spejdede uvilkaarligt efter hende, skjøndt han vidste at hun var redet ud. Mere end eengang troede han at see et Glimt af hendes hvide Kjole, naar Maanen skinnede paa Stammen af et Birketræ eller Lærredet paa Blegepladsen — og hans Urolighed steg ved hver saadan Teitagselse. Endelig besluttede han at gaae hen til Laagen og vente til hun reed forbi, men idet han traadte ind i Buegangen, saae han til sin Overraskelse at hun sad paa de udstrakte Rødder af det Træ, han igaar havde seet hende klynge sig til i sin Angst. Vissheden om at hun var saa nær, berøligede ham allerede noget, og en pludselig Frygt for at give sig til Priis for hende, bidrog sit til at gjøre hans Fremtræden rolig og afmaalt.

„Det er mig kjær at træffe Dig!“ sagde han idet han nærmede sig. „Jeg vilde nødig reise uden at have sagt Dig Farvel, og jeg kan neppe vente at Du er saa tidligt oppe imorgen, at jeg faaer Dig at see!“

Hun løftede Hovedet ibeiret, og saae paa ham med forgrædte Dine, idet hun forgjæves stræbte at blive Herre over sin Bevægelse.

„Jeg forstyrrer Dig maaskee!“ vedblev han. „Jeg har søgt Dig for at see Dig endnu engang for jeg reiser,

men jeg ventede mindst at finde Dig i en saadan Sindshvælgelse. Det baade forundrer mig, og gjør mig ondt."

"Jeg kan neppe troe det gjør Dig ondt — men at det forundrer Dig, er rimeligt nok, da Du selv aldeles har glemt, at der var en Tid, da Du var gladere naar Du kom til os, end naar Du reiste herfra."

"Om den Tid er forbi, kan Du mindst af alle for- tænke mig deri — thi hvilket Sted kan være saa sørgeligt og trist, som det, hvor man engang fandt sin største Glæde, naar det sees igjen under andre Omstændigheder. Hvad der tidligere gjorde mig saa lykkelig her, var den Tølelse — som Du ved Din elskværdige Venlighed nærede! — at jeg var Dig kjær. Din Tro har Du berøvet mig — med meget andet! Lige siden jeg kom herud — med glad Forventning og hjertelig Længsel! — har Du ikke lagt mindste Skjul paa Dit forandrede Sindelag, men viist Din Ligegyldighed for mit Velbefindende ved at forbittre og drille mig fra Morgen til Aften, og Din Foragt for mine Ansøelser og Ønsker, ved altid at handle tvertimod dem — ja, Du har været hjerteløs nok til at drive Spot med den Tølelse — som gjør mig det meget svært at betragte Dig som en mig uvedkommende Person, hvis Vee og Vel er mig ligegyldigt. Kan det undre Dig at jeg under saa forandrede Omstændigheder, med forandrede Tølelser rejser bort fra dette Sted?"

"Er det min Skyld, at Forholdet er forandret? Hvor er den Skaansomhed, hvormed Du tidligere behandlede mig,

hvor er din Overbærenhed, din Tillid? — Fra det Dødsblik Du kom her i Sommer har Du bevogtet mig, som om min Opførsel bragte Skam og Skjændsel over min Slægt i tredje, fjerde Led. Hvad gjorde jeg da, som kunde paadrage mig mine Venners Ringeagt? Jeg talte som jeg følte, og handlede som jeg tænkte — og deri var visseelig intet Stof til Forargelse, undtagen for de Trællesjæle, der forarges over alt hvad der har Vinger til at flyve over deres Skranker. Naar deres Alf og Bæe kunde nedsætte en Pige i Dine Dine, som Du i Sandhed havde kjær og agtede — saa var Du selv en Træl af usle Fordomme, ingen Mand. Men jeg kjenner Dig jo, jeg troer paa Din Character — der er stærkere end Dine Følelser ere dybe! Det er mig Du foragter — kun af Medlidenhed vilde Du gjerne bevare mig for at vække Scandale. — Kan det undre Dig at denne Visshed forbittrede mig imod Dig — saa veed Du ikke hvad det er at lide Uret!

Fredrik udbød utaalmodigt: „Det er igjen en af disse underlige Forestillinger, Du ligefrem griber ud af Luften: at det er et Bevis paa Ringeagt, naar man gjerne vil vogte Dem, man har kjær, for Ubehageligheder, og afvende det Onde fra hende, som truer alle Menneffer her i Livet, og meest dem, der have mindst Forstand derpaa! Det er visseelig ikke Folk af tvetydig Moralitet eller foragtelig Character, der ere udsatte for Fare i denne Verden — dertil finde de for mange Kammerater, som selv have Fordeel af at understøtte og forsvare hinanden indbyrdes. Jeg skal

sige Dig hvem der staae Fare for at blive mishandlede
 og fort bag Lyset: det gjør de Usthyldige, de Rene af Hjer-
 tet. Derfor var jeg bekymret for Din Fremtid — thi
 skjøndt jeg aldrig har været blind for dine Feil og Mis-
 greb, har jeg havt en ubegrændset Tro paa din Naturlig-
 hed, og elsket Dig for dens Skyld. Jeg har kjendt mange
 Damer, der vare smukkere, og begavet med mere glimrende
 Fortrin end Dine, og mange Kvinder, der besad mere ud-
 mærkede Egenskaber — men ingen der var saa naturlig,
 hvis Sjæl saaledes lyfte i hver Mine, gennem hvis
 Ord den Hjerteflang saa umiskjendeligt lød, der rører Hjer-
 tet — ingen, hvis indre Liv med saa skabende Kraft af-
 malede sig i hendes Væsen, og, som Du selv engang sagde:
 paatrykte det Giendommelighedens skjonne Mærke!" Han
 holdt et Dieblis inde, for at bekjæmpe sin Bevægelse, og
 vedblev derpaa i en forandret Tone: „Det vil sige, Vic-
 toria — at jeg intet Truentimmer har kjendt, der saa me-
 sterligt har drevet den Kunst, at være naturlig. — Nu
 frygter jeg ikke for Din Fremtid — thi Du er farligere
 for Andre, end de for Dig! — Hvis Du anseer denne
 Erklæring for et Bevis paa Algtelse — saa har jeg nu
 givet Dig Opreisning!" — Han taug, og stræbte at fatte
 sig. Victoria havde ufravendt stirret paa ham med Dine,
 der lyfte af Smerte og Glæde. Hvad mener Du? hvors-
 ved er jeg farlig — og for hvem?" udbrod hun med en
 Idmyghed, som han mindst havde ventet efter en saadan
 Erklæring. Han studsede og betragtede med stridende Bø-

læser det bevægede Udtryk i hendes — ham saa kjære Ansigt, der var vendt imod hans. Idet han soer med Haanden over Panden, udbroød han med fornøjet Hestighed:

„Du er allerfarligst ved den Ufkyldighed Du veed at lægge i dit Blik, og udtrykke i Din Stemme! Er den Letfærdighed, der gjør det Helligste i Naturen til en Masse, bag hvilken Forsængeligheden driver sit Spil, ikke ligesaa — tilgiv mig Victoria! Jeg taler over mig — jeg veed ikke hvad jeg selv siger. Jeg vil ikke fornærme Dig — men om muligt tale roligt og alvorligt med Dig! Jeg veed at en Coquette kan have gode Egenskaber — og jeg vil gjerne troe at Du ikke er værre end tusinde Andre — der saavel ere at beklage, som at hadle. Men jeg har skattet Dig saa høit og elsket dig saa inderligt, fordi jeg ikke alene troede at Du var naturlig, men at Din Natur var god, oprigtig og uduelig til Forskillelse. Døm nu selv om det Indtryk, Din Opsyrsel i denne Sommer har gjort paa mig. Jeg vil ikke tale om den Bitterhed og Vigeeghed, Du ved enhver Leilighed har lagt for Dagen mod mig, som Du saa tidt forsøkkrede om, at jeg var Dig kjær som en Broder — thi man kan krænke, spotte og bedrøve sine Nærmeste, og angre det bagefter — og det kan tilgives. Jeg kunde elske Dig, uagtet Du var tigange saa lunefuld som Du er — hvilket ikke er saalidt sagt! Jeg skrev det paa den fatale Mennefskjærligheds Regning, der gjorde Dig til en Fjende af enhver, der stiller sig iveien for Dig, hvor den vil føre Dig hen. Men da jeg

lærte at denne fire Idee kun blev brugt til at fixere Andre, uden at Du selv var bedraget af den — da jeg saa at Du ikke alene coquetterede med Volmer — men at Du ikke engang betænkte Dig paa at drive samme Spil med mig, efter at Du med velberaad Hu havde bragt min Lidenſkab til det høieſte Punkt, og gjort mig tryk i den Tro paa Dig ſom har modſtaaet alt hvad min egen Erfaring og Bevidſthed har ſagt mig, ſom talte Din Sag lige til jeg laſtes hørte Dig ſvare Staffeldt med ſamme hjerteloſe Haan og Ironie paa Udbruddet af den Føleſe, Du ſelv havde næret paa en Maade, ſom kun den meeſt brændende Lidenſkab kunde retfærdiggjøre — da leed jeg et Tab, Victoria! ſom Du aldrig kan erſtatte mig — thi jeg tabte min Tro paa Dig. Og Du tabte min Agtelse!" — Fredrik holdt pludſelig inde, forſærdet over hvad han havde ſagt, da Victoria med heftig Graad og helt ſammensjunken i Smerte tilhyslede ſit Anſigt med ſit lange Shawl, og blev ſiddende ubevægelig, ſaa kun hendes Skjælven forraadte det Dyrer, Sjælen var i.

Fredrik ſtod længe tauſ, og betragtede hende med en Føleſe af dyb Sorg og inderlig Medlidende. Endelig ſagde han bevæget: „Hvis Du græder over den Sorg, Du har forvoldt mig — iſtedetfor at være fornærmet og forbittret over de uoverlagte Ord, jeg i min Heftighed har talt til Dig — ſaa trænger jeg til Din Tilgivneſe, thi ſaa har jeg dog — Gud være lovet! — gjort Dig Uret. Hele Skylden er min, jeg har taget feil af Din Charac-

teer, baade først og sidst — lad ogsaa al Skaden blive min! Gud bevare Dig — Farvel!" Han gjorde en hurtig Bevægelse for at gaae, men standsede, da Victoria reiste sig og med den Værdighed, som en dyb og sand Lidenstabs giber, nærmede sig, og saae ham i Diet, idet hun med heftigbevæget Stemme udbød: „Nei, Du har ikke fra først af taget feil af min Character, men af mine Bøvelser. Meget af hvad Du har sagt, forstaaer jeg slet ikke — jeg skulde have coquetteret med Dig? „O Fredrik — det siger Du til mig i samme Dieblis som Du med saa bittere og haarde Ord første Gang taler til mig om en Lidenstabs for mig, som jeg aldrig — nei i Sandhed, aldrig har drømt om. I alt andet kan jeg have syndet — og hvad er alt andet nu!? men Du har gjort mig Uret i Dine Tanker: ellers kunde Du ikke tale saaledes til mig! Du kunde ikke foragte mig! Stemmen svigtede hende, hendes Hoved bøiede sig dybt, idet hun stred den sidste Kamp med sit Hjerte. Fredrik havde grebet begge hendes Hænder og trykkede dem fast i sine, idet han med ubeskrivelig Forventning stirrede paa hende. Endelig hævede hun igjen sit Ansigt og sagde med sunklende Dine og skjælvende Stemme: „Nei, — foragte mig vil Du ikke? Thi kan en Lidenstabs, som den, der rører sig i mit Hjerte, stærkere end Ord kan udtrykke det — retfærdiggjøre mig i Dine Dine, som den i dette Dieblis retfærdiggjør mig for mig selv — da vil Du tage Dine haarde Ord tilbage — thi jeg elsker Dig!“

Naar to Mennesker, der elske hinanden, er kommet

saavidt, er det en meget prisværdig Skik at lade dem være en Stund alene. Hvad de Elskende taltes ved i den dunkle Buegang, der var Skuepladsen for saa forskellige Scener, kommer derfor ikke for Lyset, thi Maanelyset, der tittede ind gennem hver lille Abning, der fandtes i Løvet, har seet saamange Scener af samme Natur, uden at røbe dem, at man kan være forvisset om Discretion fra den Kant. — Men det har jeg hørt — og troer det gjerne — at den kjære gamle Maane aldrig har skinneth paa lykkeligere Ansigter end Fredriks og Victorias, da de traadte ud paa den lyse Plaine. Hun saae sig sødtbevæget om, som om hun søsterligt vilde dele sin Glæde med hver Plante og Blomst i Haven — og Intet kan være lykkeligere, ommere og taknemmeligere end det Blik, hvormed han betragtede hendes Ansigt.

„O, Fredrik!“ udbød hun idet hun hævede sine Dine til den stjerneklare Himmel. „Her gif jeg iastes bevæget og skamfuld, og turde ikke see op til den lyse Himmel, eller til Dit Ansigt. Men i al min Glendighed havde jeg Din Arm at støtte mig til! Lov mig at Du aldrig vil slippe mig eller forflyde mig, om jeg end som dengang, staaer ydmyget og nedværdiget for Dig. Lov mig Din mandige Beskyttelse i Sorg og Glæde — at jeg faaer Kraft til at vise Gud min Taknemmelighed i Gjeringen.“

„Elskede Victoria! Jeg lover Dig for Gud, der har gjort mig saa usigelig lykkelig, at jeg vil vogte og beskyrme den Skat, som nu er min Eiendom, imod alt det Onde,

der truer den, at jeg for vil opgive mig selv, end Dig, for slippe Gud og den evige Salighed, end jeg vil give slip paa min Ret til at stride med Dig og for Dig i hver Kamp, og løfte Dig op i mine Arme efter ethvert Fald.“

De taug i inderlig Bevægelse. Da de kom til den Bei, der dreier af til Havedøren, pegede Victoria rødmende til den modsatte Gang, hvoraf de forrige Alsten var gaaet til hendes Værelse. Han forstod hendes Bink, og kysjede til Tak den lille Gaand, der gav det. Ved hendes Dør skiltes de ad.

Den unge Pige var alene — med sin Lyksalighed, og med ham, fra hvem al god Gave kommer. Hun følte hans Nærværelse i den hellige Stilhed, der omgav hende, i Stjernernes Dunklen, i sit eget Hjertes overstrømmende, begejstrede Lyksalighed. Og der, hvor hun om Morgenens havde grædt saa bittere Taarer, sank hun paa Knæ og udbrød med andagtsfuld Taknemmelighed: Min Gud! jeg takker Dig for al Din Kjærlighed!

